

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

Anno MDCCXLII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad pramissionum effectum, hac vice duntaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis fidei tri- buit.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Episcopos obtestatur pro præsentium executione.

§. 8. Cæterum, Venerabiles Fratres, custodientes Vos vigilans super grege unicuique vestrum credito, ministerium vestrum satagite atque enitami, ea, qua obstricti estis, diligentia, sedulitate, & caritate adimplere, assidue in animis vestris recolentes rationem, quam & Vos Pastorum Principi Jesu Christo æterno Judici de ovibus suis reddituri eritis, & quam ille accuratissime à Vobis exacturus erit. Ita enim fore confidimus, ut unusquisque Vestrum omnem operam atque conatum adhibeat, ne debitum in hoc tam eximia caritatis opere officium desideretur. Interea ad prosperi eventus successum, Apostolicam benedictionem, cum uberrima celestium Charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Dat. die 20. Dec. 1741.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Decembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

XXXIX.

Clausura Monasteriorum quorumcumque Virorum Regularium asseritur, sublata quibuslibet dispensandi facultate.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Veteris disciplina rigor in arcendis Mulieribus a Regularium domibus, & Ecclesiis.

REGULARIS disciplina observantiam, ante etiam quam & Generalium, ac Particularium alicujus Nationis, aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum legibus sanctionibusque præscriberetur, quoad vetitum Mulieribus quibuscumque, etiam consanguineis, intra quorumcumque religiosorum Virorum Clausuram ingressum, tam integerrime custoditam fuisse constat; ut, ne dum feminis quibuscumque, sed masculis quoque, non tam ad Monasteriorum claustra, seu septa, quam ad ipsa eorumdem Monasteriorum Oratoria, & Ecclesias nullus patuerit aditus, & accessus; quin immo sub gravissimis pœnis fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gregorius Papa I. Prædecessor noster, in Servorum Dei secessibus occasio præbeatur popularibus conventibus, & simpliciores ex hoc animas plerumque, quod absit, in scandalum trahat.

Nihil remissum quoad earum ingressum intra Monasteria.

§. 1. Hujusmodi autem regularis disciplina observantia, est, pro temporum varietate, ac necessitate, tot tantisque subit vices, ut iidem Prædecessores nostri aditum & accessum ad publicas Monasteriorum Ecclesias duntaxat, sive masculis, sive feminis, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, Prædicationibus Verbi Dei interessendi, & Sacramentum Sanctissimæ Eucharistiæ sumendi, ac peccata sua confitendi causa, sine tamen Parochorum præjudicio, interdum concesserint; vicissim tamen ipsi Prædecessores nostri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam post eorumdem Decretorum promulgationem denuntiationemque, providis saluberrimisque Constitutionibus ordinationibusque, sub

pœna etiam excommunicationis lata sententiæ, feminis quibuscumque aditum ingressumque hujusmodi intra Monasteriorum clausuram interdixerunt.

§. 2. Quoniam autem, sicut dolentes accepimus, alii quidem Apostolicas leges, ac præcepta hujusmodi, vel ausu temerario parvipendentes, vel ad eorum arbitrium interpretantes, feminis quibuscumque aditum ingressumque, tam manifestè, ac tanta sollemnitate vetitum, permittunt; alii verò privilegia, indulta, prerogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas concessiones sibi sive à jure, sive ab homine factas, & impertitas, seu facta, & impertita, ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac præminentiarum ratione debitas, seu debita arrogantes, prætendentes, obtinentesque; feminas qualibet intra Monasteriorum claustra, septa, cænacula, cubicula, aliasque officinas aut admitti, ac recipi sinunt mandantque, aut una secum ducunt; alii denique sub pietatis, ac religionis prætextu, cum Supplicationes, sive cum Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, sive cum sacris Sanctorum Sanctorumque Reliquiis, Statu, & Imaginibus, per claustra, septa, & alia Monasteriorum loca de more, ut asserunt, habentur, sine ullo prorsus discrimine masculos, & feminas Supplicationes hujusmodi per eadem loca sequi, & comitari licitum, quin imo, ut Indulgentias lucrari valeant, necessarium esse obtinent.

Idem nimia dispensationum facilitas invectæ.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui, dum in minoribus essemus, quamplurimos hujusmodi abusus compertos habebamus, in hac sublimi Sacrosancti Apostolatus specula constituti, non tam assiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum Antiquitum documentis, quam iustis etiam Superiorum, aliorumque Virorum ex Religiosis Ordinibus, Dei honorem, & instituti sui disciplinam zelantium, expostulationibus, de aucto dictis similibusque abusibus in dies admonemur, ut opportunum, ac salutare iisdem abusibus tollendis, quantum cum Domino possumus, remedium asseramus; auctoritate Apostolica, tenore præsentium, primùm quidem omnes, & singulas Constitutiones, Sanctionesque à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini decreta, super Clausura Monasteriorum quorumcumque religiosorum Virorum editas, renovamus, & confirmamus, necnon in posterum ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in Constitutionibus Sanctionibusque eorumdem Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, & decretis ejusdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Pontifex eam tollere statuit.

Renovat, & confirmat Prædecessorum Sanctiones.

§. 4. Deinde motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, earumdem præsentium tenore, omnia & singula indulta, privilegia, prerogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illustres, aliasque summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antiquitatis, tamen tamquam Apostolica hujus S. Sedis

Abolet, & revocat quacumque facultates dispensandi quibuslibet concessas.

Legati

Legati de Latere alijs nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse præsentantur, & in posterum habendi sunt; five Ordinarii, five Extraordinarii nostri & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam ad ipsos Imperatorem, & Reges, ac summas Potestates, Nuntii, five Inter-Nuntii resident; ac demum quibuscumque alijs quocumque nomine, & expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, à quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & prætextu, per quasumque Apostolicas, five in simili forma Brevis, five sub Plumbo expeditas literas, sub quibuscumque verborum formis, facta, data, concessa, & impertita, five factas, datas, concessas, & impertitas, super hujusmodi accessu, & ingressu, revocamus, aboleamus, annullamus, atque irritamus, necnon à datarum earumdem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius proferri momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuiuslibet quocumque tempore suffragari statuimus, decernimus, & declaramus.

Earum usum
interdicimus,
& irritum
fore decla-
rat.

§. 5. Quemadmodum etiam statuimus, decernimus, & declaramus, quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum, quacumque facultate hujusmodi temere uti audentem, ipso facto, absque ulla alia declaratione, pœnas, & Ecclesiasticas censuras, à quibus, præter quam à Nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, & incursum esse, licentiamque hujusmodi cuiuscumque concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde, ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac pœnas, & censuras Ecclesiasticas ipso etiam facto, ut præmittitur, per contrafacientem incurri, & incursum esse.

Præsentium
firmitati
consulit.

§. 6. Decernentes easdem præsentibus literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, præminentia, & dignitatis existant, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causaque, propter quas præsentibus emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuaque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratia remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentibus literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quod spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, aliove quolibet quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sub-

Clausula
sublata, &
Decretum
irritans.

lata eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiti debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogat
contrariis.

§. 7. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & styliis, etiam immemorabilibus, privilegijs quoque, indultis, & literis Apostolicis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alijs quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatorijs, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & alijs decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & alijs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantumcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Præservat
privilegia à
a S. Sede le-
gitime con-
cessa Patro-
nis &c.

§. 8. Caterum per præsentibus non intendimus derogatum esse iis concessionibus, quæ ad favorem quarumcumque Nobilium feminarum, ex eo, quod five earumdem Majores, ac pro tempore existentes de familia, fuerint, & habeantur Fundatores, vel insignes Benefactores illius Monasterii, intra cujus claustra, vel septa feminas etiam de familia ingredi, vel concessum, vel cautum esse sibi voluerunt, & de concessione hujusmodi confirmationem ab Apostolica hac Sancta Sede obtinuerunt; five femina hujusmodi sint Consanguineæ, & Affines eorum, qui sunt Domini in Temporalibus locorum, in quibus Monasteria sita reperiuntur, & quacumque legitima tituli, vel consuetudinis causa, & occasione, ingressu hujusmodi de præsentibus gaudent, factæ, & impertitæ fuerunt; dummodo concessionibus hujusmodi per Apostolicas in simili forma Brevis, vel sub Plumbo desuper expeditas literas dumtaxat, & non aliter omnino factas, & impertitas fuisse prius Ordinarijs locorum Antistitibus, vel Præsulibus, per legitima, & authentica documenta constare fecerint; & dummodo nec vagandi, nec otandi, nec comedendi canandique, nec per ambulacra, cubicula, canacula, aliaque loca, & officinas discurrendi causa, sed ad Ecclesias accedendi, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, & opera exercendi studio ingrediantur; & dummodo de earum adventu, & ingressu interdictum, & opportune faciendum, Superiores pro tempore existentes prius certiores fiant, ad hoc ut, absque Fratrum incommodo, & offensione, recto tramite ad Ecclesiam pergatur, & alia de jure servanda serventur.

Dummodo
sola pietatis
causa, &
caute iis
utantur.

1742.
Transumptis
fidem tri-
buit.

Dat. die 3.
Januar. 1742.

§. 9. Volumus autem, ut eorundem præsentium literarum transumptis, exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum sub Annulo Piscatoris die tertia Januarii millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passionis.

Public. die 4. ejusdem Mensis, & Anni.

XL.

De Clausura Monialium. Confirmantur Sanctiones Ecclesiasticæ, antea editæ. Revocantur facultates extraordinariæ permittendi ingressum, & egressum è Monasteriis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exacta Monialium Clausura semper in Ecclesia servata fuit.

Salutare in Catholica Ecclesia institutum, ab ipsa antiquitate susceptum, ac tantum sollicitudine & pastoralis zelo custoditum, ut flos ille Ecclesiastici germinis, decus, atque ornamentum gratiæ spiritualis, lata indoles, laudis & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi, Sacræ Virgines, quarum, quo sublimior gloria est, major & cura est, intra Monasteriorum septa, & claustra vigili sollicitaque custodia servarentur, tam ante, quam post Tridentinæ Synodi Decreta, Romani Pontifices Prædecessores nostri tot sanctissimis Legibus, & initiis Apostolicæ providentiæ caritatisque consilii communicare, & confirmare studuerunt; ut, quæ se Christo dicaverint, & à carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumment opus suum magno præmio destinatum.

Relaxatio hujus disciplinae ab aliis quibus in-vecta.

§. 1. Quoniam autem, etsi providas hujusmodi Sanctiones, Constitutionesque, si ea, qua decet, regularis disciplinae observantia custodirentur, satis esse scimus, ut Virgines ea, quæ Cælestis earundem Sponsi Jesu Christi sunt, cogitantes, sint sanctæ & corpore, & spiritu; longa tamen experientia edocti, & assiduis Venerabilium Fratrum aliarum Ecclesiarum Antistitum querelis admoniti, supremas Apostolicæ auctoritatis providentiæque partes requiri, ut abusus quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut sibi quocumque pacto arrogantium, aut prætententium, aut obtendentium facultatem alias sibi quomodolibet, sive à jure, sive ab homine concessam, vel demandatorum numerum ratione debitam esse, ut sive ipsi, sive alii, ingredi clausuram Monialium, aut ipsæ Moniales è clausura ob quascumque etiam non legitimas causas egredi, & extra clausuram hujusmodi commorari possint, licentiam concedendi, indulgentiæ sensim invecis, opportunè occurratur.

Pontifex confirmat Prædecessorum Constitutiones.

§. 2. Hinc est, quod Nos, pro suprema omnium Christianissimorum procuratore imbecillitati nostræ in universalis Orthodoxæ Ecclesiæ regimine divinitus imposita, opportunum abusus hujusmodi remedium, quantum cum Domino possumus, adhibere satagentes; Auctoritate Apostolica, tenore præsentium, omnes, & singulas Constitutiones à Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostri, tam ante, quam post Concilii Tridentini Decreta, super clausura Monialium editas renovamus, & confirmamus, necnon imposterum ab omnibus, & singulis, ad

quos spectat, & in futurum spectabit, sub iidem penis in Constitutionibus eorundem Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum, & Decretis Concilii Tridentini præfari contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

§. 3. Præterea motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, eorundem præsentium tenore, omnia, & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessionem, omnibus & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostri Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, sive singulis, sive eorundem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive, qui Provinciis, & Legationibus Status Nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios Nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges & Reginas illustres, aliasque Summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse prætendunt, & imposterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii Nostri, & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam apud ipsos Imperatorem, & Reges, ac Summas Potestates Nuntii, sive Internuntii resident (exceptis dumtaxat locorum Ordinariis, iisque omnibus Superioribus, quibus tamquam Ordinariis, & ordinaria jurisdictione utentibus, Monialium Monasteria subiecta, & addicta sunt, in casibus tamen necessariis, & servatis aliis de jure servandis, & non aliter omnino), ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, & expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, à quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostri, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & prætextu, per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas Literas, sub quibuscumque verborum formis factas, datas, concessas, & impertitas, sive factas, datas, concessas, & impertitas, super hujusmodi ingressu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus; necnon à datarum earundem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuiuslibet quocumque tempore suffragari;

Admittit, & revocat facultates dispensandi quibuslibet concessas.

Salva auctoritate Ordinorum.

Usum facultatum hujusmodi sub Censuris interdicis, & irritum decernit.

Clausuræ præservati-ve, & de perpetuo præsentium vigore.

dua

dua mentione, & expressione digni, illis non conferentur, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causaque, propter quas praesentes emanant, sufficienter adducta, verificata, & justificata non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, & totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vicio, aut intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apercitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari: sicque, & non aliter in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis praedictae Nuntios, aliove quoslibet quacumque praereminentia, & potestate fungentes, & functiones, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus praemissis, ac, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & styli, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis praedictis, aliisque, quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, & aliis quomodolibet qualificatis, ac speciale expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & aliis quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita, observata, exprimerentur, & infererentur, praesentibus plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis auctas in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expressè derogamus, ac derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam

impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibita, vel ostensa.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die III. Januarii MDCCLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

Publicat. die 5. ejusdem mensis, & anni.

Indultum pro celebratione Missarum super Triremibus Militiae Hospitalis S. Johannis Hierosolymitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

EXPONI Nobis nuper fecit Dilectus Filius Magnus Magister Hospitalis Sancti Johannis Hierosolymitani, quod ipse, considerans tam Fratres Milites, quam Officiales, Nautas, & Turmam Catholicam, qui super Classe Triremium Hospitalis praefati reperiuntur, tempore expeditionum, praesertim in Littore Maris Africi, & Lybici, aliisque partibus communi Christiani nominis hosti subiectis, longo tempore, & multoties in solemnioribus anni Festis diebus, prout etiam quando in oris maritimis Catholicorum Principum, & in illorum portibus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quae minime permittunt tentorium in terra figere, & obtendere, sub quo Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam Terrae firmae, Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, & inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, & devotio Fratrum, Subditorumque ejusdem Hospitalis minuatur, occurri possit, idem Missae Sacrificium in Triremibus praedictis celebrari posse plurimum desiderat: Nobis propterea dictus Magnus Magister humiliter supplicari fecit, ut in praemissis opportunè providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignemur.

§. 1. Nos igitur piis dicti Magni Magistri votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententis, censuris, & poenis, à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, moderno, ac pro tempore existenti Magno Magistro, & Dilectis Filiis Consilio Hospitalis praefati, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi, tum tempore navigationis, quo Triremes hujusmodi anchoratae sunt, in quibusvis oris, littoribus, & portibus, habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Missae hujusmodi eo tempore, quo mare tranquillum, & Caelum serenum reperitur, & cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat; itaut periculum effusionis Sanguinis in dicta celebratione minime adit; auctoritate Apostolica tenore praesentium concedimus, & indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 3. Jan. 1742.

XLI.

Summarium precum, & rationum.

Pontifex annuit.

Cum conditionibus opportunis.

Sublata cuilibet fecus iudicandi, & interpretandi facultate.

Derogationes amplissimas.

Exemplum auctoritatis.

ANNO
1742.
Dat. die 15.
Jan. 1742.

ANNO
1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Major-
rem sub Annulo Piscatoris die XV. Januarii
MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.
D. Cardinalis Passioneus.

XLII.

De Doctrina Christiana Populis tradenda: Qua
ratione, & methodo Fidelium indigentia hac
in re consulendum sit.

*Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus,
Archiepiscopis, & Episcopis.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.*

Cura Ponti-
ficis de Fide-
lium instru-
tione.

ET si minimè Nobis dubitandum sit, omnes,
quibus animarum cura credita est, Vosque
præsertim, Venerabiles Fratres, ad Apostola-
tus officium evectos, atque in Prælationis fa-
stigio à Deo constitutos, in id potissimum solli-
citudinem intendere, ut Christianus Populus
Cœlestis Doctrinæ pabulo enutritus, & rudi-
mentis Fidei saluberrimè instructus, in semi-
tam Mandatorum Domini, facem Vobis præ-
ferentibus, feliciter dirigatur: temperare ta-
men non possumus, quin vos ipsos Nostre
Auctoritatis, ac Paterna dilectionis stimulis ex-
citemus ad tam pium, tamque salutare Opus
Doctrinæ Christianæ impensiori cura provehen-
dum, sublatis iis impedimentis, quæ anima-
rum saluti adversantur.

Aliqua my-
steria Fidei
explicite cre-
denda de ne-
cessitate me-
dii, aliqua de
necessitate
præcepti.

§. 1. Quia verò scientibus Legem loquimur,
& vigiles Ecclesiarum hortamur Antifites, qui-
bus nec Pietatis, nec alia sacrarum Literarum
desunt præsidia; supervacaneum ducimus pluri-
mis urgere argumentis, non satis esse ad cele-
stem Beatitudinem assequendam, confusum, &
involutè credere à Deo revelata, & ab Eccle-
sia Catholica proposita Mysteria; Sed hanc cœ-
lestem Doctrinam divinitus traditam, & quæ
ex auditu concipitur, Doctoris legitimi ac fide-
lis ministerio ita esse accipiendam, ut singillatim
illius capita explicentur, & eorum aliqua ne-
cessitate *medii*, aliqua verò necessitate *præcepti*
Fidelibus ad credendum proponantur. Præterea
licet per Fidem justificari dicamur, cum ea sit
humanæ salutis initium, & fundamentum; ad
futuram tamen, quam inquirimus Civitatem,
ut pervenire aliquando mereamur, facis com-
pertum est, solam Fidem non sufficere; Sed
viam nosse, constanterque tenere oportere,
nempe præcepta Dei, & Ecclesiæ; tum virtutes,
quas persequi, tum vitia, quæ studiosè
declinare debemus.

Tenenda
quoque mo-
rum præcep-
ta.

Episcoporum
officium quo-
ad traditio-
nem Doctrinæ
Christi-
anæ.

§. 2. Quæ quidem omnia cum primis Catho-
licæ Fidei Rudimentis, sive *Doctrina*, ut
ajunt, *Christiana*, contineantur; Episcopalis
muneris exigit ratio, ut illa in singulis Diece-
sibus, & ubique locorum rectè, atque ex ordi-
ne explicetur; nec posse Episcopos sine tacito
conscientiæ convicio illam negligere, sed in hoc
opus maximè necessarium omnem curam, &
diligentiam conferre debere. Id tamen oneris
non ita Episcopo impositum esse intelligimus, ut
ipse per se Doctrinæ Christianæ semper interfit,
pueros interroget, & Mysteria Fidei, quam
profitemur, aperiat. Nimum quippe novimus,
in Pastoralis sollicitudinis munere prægravari
Apostolicæ servitutis sarcinam, ac planè intel-
leximus, cum Anconitanam primùm, tum dein-
de Bononiensem Ecclesiam regeremus, multis,
variusque curarum veluti fluctibus jactari Præ-
sulem suo satis muneri facere cupientem. Id
verò futurum affirmamus, ut si Episcopus, alie-
no etiam à Visitatione Diececisi tempore, quan-
doque adsit ubi doctrina traditur Christiano ho-

Quatenus
extendatur.

mine digna, pueros, puellasque de rebus antea
auditis sciscitetur, ac Mysteria nostræ Religionis
evolvet, & annunciet; Pastoris operam in maxi-
mam crediti sibi Gregis utilitatem cessuram,
ejusdemque exemplum alios excitaturum ad Vi-
neam Domini Sabaoth pro viribus excolendam.

Exempla
Sanctorum
Episcopo-
rum.

§. 3. Hanc administrandæ Ecclesiæ quasi lem-
gem sibi dixerunt nedum veteres, sed recentio-
res etiam Præsules, Beatorum Civium Albo ad-
scripti; Carolus nempe Borromæus, Franciscus
Salesius, Turribius, Alexander Sauli, quorum
aliqui (ut litteris consignatum est) cum gravi-
oribus distenti, atque impediti curis, adesse cor-
ram non possent, operæ, ac diligentia suæ Vi-
carium aliquem ex Canonicis, aut ex Sacerdo-
tibus designabant, qui, susceptis Pastoralis Mi-
nisterii partibus, Adolescentulos ad omnia Re-
ligionis Officia Fidei elementis informarent.

Inferiorum
Pastorum
opera ab
Episcopis di-
rigenda.

§. 4. Optimum ergo, & ad profectum ani-
marum maximè accommodatum erit Antifitis
exemplum, si, quod antea dictum est, id omni
tempore, præsertim verò dum obit Diececism,
in singulis Parœciis impleverit. Sed ut quisque
facile conjiciet, ad hoc vires ejus non suppet-
tunt. Ideoque ut propositum assequatur, ne-
cesse est, diligentia, quantâ potest maximâ,
curet, ne in aliis, quos tam laudabilis, tam-
que fructuosi operis Vicarios constituit, stu-
dium, ac sedulitas desideretur.

Parochorum
munus du-
plex, prædi-
candi, & ca-
techizandi.

§. 5. Duo potissimum onera à Tridentina
Synodo Curatoribus animarum sunt imposita:
alterum ut Festis diebus de rebus divinis ser-
monem ad Populum habeant; alterum, ut pue-
ros, & rudiores quoque, Divinæ Legis, Fidei-
que rudimentis informet. Si istis diebus eam
Parochi concionem habebunt, quæ non persua-
sibilibus humanæ Sapientiæ verbis obstrepat au-
ribus, sed captivi Auditorum accommodata in
eorum animos ostensione spiritus illabatur; si
Mysterium aliquid annuntiabunt, in primis verò,
quod eo tempore Ecclesia recolit, ea differen-
tes, quæ ad virtutem incitamento sint, & ad vi-
tia fugienda, graviora præsertim, & quæ sædiis
grassantur in Populo; si diebus ipsis (hoc enim
pariter debent suo muneri) pueros, tamquam
infantes modo genitos, nutriant Doctrinæ lacte,
nunc hos, nunc illos interrogando, dubia, at-
que involuta explicando; Si demum cum Apo-
stolo attendant lectioni, exhortationi, & doc-
trinæ, ut perfectus sit homo Dei, & ad omne
opus bonum instructus: fas est credere, exitum
opatis respondere posse, & Populum accepta-
bilem sectatorem bonorum operum facile extir-
turum.

Forum labor
ab aliis de
Clero suble-
vandum.

§. 6. Verùm satis experientiâ compertum
est, imparem esse solius Parochi laborem; Cum
nequeat unus omnes instruere, ubi Doctoris
diligentiam numerus vincit. Quoties tamen Epi-
scopus toto animo, ac studio in Ecclesiam sibi
commisam incumbat, nunquam necessariis, &
opportunis destituetur auxiliis. Semper enim
invenias, qui Tonfura initiari, qui per Mino-
rum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad
Sacerdotii fastigium promoveri, qui denique ad
Ecclesiastica Beneficia viam sibi munire studeant.
Gravissimis idcirco verbis (& verbis facta re-
spondeant) affirmet Episcopus, numquam se
facturum, ut Tonfurâ inauguret grandiores æta-
te, aut Minores, præsertim verò Majores Or-
dines iis conferat, qui in tradendâ Christianâ
Doctrinâ operam suam Parochis commodare
neglexerint. Hunc porro Clericorum nume-
rum idem Episcopus in singulas suæ Civitatis,
& Diececisi Parochias aptè distribuat, & eorum
aliquos determinatæ Ecclesiæ adscribat. De-
nunciet præterea, ac fidem præstet, in conse-
quendo Parochiarum, & aliorum Beneficiorum
Jure, plurimum apud se ponderis, & momenti
habiturum studium, & diligentiam in hoc opus

Ad-
bus
Oro-
mo-
pia

à Clericis collatam : atque ita re ipsa constabit, non Rectori tantum impositum esse docendi munus, sed plures illi praesto esse, ut omnes Officii sui numeros cumulata implere possit.

§. 7. His accedit, Sacris Apostolicis Constitutionibus, & septimam praefertim fel. rec. Leonis X. Praedecessoris Nostri edita in Concilio Lateranensi, saluberrime cautum fuisse, ut tam Ludimagistri discipulos suos, quam Piae Feminae Puellas instituentes, sanam, & incorruptam Doctrinam, (Episcopo id potissimum urgente), tamquam pabulo vitae, nutriant, & confirmant. Constat etiam, ipsum Episcopum posse, ac debere Sacris Oratoribus quam diligentissime commendare, ut pro concione in Parentum aures animosque ingerant, sua interesse Mysteriis nostrae Religionis susceptam prolem imbuerent : & si ad id minus idonei fuerint, filios in Ecclesiam adduci oportere, in qua Divinae Legis praecipua explicantur. Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, & ubi non sit recepta, inducenda consuetudo invaluit, ut Parocho idem munus persequenti auxilium ferant Laici tum viri, tum mulieres, in Christiana institutione veluti adiutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apostolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes. Alibi quoque Sodalitas erecta sunt, quorum cura in explicanda Christiana Religione disciplina versatur, & quorum Institutum nedum meritis laudibus cumulata san. mem. Pius V. in sua Constitutione, quae incipit : *Ex debito*; sed in omnibus etiam Diocesis propagari enixe exposcit. Quae quidem omnia in unum collecta si sedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa sit messis, paucos nequaquam esse Operarios, nec eos deesse, qui parvulis panem peccentibus frangant.

§. 8. Sed quia compertum est, non solum Adolescentulos, illosque qui confirmata sunt iam aetate, in divinarum rerum ignorantia versari, sed etiam viros, ipsosque senes salutaris Doctrinae esse omnino expertes; vel quia nunquam illam perceperunt, vel quia jamdudum perceptam paulatim delevit oblivio: huic etiam malo provida Episcoporum occurret vigilantia, si operis sui Vicarios cogent, quae parata sunt, remedia sedulo adhibere.

§. 9. Ut autem ab iis, qui in prima sunt aetate, sermo instituat, ad Sacram Eucharistiam, & Confirmationem admitti plures postulant: Pauci enim enixam hanc voluntatem, ac ferè impatiens studium non praefereunt. Moneat igitur Episcopus Parochos, eisque distributè praecipiat, ne quis eorum sacrum Eucharistiae Sacramentum administret, & *Schedulam*, ut ajunt, Confirmationis iis tradat, qui graviora Fidei, & Doctrinae capita, & Sacramenti virtutem, & vim ignorent; vel quia parum in hoc Tirocinio profecerint, vel quia ea neglexerint audire, quae ad hujusmodi Sacramenta pie, ritèque suscipienda statim temporibus tradita sunt. Hoc sane pacto primae aetatis fati videri potest consultum.

§. 10. Si verò loquamur de Adolescentia, quoniam unusquisque proprium donum habet ex Deo, usu satis constat, alios Ecclesiasticæ, alios verò secularis vitae rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi posse videtur, rem fore magni commodi, multaque utilitatis plenam, si qui se sistunt examini, eos Praeful potissimum interroget de iis, quibus Christiani hominis scientia continetur. Etenim magistra rerum experientia edocuit, ex his aliquos, tametsi latini sermonis nitore, & elegantia excultos, in scientiarum curriculo liberaliter institutos, &

quae ad Ordines pertinent apprimè callentes, de Doctrina tamen Christiana percunctantur parum, aut nihil appositè respondere.

§. 11. Si autem ad eos, qui in saeculo degunt, mentis aciem convertimus, palam fit, illos ut plurimum sacri conjugii foedera inire. Verum cum Matrimonio jungendi non sint, si Parochus, ut debet, prius interrogando deprehenderit, Marem, seu Foeminam, quae ad salutem necessaria sunt, ignorare; Vix tanta ac tam luctuose ignorantiae locum relinquet Episcopus, qui Pastores animarum admoneat officii sui, & huic si desint, negligentiae repetat poenas.

§. 12. Omnes denique omnium aetatum, atque ordinum homines solent identidem fordes animae Penitentiae Sacramento detergere. Curabit itaque Episcopus, ut Sacerdos excipiens Confessiones, fixum illud, immotumque animo semper habeat, invalidam esse Absolutionem Sacramentalem, quam quis ignoranti res necessarias necessitate *medii* impertitur, nec posse homines Deo per hujusmodi Sacramentum reconciliari, nisi prius excussa hujus ignorantiae caligine, ad agnitionem Fidei educantur. Sedulo etiam animadvertet Confessarius, in aliud tempus rejiciendam esse Absolutionem illius, qui necessaria necessitate *praecipit* suo vitio nescit; & eo quandoque casu Penitentem absolvi posse, quo se vincibilis hujus ignorantiae reum agnoscat, & acuset; ac intus dolens, tum à Deo veniam precetur, tum Confessario serio promittat, operam se impensè daturum, quae, Divinae Gratiae praesidio, discat etiam necessaria necessitate *praecipit*.

§. 13. Hanc profectò Christiani Populi instituti rationem si Pastores sibi proposuerint, si eorum consilia, labores, & studia ad propositam methodum duxerint referenda; sperare fas est, Fide, & Opere Gregem ita in dies profecturum, ut coedificetur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto. At vero cum maximi momenti ea res sit, nullaque alia ad Dei gloriam, & ad animarum salutem utilius instituta, mirari nemo debet, quod plurima passim objiciantur impedimenta.

§. 14. Sitae quandoque sunt in agro parvae, humilesque Ecclesiae, aliae Parochiali proximae, aliae verò longo intervallo disjunctae, ad quas diebus festis Patresfamilias una cum liberis accedunt, Sacerdotem Sacris operantem audituri; ex quo fit, ut suae Parochiae nunquam ferè interfint, nec ullam de Mysteriis Fidei, de Praecipitiis, de Sacramentis verbum accipiant. Episcopus huic malo occurret, suamque objiciet auctoritatem. Et primò quidem, quoad parvas Ecclesias Parochiali proximae, expressa lege caveatur, ne quis antea Sacrificium faciat, quam Parochus Missam celebraverit, sermonem habuerit, ceterasque sui muneris partes absolverit. Hoc enim pacto Ecclesia Parochialis confluentium Parochianorum numero celebrabitur. Quo vero ad parvas Ecclesias à Parochiali longè sepositas, cum difficile admodum sit, Parochianos ob locorum distantiam, longum iter, atque asperum, hyemali praesertim tempore, cum pluvia inundant, Parochialem adire, ibique Divinis Officiis interesse, relicta Ecclesia proximior: discernat Episcopus, gravibus etiam statutis poenis, quod Sacerdotes ibi operantes Christianae Doctrinae summam Populo tradant, Divinamque Legem annuncient. Monendus tamen est Parochus, ne aliena opera nimium tribuat, sed videat ipse quo loco res sint, cum pueri Sacramentum Eucharistiae, & confirmationis, alii vero Matrimonii, sibi administrari exposcant.

§. 15. Praeterea sua etiam Urbes habent impedimenta. Saepè enim contingit, in aliis Ecclesiis, ac praesertim Regularium, solemnibus ritibus, magnaque Populi frequentia, Festum aliquem diem celebrari: ideoque si in Ecclesia Parochiali, summo manè, aut statim à prandio

Quid cum iis, qui Matrimonio jungendi sunt.

Ignorantibus quae scire oportet necessitate *medii*, deprecanda est absolutio.

Quid agendum cum ignorantibus quae scienda sunt necessitate *praecipit*.

Occurrenti impedimentis.

In aliquibus Ecclesiis ruralibus non permittenda Missarum celebratio, nisi post Missam Parochialem.

In aliis, injungendum Presbyteris non Curatis, ut Populum instruant.

In Civitatibus, praescribenda ratio celebrandi Festivitates in Ecclesiis non Parochialibus.

Item à Puerorum, & Puellarum Magistris.

A Patribus-familias.

Ab aliis Laicis Viris, & Mulieribus.

Et à pijs Sodalitatibus in hunc finem erectis.

Christiana Institutio omni aetate necessaria.

Quid agendum cum Pueris.

Quid cum Adolescentibus, qui ad Ordines promovendi cupiunt.

Catechismus habeatur; aut nemo, aut pauci admodum sunt, qui eidem Catechismo interfiant, quique praescriptas horas non caufentur. Sin vero captentur horae Civitatis commodo magis appositae, usu compertum est, Populum ad Ecclesiam consuere, in qua Festus dies agitur; & celebritate pompae illectum, Doctrinam Christianam non sine gravi animae detrimento desererent. In hoc articulo quia certa, & communis regula praescribi non potest, id totum relictum esse volumus Prudentiae vigilis Ecclesiae Antistitis, qui attentae loci, temporis, personarum qualitate, expensisque rerum omnium momentis, ita studeat solemnem diem celebritatem cum Doctrina Christiana componere, ne alteri altera sit impedimento. Quod si Regulares, & Exempti contradixerint, & sanctum hoc Doctrinae opus, licet ab Episcopis prius admoniti, suis functionibus perturbare praesumpserint; Nostram locorum Ordinarii auctoritatem, qua potitur in exemptos, pollicemur; nec alia Pontificia vigilantia deest remedia, ne Parochiales Ecclesiae debitis fraudentur obsequiis.

Visitatores per Civitates, & Dioeceses deputandi.

§. 16. Plurimum quoque ad Christiani Populi institutionem conferre poterit, si Visitatores eligantur, quorum alii Civitatem, alii Dioecesim lustrantes, omnia sedulo inquirent, ut certior factus Episcopus, pro meritis cuiusque Pastoris, aut praemia decernat, aut poenas.

Commendatur Liber Card. Bellarmini de Doctrina Christiana.

§. 17. Clementis Papae VIII., aliorumque Praedecessorum nostrorum vestigiis inharentes, hortamur in Domino, & enixe commendamus, in Doctrina Christiana tradenda adhibere libellum de Clementis ejusdem mandato à Cardinali Bellarmino conscriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, & approbatum; ac denique ab eodem Clemente in lucem eo saluberrimo consilio edi justum, ut unus deinceps, idemque modus in docendo, & discendo Christianam Doctrinam, ab omnibus teneatur. Nihil hac uniformitate optabilius; nihil ad praecavendos, qui in multiplicem Catechismorum varietatem irrepere possent errores, conducibilius, atque opportunius. Sicubi vero contingat, ob peculiares regionum necessitates, alium quempiam adhiberi forte libellum; sedulo invigilandum erit, nequid ille contineat, nequid in eum unquam inducatur, à Catholica veritate absonum. Curandum insuper, ut in eo fidei dogmata clarè, & dilucidè sint explicata, additis, si qua defunt, necessariis, ac sublatis quae redundant. Brevis enim, & univoca docendi methodus multum prodesse solet ad faciliorem interrogationem, cum quis periculum facit progressus puerorum.

Et generaliter uniformitas in methodo, & ratione docendi.

Actus Fidei, Spei, & Charitatis Populo tradendi.

§. 18. Complectatur Liber hujusmodi etiam Fidei, Spei, & Charitatis Actus, quos rectè scienterque compositos esse, minime dubitandum. Sed si aliter se res habeat, castigati emendato prae donentur. Actus praedicti paucis potius, quam multis verbis efferi gaudent; dum illis tamen tota vis, & natura virtutis explicetur. Et quia Christianam Religionem profertenti maxime necessaria est consuetudo, & exercitatio sapienter eliciendi dictos Actus; idcirco ne illorum usus circumscribatur angustiis finibus, & exiguo numero à quibusdam singulis annis praefinito; Episcopus suae non minus, quam alienae salutis studiosus, providè statuat, ut in Parochiis, tum Urbis, tum Dioecesis, Rectores Animarum, post Missam Festo die celebratam, statim ante Aram provoluti, clarè, & intelligibili voce dictos virtutum actus eliciant, & praeire satagent Populo, verba ab ipsis prolata devotè reddunt. Hoc enim pacto Fideles sensum illos memoria mandabunt, & assuescent nedum Festis, sed aliis etiam diebus, in hac pia exercitatione versari.

Et publice in Ecclesiis frequentandi.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos,

§. 19. Saluberrimas has erudiendi Gregis ra-

tionem, quas Vobis, Venerabiles Fratres, per hanc Apostolica scripta notas esse volumus, quibus vestrum facile intelliget, consonas esse *Monitis Nostris Pastoralibus* prae jam demandatis, cum Sponsam Nostram Bononiensem Ecclesiam Paterna Charitate cominus amplecteremur: illaque praeterea ex Pontificiis Constitutionibus haustas esse, & spectabilium Antistitum Testimonio, & exemplo comprobatas. Quia vero maximam inde utilitatem proficisci experimento cognovimus; quo majori possumus studio Vos hortamur, & admonemus, ac per viscera Misericordiae Dei nostri enixe obtestamur, ut pro injuncto Vobis Pastoralis Ministerii debito, praemisorum executioni strenuo, constantique animo incumbatis: sedulo recogitantes, quidquid laboris, studii, ac vigilantiae in hunc scopum collatum fuerit, Deum omnium Bonorum Datorem uberi mercede retributurum: Et Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertinur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, die VII. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

cum mentione Instructionum Pastoralium ab ipso editarum.

Dat. die 7. Febr. 1742.

Maronitarum Patriarchae attribuitur annuum caritativum subsidium; abrogata consuetudine colligendi praestationes pecuniarum in distributione Sacrorum Oleorum. *Episcopis* Maronitis certa Sedes assignantur.

XLIII.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum Jesu Christi Pastorum Principis, cuius Supremae vices plane immerentes gerimus, in terris Vicariorum sollicitudo, ac providentia ac providentia ad aeternam Christianissimum salutem procurandam semper intenta, in eo maximo opere commendatur, quod inter caetera ab iisdem ad animabus ejusdem Jesu Christi sanguine redemptis opportune, ac frugifere consulendum, sapientissime instituta atque sanctissime custodita, omni etiam cura, ac labore confirmare, & sub canonicis censuris, ac poenis exigere studuerint, nimirum, ut & Ecclesiarum Pastores, quibus ovium salus commissa est, non Mercenariorum more, sed attendentes sibi, atque universo gregi, in quo Spiritus Sanctus posuit eos regere Ecclesiam Dei, praesidentes, inque suis residentibus Ecclesiis vigilantent; & ab Ecclesiastico Ordine omnis vel minima avaritiae suspicio, aut simoniaca labis species, in iis praesertim, quae ad Sacramentorum administrationem spectant, penitus amoveretur. Non alia sane ratione Antistitem inauguratio spirituale dicitur foedus conjugii, quod est inter Episcopum, & Ecclesiam, cui praeficitur, in electione initiatum, in confirmatione ratum, in consecratione consummatum, ita ut transcurfiones etiam de una ad aliam Ecclesiam, nulla intercedente legitima gravissimaque causa, veluti spiritualis adulterii species existimata fuerint à Sanctis Patribus & Sacrorum Canonum sanctionibus, per maximas poenas coercita. Eodem prorsus modo, ut non solum sine Simoniae labe, verum etiam sine avaritiae suspicionem Sacramenta administrarentur, inhibuit fuit, ne pro statu, vel alicujus consuetudinis obtentu, in iis, quae Sacramenta respiciunt, etiam à sponte dantibus, non secus ac voluntaria antiquitus fiebant oblationes, quidquam directe, vel indirecte acciperetur, aut exigatur.

Disciplina Ecclesiae, quoad residentiam Episcoporum, & gravitatem Sacrorum administrationem.

§. 1. Eapropter Apostolicis laudibus prosequimur Venerabiles Fratres Josephum Petrum Antiochenum, & Antistites Maronitas, caeterosque, qui in Synodo Provinciali, sive

Laudantur Canonici Synodi Nationalis Maronitarum circa utrumque caput.

totius

torius Nationis Maronitarum, Apostolica fel. rec. Clementis PP. XII. Prædecessoris nostri, qui ad hujusmodi effectum ad Montem Libanum dilectum Filium Magistrum Josephum Simonium Alleanum in utraque Signatura nostra Referendarium, Prælatum nostrum Domesticum, & Intimum Cubicularium ablegaverat, primum indictâ, & celebratâ, deinde nostra quoque auctoritate, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die prima mensis Septembris anno MDCCLXI. proximè elapso datas, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, & in quibus uberius continetur, approbatâ confirmatâque, interfuerunt. Enimvero, cum Antiocheni pro tempore Patriarchæ Maronitarum, ob jus quoddam, quod nullis canonicis documentis fuffultum, sed sive antiquissima consuetudine, sive propria auctoritate, sive quomodolibet inventum erat, non solum Antistites, qui jam suis Ecclesiis addicti, ab iisdem propter Turcarum tyrannidem absentes, ipsarum Ecclesiarum populis præse minime possent, aliis, sed prioribus, quibus incardinati erant, haud dimissis, Ecclesiis in Cheroani, & Montis Libani Diocæsis existentibus, veluti suos ad nutum amovibiles præficere Vicarios; verum etiam oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, pro necessaria viciu dignitatique Patriarchalis, aliis deficientibus congruentibus redditibus, sustentatione, ut ascerbatur, tempore, & occasione distributionis Sacrorum Oleorum fieri consuetas exigere solerent; hujusmodi asserto juri tamquam non legitimo, quin immo Sacris Canonibus in viso, per duos Canones in eadem Synodo conditos derogatum fuit.

§. 2. Verum inter alia dubia, quæ propofita, & examinata fuerunt in particulari Congregatione aliquot Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum pro approbatione dictæ Synodi à Nobis deputata, & coram Nobis habita, etiam hæc duo fuere discussa, nempe primum: *An Canon prohibens Patriarchæ quancumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, suslineatur, & mereatur confirmationem?* Secundum: *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopaliu, sit approbandus; & quid quoad Appendicem Synodi Cap. xli., in quo adest divisio Sedium Episcopaliu, cum limitibus Diocesium Maronitarum, pro distributione Diocesium in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha?*

§. 3. Tenor autem memorata Appendicis est, qui sequitur. *Appendix xli. post Synodum Montis Libani. Metropolitanorum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & Limites. Patriarcha Antiochia, ac totius Nationis Maronitarum Sedem habet in Monte Libano in Canobio, quod Canubinense dicitur: Sub eo erant Archiepiscopi, & Episcopi sequentes. I. Tyri. II. Damasci. III. Cypri. IV. Alepi. V. Beryti. VI. Tripolis. VII. Botri. VIII. Aco, seu Ptolemaidis. IX. Laodiceæ. X. Apameæ. XI. Arca. XII. Eden. XIII. Sarepta. XIV. Paneadis. XV. Listra, seu Bybli. XVI. Neapolis. Sed in Synodo Montis Libani die xxx. Septembris MDCCLXXVI. decreverunt Patres, ut Maronitarum Dioceses impostertum ad octo tantum redigerentur; salva Reverendissimo Domino Patriarchæ Episcopos nonnullos titulares ordinandi potestate; videlicet I. Alepi, seu Beroæ, & adjacentium Locorum. II. Tripolis: Hujus Pontificis jurisdictione extenditur à Tripoli, & Jania ad Arcam Balaneam, Aratum Orthostadem, Gabalum, Laodiceam, usque ad fines Alepi. III. Bybli, & Botri: hujus jurisdictione extenditur in Dioceses Bybli, & Botri, Acure, Dairalamari, & Regionis Bisaraja. IV. Heliopolis, seu Baalbech: hujus jurisdictione extenditur in Dioceses Heliopolis, & Phathucha in Bybliensis Regionis confinio, &*

dimidia partis dittonis Gazirensis, cujus caput Gusa, & Gazir. V. Damasci: hujus jurisdictione extenditur in Diocesim Damascenam, necnon ampliatu ad alteram dimidiam partem dittonis Gazirensis, cujus caput est Agelton, completitur præterea Bascomam Zuc-Charabam, & Zabbugam. VI. Cypri; hujus jurisdictione completitur universa Insula illius Castella, ac præterea in Cheroena Regione habet Bacafajam, Beth-seebabam, earumque Villas, necnon Villas Cheroena usque ad Pontem Beryti. VII. Beryti; hujus jurisdictione extenditur à Beryto usque ad Mahanam, & Giordam, & Algarbam, & Sciacharam Mathane, & usque ad Pontem Fluvii Cadi, seu Tamyris. VIII. Tyri, & Sidonis; hujus jurisdictione completitur Sidonem, Tyrum, earumque Villas, necnon Suph-Bacaam, Vallem Taine, & adjacentes Terras à Fluvio Tamyri, usque ad Sanctam Civitatem Hierusalem. Nos subscripti hanc Diocesum distributionem approbamus. Datum in Sancta nostra Synodo in Monasterio Dèipara de Loaisa die 30. Septemb. 1736. Joseph Petrus Patriarcha Antiochia. Gabriel Sarepta. Simeon Damasci. Abdalla Beryti. Elias Arca. Basilius Tripolis. Philippus Lystra. Stephanus Botri. Gabriel Aco. Johannes Laodicea. Ignatius Tyri. Gabriel Alepi. Michael Paneadis. Tobias Cypri.

§. 4. Ad primum autem responsum fuit. *Approbandum, & ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ. Ad secundum etiam, responsum fuit. Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum, & ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap. xli., in quo proponuntur Metropolitanorum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & Limites.*

§. 5. Nos igitur, qui nihil optamus impensius, quam ut Ecclesiastica disciplina per universum Catholicum Orbem, ubi quidem integra viget, magis magisque confirmetur, ubi verò collapsa est, opportune instauretur; ut in rebus tanti momenti ea, qua opus est, consilii, maturitatis, & examinis ratione procederemus, Venerabili Fratri Nostro Vincentio S. R. E. præfate Cardinali Petra nuncupato ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfeco commissimus, ut postquam cum dictæ Synodi Revisoribus, aliisque rerum Maronitarum peritis super præmissis accuratissimè egisset, ad Nos referret. Quoniam autem ipse Venerabilis Frater Noster Vincentius Cardinalis, auditis Revisoribus aliisque, ut præmittitur, rerum Maronitarum peritia instructis, erutisque ex Archivo dictæ Congregationis Propagandæ Fidei documentis, iisque invicem expensis, ad Nos retulit, oblationes pecuniarias, vel alterius rei præstationes, fieri quidem tempore, & occasione distributionis Sacrorum Oleorum, revera esse, ut ab initio caputum fuit, pecuniarias oblationes, vel alterius rei præstationes Patriarchis pro tempore existentibus, alimentorum, & dignitatis tuendæ, munerisque Patriarchalis commodum obeundi causa, debitas atque præscriptas; necnon residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis titulis Ecclesiarum, & divisionem Sedium Episcopaliu, cum limitibus Diocesium, earumque reductionem, prout in Appendice præinserta continetur, omnino necessariam, utilem, ac salutarem esse: Hinc est, quod Nos, qui inlytam Nationem Maronitarum quamvis Hæreticis, Schismaticis, Mahumetanis, & Idololatriis, undique circumseptam, tamen veluti rosam inter spinas, & scopulum inter undas, semper in Catholica Romana Fide constantem, ac propterea à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris tantopere existimatam, ad eorumdem Prædecessorum nostrorum exempla plurimi facimus, & Apostolica caritate completimur; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine,

Congregationis
judicium.

Pontifex,
expensis ite-
rum capiti-
bus in sus-
pensio relic-
tis.

Canones, &
Appendicem
confirmat.

Forum exam-
en instituitur
in Congr.
partic. de
Prop. Fide.

Articulus
Appendicis
Synodi de
numero, &
limitibus
Diocesium
Maronita-
rum.

tenore presentium; primum utrumque Canonem, & in eis contenta quaecumque; ac praesertim Appendicem approbamus; & confirmamus, illisque Apostolica firmitatis robur perpetuo adjicimus, atque in perpetuum deinceps observari praecipimus, & mandamus.

Patriarcham, ejusque Deceffores, ab avaritia, aut Simoniz nota purgatos declarat.

§. 6. Deinde modernum Patriarcham, ejusque Praedecessores, nec non tam eos, qui dissent, quam qui accepissent dictas oblationes pecuniarias, vel alterius rei praestationes, easque sive datas, vel dandas, sive acceptas, vel accipiendas pro Sacrorum Oleorum distributione esse existimassent, ab omni Simoniacae labis pravitate, & turpi avaritiae quaestu immunes fuisse, & esse, neque imposterum a quoquam ausu temerario, veluti Simoniacos, & avaros, insimulari posse, & debere declaramus.

Eidem, ejusque Successoribus, annuum Caritativum Subsidium, pro alimentis, attribuit.

§. 7. Praeterea, ne moderno, & pro tempore existenti Patriarchae, ut praemittitur, desint alimenta, & subsidia, statuimus, & quatenus opus sit, praecipimus, & mandamus omnibus, & singulis Ecclesiarum, Monasteriorumque Parochis, & Superioribus Nationis Maronitarum, ut singuli Parochi, & Superiores hujusmodi, juxta designationem instructionemque ab ipsa Congregatione Propaganda Fidei confectam, atque una iisdem nostris Literis adjungendam, & in virtute Sanctae Obedientiae, & sub penis ad Apostolicae Sedis, & pro tempore existenti Patriarchae arbitrium imponendis omnino servandam, singulis annis die Dominica infra Octavam solemnitatis Beatae Virginis Mariae Immaculatae in Coelum Assumptae, a currenti anno MDCCXLII. incipientes, in perpetuum Patriarchae pro tempore existenti antedictas pecuniarias oblationes sub nomine Caritativi Subsidii contribuant, & solvant; necnon statum Animarum, quarum curam gerunt, ad saepedictae Synodi praescriptum, & normam, eidem Patriarchae deferant, a quo & literas instructivas, sive pastorales, de more, sicut antea in Sacrorum Oleorum distributione fiebat, accipiant, ipse vero pro tempore existens Patriarcha alio opportuno tempore Sacra Olea gratis omnino transmittat, sive distribuatur, & nihil penitus, vel pecuniae, vel alterius cujuscumque rei, etiam a sponte dantibus recipiat, aut exigat.

Sacra vero Olea absque ullius oblationis exactione distribui jubet.

Dioecesium numerum septenarium, praeter Patriarchalem, praescribit.

§. 8. Insuper motu, scientia, potestate, ac tenore paribus statuimus, & declaramus numerum Sedium, ac Dioecesium Episcopali, & Episcoporum Maronitarum, ad septem dumtaxat, excepta Patriarchali Sede & Archidioecesi, quacum octo existunt, redigendum reducendumque esse, prout in praesertim Appendice cum suis respective distinctis Dioecibus, Oppidis, Terris, Ecclesiis, ac Monasteriis, juxta praescriptos fines, ac terminos, redactus reduciisque est, & Nos, quatenus opus sit, de novo redigimus, & reducimus, & redactum reduciisque esse & haberi, decernimus, & definimus.

In quibus Episcopos perpetuo inordinari decernit.

§. 9. Item volumus, & mandamus, ut, postquam reductio hujusmodi, ut infra, locum habuerit, in hisce octo Dioecibus distinctis, & ab invicem divisis, ac separatis, tam Patriarcha in sua, (quam ad sui arbitrium semel eligendam, sed semel electam, & Archidioecesi nuncupatam, Patriarcham eligentem ejusque Successores nunquam permutare posse decernimus, & definimus), quam singuli septem Episcopi in suis respective Dioecibus constituti, & incardinati perpetuo sint, & habeantur; ita, ut nunquam ad Patriarchae pro tempore existenti nutum amoveri possint, nisi vel per canonicam, ob gravissima crimina, juris ordine servato, privationem, vel per legitimam de una ad aliam Dioecesim juxta Sacrorum Canonum regulas, & Juris communis dispositiones, translationem.

§. 10. Praeter haec modernus, & pro tempore existens Patriarcha jus habeat Antistites juxta morem, & non alias, in qualibet Sede, & Dioecesi pastoris solatio destituta constituendi, & incardinandi; singulis triennis singulas Dioeceses per se ipsum visitandi; Decimas consuetas (Decima tamen Decimarum singulis Antistibus in suis respective Dioecibus relicta) in iisdem Dioecibus colligendi; & Emolumenta Dispensationum, quae ad Patriarcham spectant, exigendi; necnon Legata, vel dicta Dioecesi, quae Sedi Patriarchali unita fuerit, vel ipsi pro tempore Patriarchae relicta acquirendi; & pro hujusmodi effectu unum aut plures Collectores, & Ministros in dictis Dioecibus deputandi; Sacra Olea consecrandi, & in singulas septem Dioeceses privative distribuendi, & ut ante statutum est, & non aliter, mittendi. Ceterum aliis, si quae sunt Patriarchae pro tempore existenti reservata, & debita tam praescripto jure, quam investita consuetudine, juri, de quibus nulla in hisce praesentibus fit mentio, nullum ideo praesudicium per ipsas praesentes inferri, & illatum esse volumus, & intendimus.

Sine praesudicio aliorum hic non expressorum.

§. 11. Denique ut reductio Sedium Episcopali e tredecim ad septem, praeter Patriarchalem, dumtaxat, prout in praesertim Appendice contenta atque praescripta, debita executioni juxta commendatissimum caritatis, & providentiae Ordinem demandetur; volumus atque praecipimus, ut moderni Antistites Maronitae, qui veluti Patriarchae Vicarii missi, dum reductio hujusmodi statuta fuit, tredecim in Cheroano in humanis agebant, etsi, interea temporis duobus eorundem viam universae carnis ingressis, undecim in praesentia numerentur, eodem pacto, quemadmodum antea servabatur, veluti ipsius Patriarchae Vicarii ad nutum amovibiles eoque sint, & habeantur, donec septenarius eorundem superfluit numerus remanserit: Quo facto, reductio septem Sedium hujusmodi tunc, & non antea, locum habeat, & constituta intelligatur; atque idem pro tempore existens Patriarcha, electa prius Patriarchali Sede, singulos singulis Sedibus Antistites ad sui libitum, sed secundum prudentiam, & caritatis leges praeficiat, & assignet, ita tamen, ut assignatio hujusmodi perpetuo facta, & unusquisque Antistes perpetuo constitutus, & incardinatus sit, & intelligatur, Sedi, & Dioecesi, quae semel unicuique assignata fuerit.

Executio reductionis Dioecesium provide diffeatur.

§. 12. Decernentes easdem praesentes literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praesentibus quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praerogativa, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem praesentibus non consenserint, nec vocati, seu auditi fuerint, tamen sui suorum indulgitorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, & audiri semel, vel pluries quomodolibet debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptione, vel obreptione, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno & formali, ac substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat,

Praesentium Literarum perpetuo vigori consilium.

Sublata fecus judican- di facultate.

Contraria non obtinere decernitur.

Earundem Literarum exemplis, & versionibus auctoritas tribuitur.

Dat. die 14. Febr. 1742.

XLIV.

& pro tempore quodcumque, & quomodocumque spectabit; inviolabiliter observari: sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, prae-eminentia, aut potestate fungentes, & functuros, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, & dicta S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere; irritum quoque, & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 13. Non obstantibus praemissis omnibus, ac nostra, & Cancellariae nostrae Apostolicae, quatenus opus sit, regula de jure quaesito non tollendo, necnon Apostolicis, atque in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, praesertim pro universa Natione Maronitarum Constitutionibus, & Ordinationibus, aliisque etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, sive universae Nationi, sive Patriarchae, Antistitibus, & populis Maronitis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogationibus derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, in genere, vel in specie, aut aliis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 14. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transcriptis, seu exemplis, tam latinè, quam Syriacè, aut Arabicè, tum manuscriptis, tum typis impressis, & manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensa.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Febr. MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

Abolitio Tribunalium, & Judicium Particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, & innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas; Nonnullarum Congregationum, & Tribunalium facultates, & jurisdictiones praesentantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

QUANTUM ad procurandam Reipublicae temporalem felicitatem conducatur, si cuique petenti jus suum promptè, & expedite reddatur, initio Pontificatus nostri animo revolventes, sollicito mentis oculo circumspeximus, si qui abusus, aut pravae consuetudines paulatim, ut contingere solet, irrepissent, quae iudiciorum ordinem bene, ac sapienter à Praedecessoribus Nostri in hac alma Urbe constitutum perturbarent, iustitiaeque cursum impedirent, ut opportuna Paternae Nostrae providentiae remedia afferremus.

§. 1. Cum itaque Congregatio nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, ac nonnullorum dilectorum Filiorum Romanae Curiae Praelatorum, & Juris Peritorum, ad submovendos huiusmodi abusus, qui in Romana Curia propter numerum frequentes Judicium Particularium, aliorumque privatam ex privilegio jurisdictionem in certis causis exercentium deputationes exorti fuerant, à Nobis Apostolica auctoritate specialiter deputata, censuerit ad huic malo, & incommodo occurrendum, ut novae nostrae perpetuo valiturae litterae per Nos, ut infra, promulgentur, per quas nedum specificè confirmetur auctoritate Nostra, cum insertione totius tenoris, provida Constitutio fel. rec. Innocentii Papae XII. Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Romanus Pontifex*; sed ulterius omnes iudicaturae particulares quaecumque, & cujuscumque generis, post praefatam Constitutionem restituta, vel denudò haecenus erecta & constituta, vigore litterarum NostRARUM, & aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, tam sub Plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motu Proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, de medio tollantur, explicateque abrogentur: Nos, qui ex Pastoralis officii Nostri munere, Tribunalia quaecumque Judicium Ordinariorum, veluti iustitiae fontes in agro Dominico Nobis ex Alto commissio constitutos, ab omni impedimento, & perturbatione eximere cupimus, providum Congregationis praedictae consilium, nostrisque consonum desideriis, libenter amplectentes, Motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine Nostra, praedicti Innocentii Praedecessoris Constitutionem praefatam, cujus tenor talis est, videlicet:

§. 2. INNOCENTIUS Episcopus Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Romanus Pontifex cura agri Dominici more diligentis Patrifamilias indefinenter invigilans, ut, juxta verbum Propheticum, noxia evellat, & destruat, utilia vero plantet, & aedificet, ea etiam, quae alias rationabilibus tunc suadentibus causis à Sede Apostolica concessa fuerunt, ex aliis validioribus, seu supervenientibus rationibus, quibus praesertim faciliori, ordinario, & juridico iustitiae cursui in Romana Curia ceterarum Magistris, uberius consulitur, ad viam juris reducere, moderari, immutare, & revocare non desinit, & in his sollicitudinibus suae studium interponit, quando, & prout in Domino conspicit salubriter expedire.

§. 3. Hinc est, quod Nos sedula meditatione pensantes, privilegia privativarum, seu cumulativarum jurisdictionum, etiam cum facultate proprios, seu benevisos Notarios habendi, seu deputandi, quampulvis praefatae Curiae particulariter institutis Judicibus, seu Tribunalibus à Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri aliquorum saeculorum spatio concessa, ita paulatim quidem, sed in immensum excrevisse, ut Judicium, & Tribunalium Ordinariorum jurisdictionum consuetudine, & super huiusmodi frequentes conventiones, expeditam Caesarum terminationem cum Litigantium damno, & Causidicorum incommodo differentes, irrepserint; ac propterea inter alia, quae circa eandem Curiam emendanda, reformatanda, & rectius ordinanda suscepimus, quantum Nobis ex alto conceditur, huiusmodi absurdis occurrere, ac praefatae Curiae, ejusque Judicium, & Tribunalium majori decori, & ordini, sicut iustitiae ratio, & publica utilitas postulant, hac nostra speciali constitutione prospicere volentes: Motu proprio, ex certa scientia, & matura deliberatione Nostri, deque Apostolica potestatis plenitudine, necnon de nonnullorum dilectorum filiorum ejusdem Curiae Praelatorum, & Virorum pietate, & doctrina, prudentia, & rerum usu praesentium, ad hunc effectum

Congregationis particularis deputatio, ejusque consilium.

Innoc. XII. Constitutio pro suppressione Tribunalium particularium. Procemium.

Numerus, & facultates Tribunalium particularium ordinem iustitiae retardant.

Ideo revocantur Indulta habendi, aut deputandi Judices particulares.

Cum facultatibus eligendi Notarios, alii- que, etiam quomodocumque concessis.

Non tamen concessis ex causa vere onerosa.

effectum de mandato Nostro pluries congregatorum, consilio, omnia, & singula hujusmodi particularia Tribunalia, & speciales Judices vigore prefatorum privilegiorum in eadem Curia hactenus constituta, seu constitutos, tenore presentium penitus, & omnino supprimimus, abolemus, & abrogamus. Ac propterea ad viam juris reducimus omnia, & singula indulta, facultates, & privilegia habendi, seu deputandi tam in prima, quam in ulterioribus instantiis, omnes predictos particulares Judices quocumque nomine nuncupatos, ac etiam assessores, Congregationibus, etiam S. R. E. Cardinalium, Ecclesiis, & Basilicis, etiam Patriarchalibus, Monasteriis, Abbatibus, Collegiis, etiam Nationalibus, etiam sub cura, & administratione Presbyterorum, seu Clericorum Regularium Societatis Jesu existentibus, Archihospitalibus, & Hospitalibus, etiam Sancti Spiritus in Saxia, & Neophitorum, Archiconfraternitatibus, Confraternitatibus, etiam Annuntiationis Beate Marie Virginis, Montibus, etiam Pietatis, Monasteriis, etiam Mulierum Penitentium, Ordinibus, Congregationibus, & Instituitis, etiam Societatis Jesu, Curis, & Judicibus, etiam Bur- gi, & Arcis S. Angeli, Militiis, etiam S. Joannis Hierosolymitani, quibuscumque Universitatibus, & Consularibus, etiam Artium, Conservatoriis, Domibus Piiis, etiam Almae Domui Lauretanae, Capellis, etiam ad Praesepe Jesu Christi, & Imaginis Beate Marie Virginis in Basilica Sanctae Mariae Majoris, Altaribus, ceterisque aliis Locis Piiis quocumque pariter nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, Archipresbyteris, Abbatibus, Vicariis, aliisque administratoribus quibuscumque, ac Praefectis, etiam Palatii nostri Apostolici, in quibusvis Causis Civilibus, Criminalibus, aut mixtis, activis, & passivis dictarum Ecclesiarum, Locorum Piorum, aliorumque ut supra, necnon eorum Officialium, Dignitatum, Canonicorum, Beneficiorum, Affictuariorum, Emphyteutarum, Colonorum, aliorumque quomodolibet inservientium iisdem Locis Piiis, illorumque bonis, & Tenentis, etiam cum quibusvis facultatibus, & auctoritatibus eligendi Notarios sibi benevolos, ac procedendi summarie de plano, sola facti veritate inspecta, sine strepitu, & figura Judicii, manu Regia, ac quacumque appellatione, reclamacione, recurfu, revisione, supplicatione, seu restitutione in integrum remotis, seu cum aliis similibus, aut majoribus facultatibus, etiam per Nos, & quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, sub quibusvis verborum tenoribus, & formis, & cum quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, vel ad Imperatoris, Regum, Reginarum, Rerumpublicarum, & Principum quorumlibet preces, & instantiam, seu eorum contemplatione, & intuitu, ac etiam in limine fundacionis, seu ex quacumque causa, non tamen vere onerosa, videlicet congrua, & effectiva solutionis Camerae nostrae legitime facta, & non alias, vel pro bono publico Spirituali, aut temporali, etiam ex causa studii, & Catholice fidei, ac aliis quomodolibet in contrarium presentium concessa, confirmata, & approbata, ac pluries, & quantiscumque vicibus innovata, quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogacione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita, & certa forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, formas, causas, & occasiones, presentibus pro plene, & sufficienter expressis, servatis, & specificatis respective habentes, perinde, ac si praefata indulta, facultates, & privilegia concessa, confirmata, &

innovata non fuissent, ad effectum presentium specialiter, expresse, plenissime, & amplissime derogamus, & derogatum esse volumus, & mandamus.

§. 4. Nisem pariter modo, & forma, omnia & quacumque indulta, facultates, & privilegia dilecto Filio nostro, ac pro tempore existentii in Urbe, ejusque districtu Vicario in Spiritualibus Generali, sub quibusvis formis, decretis, clausulis, aliisque supradictis, per quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, & Prosertim per sel. record. Clementem Papam X. etiam Praedecessorem Nostrum quibusdam suis pridie Idus Augusti anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo septuagesimo primo expeditis literis concessa, ad statum, in quo erant ante literas praemem. Pauli Papae V. pariter Praedecessoris Nostri Kalendis Martii anno ejusdem Incarnationis millesimo sexcentesimo undecimo super reformatione Tribunalium Urbis editas, & respective juxta eandem literas, in judicialibus, reducimus.

§. 5. Liceat tamen Judicibus, ut supra, suppressis, & abrogatis, qui vigore privilegiorum, ut praefertur, processerunt, causas coram iisdem hactenus jam instructas, seu alias legitime contestatas, praedictis non obstantibus, per totum mensem Decembris proxime venturi, prout juris fuerit, expedire; ita ut eo tempore elapso, hujusmodi causa ad Judices Ordinarios, & competentes Romanae Curiae, in statu, & terminis, ipso facto devolvantur.

§. 6. Quod si hujusmodi causis interim expeditis, appellari, reclamari, supplicari, recurri, aut restitutionem in integrum peti contigerit, appellationes hujusmodi, reclamaciones, supplicationes, recursus, & restitutionis in integrum petitiones, non amplius ad Tribunalia antiquorum privilegiorum, sive ad Protectores, Archipresbyteros, aliosque, ut supra, sed ad Signaturam Justitiae, & respective ad suos Superiores, & Ordinarios, prout in ceteris causis per Judices Ordinarios expeditis servatur, devolvantur, & devoluta sint, & esse censentur.

§. 7. Similiter etiam in casu appellationum, reclamacionum, supplicationum, recursum, ac restitutionis in integrum petitionum a sententiis, & decretis Judicum per eosdem privilegiatos extra Curiam praefatam deputatorum, seu deputandorum, in posterum interponendarum, eadem appellationes, reclamaciones, supplicationes, recursus, ac restitutionis in integrum petitiones non amplius ad supranominatos cujuscumque dignitatis, etiam Cardinalitiae sint, qui etiam ratione Episcopatum, Guberniorum, Abbatiarum, Commendarum, aut ex alio quovis titulo, vel privilegio, hujusmodi jurisdictionem tum in committendo, tum in decernendo, vel in judicando, usque ad praesens in Urbe per se, vel per alios exercuerunt, sed ad Judices Ordinarios, & competentes ejusdem Romanae Curiae devolvantur indifferenter, & pari modo, sicuti in ceteris causis per alios Judices de Partibus expeditis servatur, nulla habita ratione privilegiorum, & antiquarum facultatum.

§. 8. Habentes autem facultatem eligendi in partibus Judicem secundarum instantiarum, teneantur illum ibidem per unicam, & universalem deputationem ad omnes hujusmodi causas constituere, & si vel super recusacione, vel super modo procedendi coram dicto Judice deputato, emerget controversia, ad Signaturam Justitiae, prout in ceteris causis, & negotiis fieri solet, recurratur. In tertiis vero, seu ulterioribus instantiis, eo modo, quo in causis appellationum a Judicibus de Partibus ad Romanam Curiam legitime devolutarum procedi solet, observetur.

§. 9. Quoad Consulatuum artium, & Universitates, etiam Medicorum, & Mercatorum, sub- latis omnibus Assessoribus, & abrogata in Judicialibus

Jurisdic- tio Card. Vicari Urbis re- ducitur ad primum statum.

Causae jam contestatae expediri permittuntur intra certum tempus.

Recursus tamen, & appellationes ad Judices Ordinarios, sive ad Signaturam Papae fieri jubentur.

Idem quoad recursus, & appellationes extra Curiam interponendas.

Quomodo procedendi in secunda, tertia, & ulterioribus instantiis.

Jurisdic- tiones Con- sularium, & Universita- tum extin-

libus

1742.
guntur, & transferuntur ad Judices Ordinarios.

Excepto Consulatū Agriculturæ, & Notariis Curie Burgi, Mercatorum, & Aromatariorum.

De Notariis respectu Locorum Piorum.

Præservatur jurisdictione Card. Archiepiscop. Titularium &c. quoad servitium Ecclesiarum.

Item facultates Judicum, & Tribunalium in his enunciatorum.

Clausulæ pro omni modo Litterarum executione.

Adempta seculi facultate.

libus quacumque Consulum, & Universitatum jurisdictione, ita ut eorundem, & earundem, jurisdictione ex nunc, etiam quoad causas instructas, & legitime contestatas, penitus, & omnino cessare debeat, & cessasse intelligatur, succedant, & procedant competentes Judices Ordinarii, juxta eorum ordinarias facultates; nulla, ut supra, habita ratione privilegiorum, & antiquarum facultatum; inter quos sit locus preventioni; adhibitis, quatenus Judicibus ipsis opus videatur, iisdem Consulibus solummodo tanquam petitis in rebus, & negotiis eorum artem concernentibus. Excipimus tamen, & sub presenti nostra Constitutione comprehensos esse notamus tum Consules Agricultura, illorumque Assesorem, tum Notarios Curie Burgi, Mercatorum, & Aromatariorum pro eorum officiis titulo oneroso acquisitis, seu administratis, donec aliter provideatur.

§. 10. Ad hæc Basilica, Collegia, Hospitalia, cæteraque memorata Loca Pia, quæ ex concessione Apostolica, vel inveterata consuetudine, electione, & usum proprii Notarii in primis, & ulterioribus instantiis habebant, in posterum in causis, in quibus agatur de vero, ac proprio interesse dictarum Ecclesiarum, & Locorum Piorum, non teneantur ad aliquam solutionem extractus, seu registri; sed Notarii quorumvis Tribunalium debeant in dictis Causis, & in qualibet instantia, conficere instrumentum Actorum, prout jacent, nihilque ab eis ultra quartam partem ejus mercedis, quæ solvenda esset pro extractu, seu registro, pro dicto Instrumento actorum, sub quovis pretextu, etiam excessivitate scripturæ, petere, vel exigere valeant.

§. 11. Postremo declaramus, per presentes nostras literas nullatenus ademptam esse Cardinalibus, Archiepiscopis, Titularibus, seu Protectoribus, eorumque Vicariis, aliisque Deputatis, facultatem, seu jurisdictionem in iis, quæ servitium Ecclesie, seu Loci Pii, circa tamen disciplinam Ecclesiasticam, & morum correctionem duntaxat, concernunt; minusque sub iisdem presentibus Tribunalia Camera Apostolica, Legatum Avenionensem, Judicem Fabricæ Sancti Petri, neque ipsas Congregationes in solito liberulo, seu Elencho Congregationum, ac Tribunalium Urbis descriptas, comprehendendi.

§. 12. Decernentes easdem presentes literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod omnes, vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentiæ, vel dignitatis, seu aliâs specificæ, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tamen si suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quocummodo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, pretextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, alioque quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari. Sic, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos quavis auctoritate, præminentiâ, aut potestate fungentes, & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter

judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 13. Non obstantibus omnibus, & singulis præmissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quesito non tollendo, & pariter, quatenus opus sit, rec. mem. Pii Papæ IV. similiter Prædecessoris nostri de gratiis qualescumque interesse Camera Apostolicæ concernentibus in dicta Camera intra certum inibi præscriptum tempus presentandis, & registrandis; ita ut presentes in ea presentari, & registrari nullo unquam tempore, vel modo necesse sit; necnon aliis Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, ac Urbis nostræ, dictarumque Ecclesiarum omniumque, & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis, seu confirmatis, & innovatis Statutis, ac usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum presentium, illis aliâs in suo robore permansuris, amplissime, ut præfertur, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum suppressionis, abolitionis, abrogationis, reductionis, derogationis, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo nonagesimo secundo, 15. Kalendas Octobris, Pontificatus Nostri Anno Secundo: Apostolica Auctoritate prædicta confirmamus, & approbamus, illamque, perinde, ac si à Nobis sub presentium data emanasset, in omnibus, & per omnia innovamus, exceptis tamen, quæ presentibus hisce nostris in aliquo adversari comperiuntur.

§. 15. Insuper omnes, & singulas Judicaturas particulares quascumque, & cujuslibet generis, post præsertam Constitutionem restitutas, vel de integro hæctenus erectas, & constitutas vigore litterarum Nostrearum, & aliorum Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum, tam sub plumbis, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motus proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, etiam ea causa privata, seu publicæ utilitatis, & ex quacumque etiam onerosa causa, aut pro bono Religionis, etiam cum quibusvis derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis, quibuscumque Universalitatibus, Locis Piiis quocumque nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, aliisque tam Ecclesiasticis, quam Sæcularibus Personis, quantumvis speciali, & specialissima mentione dignis, eorumque domibus, ac familiis quomodolibet concessas, comprehensis etiam Archihospitali Sancti Spiritus in Saxia, & Hospitio Apostolico S. Michaëlis ad Ripam nuncupato, eisdem presentibus eas pro expressis habentes, in totum, ac si nunquam concessæ fuissent, abolemus, penitusque abrogamus.

§. 16. Ne autem pro infra scriptarum Congregationum respectivè parte occasio aliqua controversiarum quomodolibet in posterum oriatur, præfata Congregationis Particularis à Nobis, ut præfertur, deputatæ consilio inhærentes, quoad Congregationem Boni Regiminis à rec. mem. Clemente Papa VIII. jamdiu institutam, deinde à fel. rec. Paulo V., & Innocentio XI. Romanis Pontificibus similiter Prædecessoribus Nostri, facultatibus auctam, servandum esse

Derogationes.

Sanctio.

Dat. die 17. Sept. 1692.

Pontifex insertam Constitutionem confirmat, & innovat.

Præterea abolet Judicaturas particulares quavis auctoritate deinceps erectas.

Facultates Congregat. Boni Regim. ad primum statum reducit.

volumus, & mandamus decretum prædicti Innocentii XII. Prædecessoris Nostri sub die 9. Augusti 1693. promulgatum, abrogatis, quatenus opus sit, in iis, quæ concernunt Causas merè judiciales, & contentiosas, amplioribus facultatibus, si quæ eidem Congregationi Boni Regiminis contra formam prædicti Decreti Innocentii XII. Prædecessoris præfati per Constitutionem piæ mem. Clementis Papæ XII. similiter Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Divina Providentia*; sub datum apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Februarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIII. concessæ videri possent, firmis de cæteris remanentibus aliis in eadem Constitutione, signanter in §. *Insuper*, circa Ministrorum œconomia Communitatum Præpositorum electionem, & deputationem.

Salva electione Ministrorum œconomicorum.

Causæ Lauretanæ per appellationem ad Judices Ordinarios devolvantur.

Item Firmam in civilibus.

Congregationum generalium facultates ad veterum Decretorum normam;

Visitatores autem, ad viam juris, & Literarum Innoc. XII. rediguntur.

De jurisdictione Præfati Arcis S. Angeli.

Privilegia Card. Vicarii Urbis reducuntur ad trinitates Reformationis Pauli V.

§. 17. Et quoad Lauretanam, nullam ei competere jurisdictionem in causis Lauretanis quibuscunque, per appellationem, seu recursum à Judicatis de Partibus; appellationesque, & recursus hujusmodi à prædictis Judicatis, pertinere dumtaxat ad Judices Ordinarios Romanæ Curia Nostre, prout præinserta Innocentii XII. Constitutio disponit:

§. 18. Ac quoad Firmamam, nullam ei competere judicalem cognitionem in causis civilibus in gradu appellationis, seu recursus à Judicatis Judicum Civitatis, & Status Firmani.

§. 19. Quò verò ad alias Congregationes generales in liberulo, aut Elencho descriptas, seu quoad causas in illis cognoscendas, omninò servanda esse disposita per rec. mem. Sixti V. similiter Prædecessoris Nostri Constitutionem, quæ incipit: *Immensa*; cum declarationibus contentis in decreto à Congregatione Particulari justu prædicti Innocentii XII. Prædecessoris Nostri sub die 9. mensis Augusti anno Domini MDCXCIII. promulgato, prout aliàs similiter demandatum exitit à Congregatione reformationis Tribunalium Urbis Nostre, approbante prædicto Clemente XII. Prædecessore præfato sub die 4. mensis Aprilis anni MDCCXXXI. & non aliam eis respectivè jurisdictionem competere, motu, auctoritateque prædictis Nostri, declaramus, decernimus, statuimus, ac sancimus.

§. 20. Ac insuper sub præsentium dispositione Visitatores Apostolicos, quantumvis S. R. E. Cardinales, deputatos cum certis facultatibus pro Sacra Visitatione Ecclesiarum, Locorumque Piorum, eorum facultates prædictas ad trinitates juris, & literarum Apostolicarum ab Innocentio Prædecessore prædicto in forma Brevis sub annulo Piscatoris sub die 16. Januarii anni Domini MDCXCIII. desuper expeditarum reducendo, comprehensos esse.

§. 21. Præfati verò, seu Castellani Arcis Nostre S. Angeli jurisdictionem, quam dumtaxat quoad Balistarios, & ejusdem Arcis auxilios, in eorum ministeria concernentibus, præservatam esse volumus, in cæteris omnibus causis, & negociis indifferentibus, seu prædicta officia militaria neququam concernentibus, & ad trinitates decretorum alias ab eodem Innocentio Prædecessore 28. Septemb. MDCXCII., ac tertia Maji MDCXCIII. editorum, comprehendi pariformiter earumdem tenore præsentium declaramus.

§. 22. Ac demum indulta, & facultates, necnon privilegia quæcumque, & præsertim super cumulativa in causis laicalibus, Tribunali Venerabilis Fratris Nostri prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesie, Nostri, & Romani Pontificis pro tempore existentis in Urbe Nostre, ejusque districtu Cardinalis Vicarii competentia, & præsertim per literas sel. record. Clementis X. quæ, *Suprema Majestatis*, sub pridie Idus Augusti MDCLXXI., ac per alias Benedicti XIII., quæ,

In Supremo, sub 16. Kal. Septembris MDCCXXIV. necnon per alias literas Clementis XII. Prædecessorum Nostrorum, quæ, *Romanus Pontifex*, respectivè incipiunt, novissimè de anno MDCCXXXV. promulgatas, ad statum, in quo erant ante reformationem rec. mem. Pauli Papæ V. similiter Prædecessoris Nostri, & ad ejusdem reformationis trinitates Apostolica auctoritate redigimus, necnon utriusque Clementis, & Benedicti Prædecessorum prædictorum literas tenore præsentium abrogamus, & de medio in hac parte tollimus, & abolemus.

§. 23. Volumus autem, quod propter præmissa, hujusmodi Judicibus suppressis, & abrogatis jurisdictione quoad causas actu coram eis pendentes, seu hæctenus jam instructas, dummodò ipsi per totum mensem Augusti præsentis anni MDCCXLII. ad earum expeditionem omninò deveniant, non censeatur eo ipso adempta, sed præfato tempore elapso, causæ prædictæ ad suos competentes Judices in statu, & terminis devolvantur, & eo ipso devolutæ censeantur, & quoad jura coram suppressis Judicibus producta, eorum stetur indicationi.

§. 24. Ac omnia, & singula præmissa, necnon præsentibus nullo unquam tempore, pro eo, quod quicumque in præmissis jus, seu interese habentes, seu habere prætendentes, ad id vocati, & auditi non fuerint, seu ex quavis alia causa, vel quocumque pretextu, quævis colore, vel ingenio, notari, impugnari, invalidari, retractari, & ad terminos juris reduci, seu in jus, vel controversiam revocari, nec sub quibusvis similibus, vel dissimilibus revocationibus, limitationibus, & aliis contrariis dispositionibus comprehendi, sed semper ab illis excepta, validaque, & efficacia fore, & esse, suoque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere; sicque, & non aliàs per quocumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Nostri Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos, districte Sedis Nuncios, sublata eis aliter judicandi, & definiendi forma, & facultate, judicari, & definiri debere; & quidquid secus super præmissis contra earumdem præsentium tenorem quomodolibet attentari contigerit, irritum ex nunc decernimus, & declaramus.

Permittitur Judicibus abrogatis expedire Causas pendentes intra semetire.

Clausula, & Decreta pro Constitutionis obedientia.

Derogationes amplius.

§. 25. Non obstantibus nostra, & Cancellaria Apostolica regula, de jure quæsto non tollendo, necnon Nostri, & prædictorum Prædecessorum Nostrorum, & eorum cujuslibet Constitutionibus, Ordinationibus, & Decretis prædictis, atque omnium, & singularum Congregationum prædictarum, & earum cujuslibet respectivè erectionibus, necnon & cujuslibet illarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis, & consuetudinibus, necnon privilegiis, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, etiam motu pari, & consistorialiter, etiam in earum, & earum cujuslibet respectivè erectione prædicta, seu alias quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis: Quibus omnibus, quæ præsentibus quomodolibet obesse possent, etiam si de illis specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi etiam veriores præsentibus pro expressis habentes, illis aliàs in suo robore permanens, ad effectum præsentium, & validitatis omnium, & singularum præmissorum, hac vice dumtaxat harum serie specialiter, & expressè derogamus, & derogatum esse volumus, omnibusque contrariis quibuscumque.

1742.
Facultates
Cardinalis
Decani, nec
non Praefecti
Palatii Apo-
stolici praeservantur.

§. 26. Per praesentes autem non intendimus, facultatibus Venerabilis Fratris Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Collegii Decani nunc & pro tempore existentis, ratione Ostien., & Veliterni. Ecclesiarum, quibus nunc & pro tempore praesente dignoscitur, tum etiam facultatibus dilecti filii nunc & pro tempore etiam existentibus Palatii Nostri Praefecti, ratione Praefecturae Palatii praedicti, ad formam literarum Benedicti XIII. Praedecessoris Nostri sub Annulo Piscatoris in forma Brevis sub datum diei xxiv. mensis Septembris anni Domini MDCCXXVIII. desuper expeditarum, eis, & eorum cuilibet competentibus, in aliquo praedjudicare.

Sanctio Con-
stitutionis.

§. 27. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, revocationis, annulationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 15.
Febr. 1742.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem quintodecimo Kalendas Martii anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

P. Gard. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 27. ejusdem mensis, & anni.

XLV.

Dispensationum Matrimonialium causas veraciter exponendas, & ab Executoribus omnino verificandas esse statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensatio-
nes non nisi
iustis ex cau-
sis concedi
debent.

AD Apostolicae servitutis Nostrae ministerium pertinet sedula invigilare cura, ut dispensationes super gradibus affinitatis, seu consanguinitatis, intra quos Matrimonia contrahi prohibentur, vel super aliis à Sacris Canonibus statutis impedimentis, nisi ex debitis causis non concedantur, & omnia inde amoveantur, unde nota aliqua ab improbis aspergi possit nomini, ac decori Romanae Ecclesiae, cui, licet immerito, Divina benignitate praesidemus.

Earum expe-
diendarum
ratio.

§. 1. Sanè quidem ad Dispensationes obtinendas, ab iis, qui eas postulant, in supplici libello causa pro illis consequendis exprimi solent; quae si ejusmodi fuerint, ut juxta canonicas Sanctiones, & prudens Ecclesiastica Provisionis arbitrium, locus ad dispensandum esse videatur, dispensatio concedi solet, ejusque executio Ordinario, ut plurimum committi; cui onus incumbit diligenter inquirere, an causa exposita veritate nitatur, ut, veris illis existentibus, gratia executioni demandetur, secus verò, si causa nullatenus veritati consentanea sint. Si autem contingat, ob causas minime veras existentes, ut dispensatio executioni non tradatur; qui eam impetrarunt, apud negotiorum Gestores, seu Literarum Apostolicarum Expeditores conquirentur; à quibus nonnunquam responderi solet, executionem peperam, & injurià denegatam fuisse, quia expressio causarum, earumque verificatio, in dispensationibus non est aliquod substantiale, sed formalitas quaedam, & Forensis stili consuetudo: quod

non minus veritati adversatur, quam executionis ordinem, ac modum bene, ac prudenter constitutum subvertit; cum expressio causarum, earumque verificatio; ad substantiam, & validitatem dispensationis pertineat, illisque deficientibus, gratia nulla, ac irrita sit, nullamque executionem mereatur.

§. 2. Id autem, ut plurimum evenit in dispensationibus, in quibus apponi solet clausula: *Et Oratoribus vita periculum immineret*: quae cum saepe in dispensationibus in primo, & secundo, vel in secundo gradu, & in nonnullis aliis canonicis impedimentis, sine ulla ratione, causa, & veritate, expressa reperitur; Ordinarii Locorum, qui cautius, & accuratius se gerunt, nisi vita periculum immineat, dispensationem exequi recusant; alii verò, fortasse falso rumore induciti, quod hujusmodi clausula sit mera formalitas, indulgentius quam necesse est procedentes, periculo vita neque argumentis probabilibus verificato, eoque Oratoribus saltem verisimiliter imminere comperto, gratiam Dispensationis exequantur.

§. 3. S. M. Praedecessor Noster Pius PP. V. in sua Constitutione per viam Motus proprii expedita, & publicata sub die v. Decembris anno MDLXVI., cujus initium est: *Sicut accepimus*: decrevit, omnes, & singulos Procuratores, tam Officii Sacrae Penitentiarum, seu Contradictarum, quam alios quoscumque Sollicitatores, & Scriptores, qui veritatem facti, à narratione, quam ab ipsis Partibus habuerunt, quoad substantialia, & qualitates necessariò exprimendas, diversam faciunt, seu quoquomodo intervertunt, aut immutant, aut depravant, & per subreptionem, & obreptionem gratias à Romanis Pontificibus extorquent: poenam falsi incurrere, & ea puniri omnino debere.

§. 4. Hujusmodi autem constitutio quanquam videatur pertinere dumtaxat ad Procuratores, Sollicitatores, & Scriptores Officii Sacrae Penitentiarum, ubi per id temporis matrimoniales Dispensationes etiam in foro externo concedi solebant, nihilominus pro Pastoralis Nostrae, & Paternae cura ex Alto Nobis commissa, hortamur, monemus, ac praecipimus omnibus, & singulis negotiorum Gestoribus, Procuratoribus, & Expeditoribus Literarum Apostolicarum, etiam Datarum Nostrae, ut cum supplices preces pro aliqua Matrimoniali Dispensatione porrecturi sunt, id primum ante omnia agant, ut plenam atque exactam facti notitiam assequerent, suscitantes ab ipsis Oratoribus, an hæc, & illæ causæ adsint, ex quibus sciunt dispensationem concedi solere in hoc, vel illo gradu; deinde in supplici libello facti speciem nitidè, ac sincerè exponant; caveantque diligenter, ne illam aliquatenus in rebus substantialibus alterent, immutent, invertant, corrumpant, sed strictè adhaereant iis, quæ ab Oratoribus sibi exposita fuerint; & multo magis abstineant, ne quid falsi, aut ficti proprio ingenio inventum, vel excogitatum, ad gratiam dispensationis facilius obtinendam, in precibus obrudant; demum, præ oculis habentes, se operam suam in Ecclesiasticis negotiis in hac Alma Urbe exhibere, ubi Cathedra veritatis est, ipsam solam ament, & sectentur veritatem, non lucrum, aut gratiam, & favorem supplicantium; diligenterque videant, ne mendacii, aut erroris merito argui, cum anima suæ detrimento, possint, falso, & perperam afferentes, causas, earumque verificationes, ex provida Nostrorum Praedecessorum dispositione, in hujusmodi gratiis, ad Ecclesiasticæ disciplinae vigorem, & Canonicarum legum, & Apostolicarum Constitutionum voluntatem servandam, apponi, & respectivè demandari solitas, vanas, & superfluas esse, &, tanquam inanes

Ubi preces
obreptionis,
gratia nulla
est.

Periculum
vitæ specia-
liter veri-
candum.

Decretum
Sancti Pii V.
contra Offi-
ciales falsa
exprimentes.

Admonitio
ad omnes ne-
gotiorum ge-
stos &c.

Ad quos extenditur pena falsi, si in exponendis dispensationum Causis deliquerint.

Executori- bus injungitur verificatio causarum in Litt. expressis.

Litterae Dispensationum in quibusdam distinctis concipi jubentur.

Delinquentium puni- tio Dataris de- mandatur.

Non obstantibus quibuscumque.

Sanctio.

Dat. die 25. Febr. 1742.

Curiae formalitates, parvi aut nihili esse faciendas.

§. 5. Præterea hujusmodi graves abusus, quibus honor & decus hujus Almæ Urbis deonestatur, & Sedis Apostolicæ splendori ac dignitati officitur, penitus abolere cupientes: motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine præfatam Constitutionem s. m. Pii V. Prædecessoris Nostri extendimus, dilatamus, ac producimus ad omnes prædictos negotiorum Gestores, Procuratores, & Expeditores literarum Apostolicarum; cujuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis, & quocumque iudicio, privilegio, & dignitate munitos; & quatenus opus sit, eam de novo ferimus, statimus, & innovamus; volentes, ac decernentes, ut in omnibus superius expressis casibus, pena falsi contra Delinquentes locum habeat; sine tamen præjudicio obligationis refundendi expensas Oratoribus, qui, ob illorum culpam, ejusmodi dispensationes, quæ executioni demandari nequeunt, obrinnerunt.

§. 6. Denique omnes, & singulos Venerabiles Fratres, Archiepiscopos, Episcopos, & Locorum Ordinarios, ceterosque Executores Literarum Apostolicarum, quibus hujusmodi Dispensationum exequutio committi solet, enixe rogamus, & obsecramus, ut sedulo, ac diligenter attendant; priusquam Dispensationis gratiam exequantur, an causa in Apostolicis literis expressa, & quarum verificatio eorum curæ, & vigilantia à Sede Apostolica commissa est, veræ ne, an fecus existant, an potius Sedi Apostolicæ falsum expositum, & veritas reticita fuerit; qua super re eorum conscientiam oneramus.

§. 7. Et quoniam in iisdem Apostolicis literis super Dispensationibus in gradibus prohibitis, aliisque præfatis impedimentis, nonnulla observata sunt, quæ negotium Executoribus quandoque exhibere, & scrupulos eorum animis ingerere solent, Apostolicæ Nostre sollicitudinis erit, ea dilucidius, & apertius in iisdem dispensationum literis Apostolicis exponere, ac declarare, ut omni dubitatione sublata, & causis coram Executore hujusmodi probationum genere probatis, quo de illarum veritate moraliter certus reddatur, Apostolicæ literæ Matrimonialium Dispensationum sine ulla hæsitacione ad debitam executionem deduci possint.

§. 8. Mandamus quoque, & injungimus dilecto Filio nostro Pompejo Tituli S. Eusebii S. R. E. Presbytero Cardinali Aldrovando nuncupato Prodatario Nostro, ejusque Successoribus Datarie Apostolicæ Prodatoriis, seu Dataris pro tempore existentibus, ut in præmissis reos, & culpabiles repertos, pena falsi, ut præfertur, puniant, cum potestate citandi, etiam per edictum, confiso summarie de non turo accessu, aliaque dicendi, & faciendi in præmissis necessaria, seu quomodolibet opportuna. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis; statutis, & consuetudinibus, & quibusvis indultis, & privilegiis, quibuscumque personis etiam speciali mentione dignis, datis, & concessis, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, monitionis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Kal. Martias, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo qua-

dragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Dataris.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco * Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Martii 1742.

Pro Elevatione Corporis Ven. Servi Dei Camilli de Lellis. XLVI.

Dilecto Filio, Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura nostra Referendario, ac Fidei Promotori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DE Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositæ consilio, & assensu, ut Servus Dei Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Congregationis Ministrantium Infirmis imposterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferendæ) exponantur, & alias, prout in aliis nostris in simili forma Brevis Literis desuper expediendis uberius continebitur, quamprimum Auctoritate Apostolica indulgere intendentes; ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sanctæ Mariæ Magdalene de Urbe ejusdem Congregationis Ministrantium Infirmis sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem nobilioremque locum transferatur, & collocetur, ad quem accedentes Christiani fideles venerentur; necnon ut ea omnia, quæ in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur: Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod Nos, dum in minoribus essemus, præstitimus, tanta cum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per præfatos committimus, & mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo positum est ejusdem Servi Dei Corpus, conteras, & clavis Januis, & quibuscumque aliis (præter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; necnon Dilectos Filios modernos Præpositum Generalem, ac Assistentes, & Possulatores Causæ dicti Servi Dei in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, atque eos Ministros, seu Foffores, quos ad hujusmodi Ministerium & opus necessarios esse duxeris tantum, nec omnino alios) sub excommunicationis late sententiæ pena ipso facto absque aliâ declaratione incurrenda, a qua nemo nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, præterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, & ipso facto ab omnibus cujuscumque status, dignitatis, conditionis, auctoritatis, præminentia, etiam S. R. E. prædictæ Cardinalibus statim incurrenda, aliisque ad nostrum arbitrium imponendis pœnis, & censuris, penitus exclusis, tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros effodi, arcamque, seu loculum, in quo conditur, referari facias; necnon omnia, & singula accuratissime inspicias, quæ ad authenticitatem ejusdem Corporis firmandam apposita fuisse memoriæ traditum est, ac præsertim signa, aliaque hujusmodi recognoscas, ceteraque scruteris, quæ, pro tua hac in re singulari peritia, duxeris notanda. Præterea Tibi committimus, & mandamus, ut singulis antedictis, quos solos tecum dumtaxat, ut præmittitur, interesse statuimus, sub suspensionis, interdicti,

Beatificatio Servi Dei jam decreta.

Ideo ipsius Corpus in nobiliorem locum elevari jubetur.

Præscribitur recognoscio- nis forma.

Reliquiarum detractio prohibetur.

Loculi obli-
gnatio.

Concedun-
tur faculta-
tes &c.

Dat. die 5.
Mart. 1742.

XLVII.

Proccium.

Decretū sub
Innoc. XI.
editū, pro
omni moda
executione
Citationum,
Mandatorum
&c. à Tribu-
nalibus Ro-
manæ Curie
expeditarum
&c.

& excommunicationis latae sententia; aliisque pœnis, & censuris Nobis, ut præfertur, reservatis, denunties, & inhibeas, ne quilibet eorum, Nobis inficiis, & inconsultis, quidpiam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferre, detrahare, ac secum alportare audeant. Postquam verò hæc omnia præfiteris, idem Corpus in aliqua arca, seu loculo recondas, tuo in cera hispanica signo munias, & in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitum cum honore, & cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi omnes, & singulas super negotio hujusmodi eâ, qua decet & opus est, fide, ac diligentia perficiendo, necessarias & opportunas facultates auctoritate Apostolica tenore præsentium tribuimus, & impartimur. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, cærisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die v. Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curie, seu Sedis Apostolicæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS regiminis sollicitudo ex alto Nobis immerentibus commissa exigit, ut non solum curemus novas leges, si quando rerum conditio, aut necessitas postulat, concedere; sed etiam, quæ à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris providæ, ac salubriter constituta sunt, si vel hominum culpa, vel ipsa rerum humanarum fluxa, ac volubili natura in desuetudinem abierunt, in usum revocare, eaque Apostolicæ confirmationis robore communitare.

§. 1. Aliàs siquidem à Congregatione Particulari super reformatione Tribunalium Urbis à pie memoriæ Innocentio XI. Prædecessore Nostro depurata, per ejusdem Prædecessoris Literas, quæ incipiunt: *Decet Romanum*: datas iv. Kalen. Julii Anno Domini MDCLXXXIX. in forma specifica deinde confirmatum emanavit Decretum tenoris sequentis, videlicet: *Quoniam verò fertur, quod Ministri, & Officiales Civitatum, Opidiorum, & Locorum, in quibus DD. Clerici, & Commissarius Camera, alique Prælati, ratione Episcopatum, vel Abbatiarum, & Commendarum, & Præfectus Sac. Palatii Apostolici, exercent Jurisdictionem temporalem, ac etiam Ministri, & Officiales Baronum, & Domicellorum, & aliorum quorumcumque de factis, quamvis indebitè, quandoque præstare audent impedimentum, ne in dictis locis, eorumque Territoriis exequantur per Cursores, & Mandatarios, aliosque Ministros, & Executores Tribunalium Urbis, & alios, quibus mandatum fuerit, Citationes, & mandata, aliaque provisiones Judicium, & Tribunalium Romanæ Curie, & præsertim Auditoris Camera, absque eorum licentia, & beneplacito in scriptis, ut vulgò dicitur, exequatur; Idcirco declaratum, & decretum fuit, quod tam Citationes verbales, & personales, vel domi, sive in manibus Domesticorum, aut per edita, quam etiam mandata quacumque, pariter tam in Personis, quam in bonis, in quibuscumque Causis civilibus, & criminalibus, liberè possint fieri, & exequi absque alia licentia, beneplacito, vel exequatur, aut requisitione Officialium,*

& Ministrorum loci; neque dictos Officiales, & Ministros, etiam ipsosmet Cardinales, & Prælatos, & Clericos, & Commissarium Camera, ac Barones, & Domicellos, & alios quoscumque, posse in hoc aliquod directum, vel indirectum impedimentum præstare, sub penis contentis in Constitutionibus Apostolicis contra usurpantes jurisdictionem Sedis Apostolicæ, vel illam, ejusque liberum exercitium impediens, aut Curia resistenciam facientes; & inadvertenter, ac indebitè requisiti de aliqua licentia, vel beneplacito, nullatenus possint, nec debeant, sub eisdem penis, apponere Exequatur, vel aliàs in scriptis apponere manus in ipsis expeditionibus Tribunalium Romanæ Curie.

§. 2. Hujusmodi autem tam providum, ac salubre Decretum non modo in nonnullis Ecclesiasticæ nostræ Ditionis Locis nunquam observatum fuisse, neque in præsentibus observari comperimus; Sed insuper, præter eos, qui in eodem Decreto nominati sunt, alios quoque ex multorum fide dignorum relatione, & experientia ipsa, dum in minoribus essemus, Nosmetipsi, non sine animi nostri dolore & indignatione, cognovimus reperiri, qui debitam citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Judicium, & Tribunalium Romanæ Curie executionem minimè permittere, sibi laudi, atque honori ducunt, nisi prius ipsis exhibita fuerint, & eorum licentia, seu beneplacitum oretenus, vel in scriptis, quòd vulgò dicitur, *Exequatur*, fuerit impetratum; quinimò nonnunquam eò audaciæ, ac temeritatis processerunt, ut etiam impedimentum præstare ausi sint, interdicentes suis Officialibus, ac Ministris, ne iisdem obsequerentur, negantesque eam exhibere commoditatem, opem, atque auxilium, quod pro illis exequendis præbere tenebantur.

§. 3. Et quoniam tanti ausus deformitatem, quo Apostolicæ Sedis dignitas contemnitur, & auctoritas conculcatur, per se ipsi agnoscent, modò obtegere curant eo prætextu, quod locus eorum regimini, & potestati subiectus ejusmodi potiatur privilegio, ut ex eo Causæ extrahi nequeant, sed in eodem debeant debito sine terminari; modò autem quod ipsi volunt Partes inter se litigantes ad concordiam adducere, ne substantias suas in rerum minimarum litibus sustinendis infumant.

§. 4. Ut autem hujusmodi malo, quod pessimi exempli, & pravi effectus esse dignoscitur, priusquam magis invalescat, opportuno Pastoralis Providentiæ nostræ remedio occurramus, motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, præfatum Innocentii XI. Prædecessoris nostri Decretum approbamus, confirmamus, & de novo, quatenus opus sit, ferimus, statuimus, ac innovamus, atque illud ab omnibus cujuscumque ordinis, gradus, status, ac dignitatis in perpetuum servari, & custodiri volumus, & mandamus.

§. 5. Præterea decernimus, ac definimus, eodem Decreto omnes, & quoscumque Gubernatores, Rectores, Præsides quorumvis Locorum, Terrarum, ac Civitatum Status, nedum immediatè, sed etiam mediatè in temporalibus Sedi Apostolicæ subiectos, atque insuper omnes Præfectos, seu Præsides Provinciarum ejusdem Status, quibuslibet suffultos privilegiis, seu facultatibus, etiam Legatorum à Latere, atque insuper Pro-Legatum Avenionensem, atque etiam S. R. E. Cardinales, etiam à Latere nostro Legatos, eorumque Ministros, atque Officiales comprehendendi, & comprehensos censi debere.

§. 6. Et quoniam in impedienda executione hujusmodi citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Romanæ Curie, vel Sedis Apostolicæ, ut plurimum primas partes tenent, aut certè in causa & culpa sunt, vel litigantes,

Quod a pluribus observatum non fuit.

Prætextus obtendi soliti.

Pontifex præsertim Decretum innovat.

Et ab omnibus, & quibuscumque servari jubet.

Pœnæ in contravenientes.

vel si, quorum interest, executiones prædictas impediri; vel alii in causis, vel rebus, de quibus agitur, nullum interesse habentes, vel Notarii, sive Tabelliones publici, qui acta ad executiones hujusmodi explendas necessaria conficere, & muneris sui partes obire reculant: Nos ad intolerabilem hanc pravitatem prorsus abolendam ex omni parte opportunè providere volentes, cupientesque, ut qui Apostolici culminis reverentiâ, ut par est, non commoveantur, pœnarum metu in officio contineantur; motu, & auctoritate simili, hac nostra perpetua Constitutione statuimus, ac definimus, ut omnes & singulæ Personæ tam Sæculares, quàm Ecclesiasticæ, & Regulares cujuscumque dignitatis, status, gradus, & præminentia, seu ordinis, interesse quodcumque in Causis, vel rebus, de quibus agitur, habentes, quæ Citationes, & Causarum Commissiones, decretas, vel decernendas, aut quævis alia mandata Romanæ Curia, seu rescripta Apostolica justitiam, vel gratiam continentia, quo minus juxta illorum tenorem executioni demandentur, per se, vel per alium quovis quæsto colore impedire, aut impediri facere præsumperint, aut pro illis impediendis ad Sæculares, vel Ecclesiasticos, seu Regulares in quavis dignitate, vel ordine constitutos, seu eorum Officiales publicè, vel occultè, per se, vel per alium, quovis quæsto colore recursum habuerint, causam perdant, & omne jus tam in petitorio, quàm possessorio, in re, vel ad rem, de qua agitur, eis competens eo ipso amittant.

In iustos litigantes, aut interesse habentes.

In Judices, Magistratus, aliosque impediates.

In Notarios.

Derogatur Legibus, C6 suetudinibus & Indultis in contrarium facien.

§. 7. Aliæ verò Personæ sive Sæculares, sive Ecclesiasticæ, aut Regulares, quæ in Causis, vel rebus hujusmodi nullum interesse habent, executionem Citationum hujusmodi, Causarum Commissionum, & aliorum quorumcumque mandatorum, seu rescriptorum, & provisionum Apostolicarum, ut præmittitur, impediens, aut impediens hujusmodi auxilium, consilium, vel favorem publicè, vel occultè, directè, vel indirectè præstantes, cujuscumque ordinis, gradus, conditionis, vel præminentia existant, si Sæculares fuerint, sententiam excommunicationis, si verò Ecclesiasticæ, aut Regulares, pœnam suspensionis, tam ab exercitio Ordinum, quàm cujuscumque Officii, aut dignitatis ipso facto incurrant, à quibus (excepto quoad excommunicationem mortis articulo) non ab alio, quàm à Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium possint obtinere:

§. 8. Notarii autem, sive Tabelliones publici, qui de executionibus citationum, causarumque commissionum, & mandatorum, ac provisionum hujusmodi faciendis, aut quo minus fiant, de inhibitionibus requisiti fuerint, & instrumenta publica desuper ad instantiam interesse habentiam, seu interesse prætendentium, soluto tamen congruo salario, conficere recuserint, exercitium Officii Tabellionatus amittant, fiantque perpetuò infames, & ad Instrumenta, sive Scripturas publicas in posterum conficiendas inhabiles reddantur, donec ab hujusmodi reatu absolutionem, & infamiae absterionem obtulerint.

§. 9. Non obstantibus ordinationibus, & Constitutionibus Apostolicis, Decretis, & Statutis, etiam Apostolica auctoritate confirmatis, quibusvis privilegiis, indultis, & concessionibus, quacumque possessione, & consuetudine etiam immemorabili, & titulo colorato ex ea resultante, scientia, patientia, & tolerantia quorumcumque Superiorum, etiam Sedis Apostolicæ, roborato, ceterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communitis, vel divinis ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, & excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes ple-

nam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem: quod quidem indultum decernimus eis, quacumque auctoritate muniti sint, in hoc aliquo suffragari non posse, quo minus hujusmodi sententiis, & pœnis subiaceant.

§. 10. Per præfentes autem non intendimus in aliquo derogare privilegiis, gratiis, indultis, à Nobis, aut à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris concessis nonnullis locis, Civitatibus, Provinciis, aut Regnis, ut causa extra eorum territoria extrahi nequeant; dummodo citationes, causarumque commissiones, & alia quæcumque mandata, & provisiones Apostolicæ, debitam in iisdem obtineant executionem.

§. 11. Volumus autem Constitutionem, & Decretum hujusmodi, postquam Valvis Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affixa, & publicata fuerint, omnes & singulos tam in Romana Curia, quàm extra eam existentes perinde afficere, & arcere, ac si unicuique eorum personaliter, & nominatim intimata fuissent; quodque illorum exemplis etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constituta munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quàm extra ubique locorum adhibeatur, quæ præfentibus adhiberetur si forent exhibita, vel ostensa.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, statuti, decreti, mandati, voluntatis, ac derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

P. Pro-Datarius.

D. Card. Passionens.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

De Appellationibus, & Inhibitionibus concedendis, vel denegandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

AD militantis Ecclesiæ regimen nullo meritum Nostrorum suffragio, sed imperscrutabilis consilii altitudine evocari, inter graves curas, quas assidue pro Nostro munere sustinemus, postrema illa non est, in quam totis viribus Nobis incumbendum esse ducimus, ut graves nimiam, diuturnæ, nulloque unquam tempore intermissæ Episcoporum, aliorumque ordinariam Jurisdictionem habentium querelæ adversus Majora Tribunalia, atque illa etiam Nostræ Romanæ Curia, propositæ, tandem compescantur.

§. 1. Inti-

Salvis Privilegiis de n. n. vocando.

Publicationis vigor, & exemptorum auctoritas.

Sanctio.

Dat. die 30. Mart. 1742.

XLVIII.

Pœfentis studium pro recto iudicio Ecclesiasticorum Ordine.

1742.
Ordinariorum querelas adversus Iudices Superiores.

§. 1. Intimo siquidem animi Nostri mœrore, cum in minoribus adhuc essemus, jamdiu intelleximus, plerosque Locorum Ordinarios conquiri, semim abutim irrepressisse, quod ad malitiosam potentium suggestionem, à Patriarchis, Metropolitanis, Sanctæ Sedis à latere Legatis, & diversis dictæ Romanæ Curie Judicibus, *Inhibitiones* sine delectu Causæ, & rei, de qua agitur, examine, passim concedantur; Et quamvis in more positum sit, dictas Inhibitiones indebitè expeditas pro causa meritis revocari, & aboleri, remedium tamen inflicto vulnere non satis esse dicunt, cum interea oporteat Episcopos, aliosque inferiores Iudices, in ipso causarum, & judiciorum cursu, oculos immorari, jus suum judicialiter asserere, & vindicare, & ad continendos in officio Populos gravia sæpe incommoda, & dispendia subire.

Superiorum executiones.

§. 2. E contrario Nobis quoque, dum etiam in minoribus essemus, Superiorum Judicum responsiones audire contigit, asserentium, memoratas querelas inanes esse, nec ulli innixas fundamentum, utpote ex hac unica re causam, & originem habentes, quod inferioribus grave est obedientiæ, ac subjectionis jugum erga majora Tribunalia, ipsique nimis displicet, sibi subditi appellationis beneficio succurri.

Pontifex diffidia componere intendit, ad normam Canonum, & Constit. Apostolicarum.

§. 3. Porro cum facili hæc dissidia componi, & succrescentia litium semina avelli possint, si, quæ à Sacra Tridentina Synodo, ab Apostolicis Constitutionibus, & Congregationum Decretis providè sancita sunt, debita executioni mandentur: Nos idcirco ad conservandam Ecclesiæ disciplinam, restituendamque Tribunalibus formam eisdem canonicis legibus consentaneam, pro credito Nobis Apostolicæ servitutis Officio, opportunè duximus consulendum.

Enumerat Prædecessorum Sanctiōnes hac de re editas.

§. 4. Inherentes itaque Decretis ejusdem Sacri Concilii, necnon Congregationis Episcoporum, & Regularium, justis, & approbatione rec. mem. Clementis Papæ VIII. Prædecessoris Nostri aliàs editis die 16. Octobris MDC. & Itemque aliis Congregationis particularis, justis pariter, & approbatione sel. rec. Urbani Papæ VIII. similiter Prædecessoris Nostri, promulgatis die 5. Septembris MDCXXVI. eorumque declarationibus nuper superadditis à piæ mem. Benedicto XIII. etiam Prædecessore Nostro in Appendice Concilii Romani, aliisque Apostolicis Constitutionibus, hac de re aliàs editis, & innovatis, & præsertim Constitutioni piæ mem. Gregorii XV., quæ incipit: *Inserutabili*, sub Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXII. nonis Februarii.

Appellationes, cum Inhibitione concedi prohibet.

§. 5. Distinctè præcipimus, & mandamus, nè deinceps ab executione Decretorum dicti Sac. Concilii Tridentini, in omnibus illis causis, & negociis, in quibus exequutio hujusmodi Episcopis, & Locorum Ordinariis, etiam uti Sedis Apostolicæ Delegatis, ab eodem Sacro Concilio, vel dictis Apostolicis Constitutionibus, *appellatione, vel inhibitione quacumque postposita*, commissa est, appellatio aliqua in Tribunalibus prædictis recipiatur, vel Inhibitiones, Citationes generales, vel speciales, cum Commissionibus inserta, Monitoria, & alia hujusmodi, per quæ dictorum Decretorum exequutio retardetur, aut Processus ad ulteriora in eadem executione suspendatur, aut impediatur, quoquo modo concedantur.

In causis, quarum exequutio à Conc. Trident. demandata est Ordinariis, appellatio remota.

§. 6. Itaque à quibuscumque Mandatis, prohibitionibus, provisionibus, & statutis tam in Visitatione, quam extra, pro Divino Cultu conservando, & augendo, & præsertim circa ea, quæ observanda, & evitanda sunt in celebratione Missæ, aut alio quovis modo respiciunt executionem Decreti Sac. Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 8., & sess. 22. in Decret. de observ., & exit. in celebrat. Missæ.*

A Decretis circa Cultum Divinum, & celebrationem Missæ.

§. 7. Item à Decretis cogentibus Clericos tam Sæculares, quam Regulares, etiam Monachos, & exemptos, ad publicas Processiones, servata tamen forma Constitutionis san. mem. Pii V., quæ incipit: *Et si Mendicantium*: Prout etiam à Decretis, & provisionibus super præcedentia inter Personas Ecclesiasticas, tam Sæculares, quam Regulares in eisdem Processionibus, vel associatione Defunctorum, delatione Umbellæ, & hujusmodi: Necnon super observatione Censurarum, etiam Episcopali, & Fæstorum Diocesis, juxta dispositionem ejusdem Sacri Concilii *sess. 25. de Regular. cap. 12. & cap. 13.*

§. 8. Item in omnibus iis, quæ ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem quoquo modo pertinent, & præsertim adversus Monitiones, Censuras, aut alias provisiones, per quas Parochi, aut alii Curam Animarum exercentes, diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus Plebes sibi committas salutariis verbis pascere compellantur, docende ea, quæ ad salutem necessaria sunt, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 5. de Reform. cap. 2.*

§. 9. Item adversus deputationem Vicariorum etiam perpetuorum, cum assignatione Congruæ, per quos Cura Animarum exercentur, quoties plura Beneficia Curata ex Dispensatione Apostolica ab aliquo obtineantur; vel quoties eadem Beneficia Curata Cathedralibus, Collegiatis, seu aliis Ecclesiis, vel Monasteriis, Beneficiis, seu Collegiis, aut piis Locis quibuscumque perpetuo unita, & annexa reperiantur; juxta præscriptam dicti Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 5. & cap. 7., & juxta Constitutionem san. mem. Pii V. quæ incipit: Ad exequendum.*

§. 10. Item adversus Visitationem Beneficiorum Curatorum, ut supra, perpetuo unitorum, necnon quarumcumque Ecclesiarum quomodolibet exemptarum, prout etiam adversus Decreta, & provisiones ab Ordinario capiendas, ut quæ in eis reparatione indigent, reparantur, & Cura Animarum, si qua illis imminet, aliisque debitis obsequiis minimè defraudentur, juxta dispositionem Sacri Concilii eadem *sess. 7. de Reform. cap. 8., & sess. 21. cap. 7.*

§. 11. Item à Decretis, seu Mandatis, per quæ Episcopi, etiam uti Apostolicæ Sedis Delegati, in Ecclesiis Parochialibus, aut Baptismalibus, in quibus Populus ita numerosus est, ut unus Rector non possit sufficere Ecclesiasticis Sacramentis ministrandis, & Cultui Divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinet, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda, & Cultum Divinum celebrandum: Aut etiam invitit Rectoribus, procedant ad constitutionem novarum Parochiarum, cum assignatione competentis portionis, ubi ob locorum distantiam, sive difficultatem, Parochiani, sine magno incommodo, ad percipienda Sacramenta, & Divina Officia audienda accedere non possunt; vel denique propter paupertatem, & in cæteris casibus à jure permittis, deveniant ad uniones perpetuas aliorum Beneficiorum simplicium, non tamen Regularium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 4. & cap. 5. & sess. 24. similiter de Reform. cap. 13.*

§. 12. Item à deputatione Coadjutorum, aut Vicariorum pro tempore, vel aliis provisionibus ab Episcopo capiendis, etiam tanquam Apostolicæ Sedis Delegato, quando illiterati, & imperiti Parochialium Ecclesiarum Rectores sacri minus apti sunt officiis; cum assignatione partis fructuum pro sufficienti illorum victu: Necnon à suspensione, atque etiam à privatione illorum, qui turpiter, & scandalosè vivunt, & postquam præmoniti sunt, in sua nequitia incorrigibiles perseverant,

1742.
A Decretis circa Ritus Ecclesiasticos.

A Decretis circa curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

A deputatione Vicariorum, cum assignatione Congruæ, in Parochialibus unitis &c.

A Visitatione Parochialium sic unitorum, etiam exemptarum, & a decretis quoad Cultum Divinum, & Curam Animarum.

A provisionibus capiendis pro meliori Eccles. Paroch. servitio, & regimine.

A correctione Parochiorum, & a Coadjutorum, aut Vicariorum deputatione.

A translationibus Beneficiorum, & decretis pro Ecclesiarum instauratione.

A provisionibus adversus Curatos non residentes.

A denegatione, suspensione, aut limitatione facultatis audiendi Confessiones.

A distinctionibus, & institutionibus Parochiarum.

A deputatione Oeconomi, indicatione Concursus, & provisione Parochiarum.

A Decretis circa praedicationem Verbi Dei, vel publicas lectiones.

A Visitatione, & correctione omnium pertinentium ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

A Decretis, & provisionibus quoad Monialium Clausuram, earumque Regimen spirituale, & temporale.

juxta praescriptum ejusdem Concilii d. sess. 21. de Reform. cap. 6.

§. 13. Item a translatione Beneficiorum simplicium, etiam Jurispatronatus, ex Ecclesiis, quae vetustate, vel aliis collapsae sint, & ob eorum inopiam nequeant instaurari, vocatis iis, quorum interest, in Matricis, aut alias Ecclesias, cum omnibus emolumentis, & oneribus: Proinde etiam a Decretis cogentibus Patronos, Rectores, Beneficiatos, aut Parochianos, sive Populum, ad refectionem, & instaurationem Ecclesiarum Parochialium, servata forma Sacri Concilii d. sess. 21. cap. 7.

§. 14. Item a censuris, sequestratione, & subtractione fructuum, aut aliis quibuscumque provisionibus, pro cogendis ad residentiam Parochis, ceterisque omnibus, quibus Cura Animarum incumbit, juxta Decretum ejusdem Sacri Concilii sess. 23. de Reform. cap. 1.

§. 15. Item a denegatione, revocatione, suspensione, vel restrictione, & limitatione facultatis audiendi Confessiones, respectu eorum, qui Parochiale Beneficium non obtinent, etiam si fuerint Regulares, pro excipiendis Confessionibus Saecularium, juxta ordinationem Sacri Concilii sess. 23. cap. 15. & Praeceptorum Nostrorum Constitutiones, ac praecipue illam fel. rec. Clementis X., quae incipit: *Superna*.

§. 16. Item in illis Civitatibus, aut Locis, ubi vel Parochiales Ecclesiae certos non habent fines, nec earum Rectores proprium Populum, quem regant, sed promiscue petentibus Sacramenta administrant, vel etiam nullae sunt Parochiales, a divisione, seu distinctione Parochiarum, earumque ordinatione, sive institutione in titulum perpetuum, juxta Decretum Sacri Concilii sess. 24. de Reform. cap. 13.

§. 17. Item a deputatione Vicarii, vel Oeconomi, cum assignatione Congruae, pro tempore, quo vacat Ecclesia Parochialis: Proinde etiam ab indictione Concursus, relatione examinatorum, necnon praeelectione, & provisione Episcopi in eodem Concursu, juxta definitionem Sacri Concilii eadem sess. 24. de Reform. cap. 18.

§. 18. Item a Mandatis, seu Decretis inhibentibus praedicationem, vel publicas lectiones, aut coeercitibus, vel punientibus quoscumque, etiam exemptos, tam Saeculares, quam Regulares, qui in alienis Ecclesiis, quae suorum Ordinum non sunt, absque Episcopi licentia, & in Ecclesiis suis, aut suorum Ordinum, non petita illius benedictione, aut ipso contradicente, praedicare praesumpserint; juxta Decretum Sacri Concilii sess. 5. de Reform. cap. 2., & sess. 24. similiter de Reform. cap. 4. & Constitutionem piaem mem. Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili* §. fin. Una cum declarationibus contentis in Constit. Clementis Papae X., quae incipit: *Superna*.

§. 19. Et generaliter in omnibus iis, quae pertinent ad Curam Animarum, & rectam Sacramentorum administrationem, adversus visitationem, correctionem, coeercitionem, & quascumque alias provisiones Episcopi Dioecesani, etiam quoad exemptos, sive Saeculares, sive Regulares, juxta laudatam Constitutionem Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili*.

§. 20. Item adversus quascumque Provisiones, & Decreta pro conservanda, aut restituenda clausura Sancti-Monialium, aut pro correctione, seu punitione eorum, qui circa Personas intra Monasteria degentes, aut circa Clausuram, vel circa Bonorum administrationem deliquerint. Proinde etiam ab examine pro approbatione, vel reprobatione Confessariorum sive Regularium, sive Saecularium, quomodocumque exemptorum, & tam ordinariorum,

quam extraordinariorum, pro excipiendis Confessionibus Monialium, etiam Regularibus subiectarum: Itidemque a Decretis, vel aliis quibuscumque provisionibus cogentibus Administratores, sive Saeculares; sive Regulares quomodolibet exemptos, ad reddendam singulis annis rationem Bonorum ad Monasteria Sancti-Monialium hujusmodi pertinentium: Ac denique a quibuscumque Decretis super amotione Cappellanorum, Sacristarum, & aliorum quorumcumque Officialium, & Ministrorum, tam Saecularium, quam Regularium, ipsis Monialibus, vel eorum Ecclesiis intervenientium, juxta dispositionem Sacri Concilii sess. 25. de Regular. & Monial. cap. 5. cap. 9. & cap. 10. servata tamen, quoad Regulares, & exemptos, forma praedictae Constitutionis rec. mem. Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili*.

§. 21. Iteri adversus pastorem Visitationem Dioecesis, & praesertim Monasteriorum Commendatarum, Abbatiarum, Prioratum, & Praepositarum, in quibus non viget Regularis Observantia, necnon Beneficiorum, tam Curatorum, quam non Curatorum Saecularium, & Regularium qualitercumque commendatarum, etiam exemptorum: Proinde etiam ab executione eorum, quae in ipsa Visitatione mandata, decreta, aut judicata fuerint. Necnon similiter a quibuscumque Decretis, & Provisionibus, etiam extra Visitationem, pro conservatione, vel reparatione Ecclesiasticae Disciplinae, quoad vitam, mores, & honestatem quorumcumque Clericorum, luxum, comestationes, choreas, lusus, crimina, & saecularia negotia fugienda, atque evitanda; juxta plura Decreta dicti Sacri Concilii, & praesertim sess. 6. de Reform. cap. 4. sess. 13. cap. 1. sess. 14. cap. 4. sess. 21. cap. 8. sess. 22. cap. 1. & cap. 8. & sess. 24. cap. 10. ad formam tamen Decretorum Sac. Congregat. Episcoporum de mandato san. mem. Clementis VIII. edictorum Ann. MDC.

§. 22. Item a Decretis cogentibus Praesentatos, electos, vel nominatos a quibusvis Ecclesiasticis Personis, etiam Nostri, & Sedis Apostolicae Nunciis, ad quavis Ecclesiastica Beneficia, ad se subijciendum examini Ordinarii, antequam instituantur, confirmentur, vel admittantur, quemadmodum cavetur sess. 7. de Reformat. cap. 13.

§. 23. Item a denegatione Sacrorum Ordinum, vel adscensus ad alios Majores; proinde etiam adversus suspensionem ab Ordinibus jam susceptis, ob crimen occultum, sive ex informata conscientia, juxta dispositionem Sacri Concilii sess. 14. de Reform. cap. 1. & cap. 3. & sess. 21. cap. 1. & sess. 23. cap. 16.

§. 24. Item a praefixione termini, intra quem Regularis Episcopo non subditus, qui intra Clausura Monasterii degat, & extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo sit, a suo Superiore puniri debeat, ac de punitione ipse Episcopus certior fieri, juxta Decretum Sacri Concilii sess. 25. de Regular. cap. 14. & Constit. fel. rec. Clementis Papae VIII. quae incipit: *Suscepti numeris*: Necnon adversus punitionem, & correctionem eorundem Regularium, qui circa Personas intra septa degentes, aut circa Clausuram ipsam deliquerint; juxta praedictam Constitutionem Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili*.

§. 25. Item a Censuris, aut aliis provisionibus contra Concubinarios, & praesertim Clericos etiam retinentes domi, aut extra, Mulieres suspectas; juxta praescriptum Sacri Concilii sess. 24. de Refor. Matrim. cap. 8. & sess. 25. de Refor. cap. 14.

§. 26. Item adversus privationem Privilegii Fori, & alias provisiones contra Clericos non

A Visitatione Dioecesis, etiam quoad Monasteria, in quibus Regularis observantia non viget; & decretorum executione.

A Decretis circa vitam, & honestatem Clericorum &c.

Ab Examine institutorum, & confirmatorum in Benef. Eccl.

A denegatione promotionis ad Ordines, & a suspensione ob occultum crimen.

A praefixione termini pro punitione in casibus &c.

A provisionibus, & poenis contra Concubinarios.

A privatione Privilegii Fori &c.

inceden-

incidentes in habitu, & tonsura, & in aliis casibus à Sacro Concilio præscriptis *sess. 14. de Reform. cap. 6. & sess. 23. similiter cap. 6.*

§. 27. Prout etiam ab examine, approbatione, vel reprobatione Patrimonii Sacri, Pensionis Ecclesiastica, aut Beneficii, quoad Clericos promovendos ad Sacros Ordines; juxta dispositionem ejusdem Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 2.*

§. 28. Item adversus convocationem Capituli, quam faciat Episcopus ad aliquod deliberandum, & juxta vota ipsorum Capitularium concludendum, quoties de re ad suum, vel suorum commodum spectante non agatur; juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 25. de Reform. cap. 6.*

§. 29. Item à Mandatis, seu Decretis super conversione tertiæ partis fructuum, & quorumcumque proventuum, & obventionum, tam Dignitatum, quam Canoniarum, Personatum, portionum, & officiorum, in distributiones quotidianas, earumque divisione inter Dignitates obtinentes, & ceteros Divinis interessentes, in Ecclesiis tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nulla sunt distributiones hujusmodi quotidianæ, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur; juxta Constitutionem ejusdem Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 3. & sess. 22. similiter de Reform. cap. 3.*

§. 30. Item adversus exercitium facultatum Episcopis competentium super executione omnium piarum dispositionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, in casibus à Jure concessis, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. cap. 8.*

§. 31. Item à Visitatione Hospitalium, Collegiorum quorumcumque, & Confraternitatum Laicorum, Eleemosynarum, Montium Pietatis, five Charitatis, & omnium Piorum Locorum quomodocumque nuncupatorum, etiamsi eorum Cura ad Laicos pertineat, aut exemptionis Privilegio sint munita; Ac denique à cognitione, & executione eorum omnium, quæ ad Dei Cultum, aut Animarum salutem, seu Pauperes sustentandos, instituta sunt; juxta dictum Decretum Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. cap. 8.*

§. 32. Item à Decretis, seu Mandatis cogentibus Administratores tam Ecclesiasticos, quam Laicos, etiam exemptos, Fabricæ cujusvis Ecclesiæ, etiam Cathedralis, Hospitalis, Confraternitatis, Eleemosynæ, Montis Pietatis, & quorumcumque Piorum Locorum, ad reddendam singulis annis ipsi Ordinario rationem suæ administrationis, nisi aliud in institutione, & ordinatione talis Ecclesiæ, seu Fabricæ expressè cautum fuerit; juxta Decreta Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 15. & sess. 22. cap. 9. & sess. 25. cap. 8.*

§. 33. Item à Decretis compellentibus Notarios, etiam Apostolica, Imperiali, aut Regia auctoritate creatos, & scribentes in Causis Ecclesiasticis, vel Spiritualibus, ad se subjiciendum examini: Eorumque remotione, vel suspensione in casu delicti, vel imperitiæ; juxta præscriptum Sacri Concilii *dicta sess. 22. cap. 10.*

§. 34. Item ab erectione Seminarium, & taxatione quarumcumque Dignitatum, Personarum, Officiorum, Præbendarum, Portionum, Abbatiarum, & Prioratum cujuscumque Ordinis, etiam Regularis, Hospitalium, quæ dantur in titulum, vel administrationem, & Beneficiorum quorumcumque, etiam Regularium, etiam Jurispatronatus, etiam exemptorum, etiam nullius Diocesis, vel aliis Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus, & aliis quibusvis Locis piis, etiam exemptis, annexorum, ac quorumcumque aliorum Ecclesiasticorum reddituum, seu proventuum ad Fabricas Ecclesiarum, Confraternitates, & Monasteria omnia, non tamen

Mendicantium, pertinentium, necnon Decimarum quacumque ratione ad Laicos, acque etiam Milites cujuscumque Militiæ, aut Ordinis, Hierosolymitano excepto, spectantium, pro ejusdem Seminarium mantentione: Prout etiam ab unione, & applicatione aliquot Beneficiorum simplicium; necnon à Decretis cogentibus eos, qui Scholasterias obtinent, vel quibus lectionis, vel Doctrinæ munus est annexum, ad docendum per se ipsos, vel idoneos Substitutos; & generaliter à Mandatis, & provisionibus, quæ quoquo modo respiciunt Curam, directionem, & administrationem Seminarium, plenamque executionem Decreti editi à Sacro Concilio super Collegio Puerorum in singulis Cathedralibus instituendo, *sess. 13. de Reform. cap. 18.*

§. 35. Item à Mandatis, seu Decretis cogentibus Oeconomos, Vicarios Capitulares, ad reddendam rationem Administrationis per eos gestæ Sede Episcopali vacante, juxta præscriptum Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. cap. 16.*

§. 36. Item, à comminatione excommunicationis à Jure latæ, & à Sententia excommunicationis latæ ab homine, suspensionis, & interdici, nisi appellatio fuerit interposita ex capite nullitatis; Et è converso à Sententia absolutiois ab eisdem Censuris Ecclesiasticis.

§. 37. Et generaliter ab executione aliorum quorumcumque Decretorum dicti Sacri Concilii Tridentini, Episcopis, atque Ordinariis locorum demandata ab ipso Concilio, & in Constitutione fel. rec. Pii Papæ IV. quæ incipit: *Benedictus Deus.*

§. 38. Volumus, præcipimus, & mandamus, quod ab Archiepiscopis, Patriarchis, seu Primatibus aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostri & Sedis Apostolicæ Nunciis, vel de latere Legatis, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, atque etiam Camera nostræ generali Auditore, Signaturæ Justitiæ Præfecto, ceterisque Judicibus Romanæ Curia, eorumque Vicariis, & Officialibus, Citationes generales, vel speciales cum Commissione inserta, Monitoria, & alia hujusmodi cum Inhibitione, per quam executio Decretorum, Mandatorum, & Provisionum hujusmodi retardetur, suspendatur, aut impediatur, minimè concedantur, & quatenus nunc, aut imposterum concessa fuerint, nullatenus inhibeant, atque ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis impunè sperni possint; quacumque Consuetudine etiam immemorabili, vel quovis Privilegio, aut stylo concedendi Inhibitiones in Causis prædictis, tametsi temporarias, penitus exclusis. Nos enim Citationes, & Monitoria, aliter quam ut præfertur, concessa, vel imposterum concedenda, nulla, atque irrita declaramus, & pro nullis, atque irritis haberi volumus, & mandamus: Decernentes, quod adversus Decreta, Mandata, & Provisiones ejusmodi, quas, vel quæ ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis fieri, vel capi contigerit in Causis, & negociis prædictis, vel simplex dumtaxat, & extrajudicialis Recursus per viam supplicis libelli, ad Nos, & Successores nostros Romanos Pontifices, vel respectivè, & juxta Causarum naturam, & qualitatem, Appellatio ad quos de Jure, in solo devolutivo, & sine retardatione, vel præjudicio legitimæ executionis, recipi, & admitti possit.

§. 39. Quoniam verò in hisce ipsis negotiis, & Causis, in quibus Inhibitiones Canonicam executionem impediunt, aut suspendentes, concedi non debent, dari possunt casus, qui per ipsum Sacrum Concilium Tridentinum, vel juxta ejus Mentem, per Apostolicas Constitutiones, & Sacrarum Congregationum declarationes, aut communem Doctorum Sententiam, à præfata generali regula de non concedendis Inhibitionibus,

Ab approbatione, vel rejectione Tituli, quoad promovendos ad Ordines.

A convocacione Capituli.

Ab institutione, & divisione Distributionum quotidianarum.

Ab executione piarum dispositionum.

A Visitatione Locorum Piorum, Collegiorum, Confraternitatum &c.

A Decretis super reddenda ratione administrationis bonorum Fabricæ, aut cujusvis Loci Pii.

Ab examine, remotione, vel suspensione Notariorum scribentium in Causis Eccles.

Ab erectione Seminarium, præfixione Taxæ, unione Beneficiorum, aliisque ad Seminarium regimen pertinentem.

A decretis super reddenda ratione administrationis gestæ Sede vacante.

A Censuris, earumque absolutioibus.

Ab executione eorum omnium, quorum executio Ordinariis est demandata.

In omnibus præmissis appellatio suspensiva concedi prohibetur.

Concessam verò non inhibere statuitur; cum Decreto irritanti.

Permittitur solum recursus, & appellatio in devolutivo.

Excipiuntur casus particulares à Jure superiore expendendi.

In quibus poterit admittere appellationem in suspensivo, sub certa forma hic prescripta.

eisque posthabendis, excipiuntur, quique ut plurimum non aliter, quam prudenti Judicis arbitrio secundum particulares Facti circumstantias estimari possunt: Hinc Nos, ne sub ejusmodi pretextu, Inhibitiones, ut supra prohibita, vulgò, & sine ullo defectu etiam in Casibus non exceptis concedantur: Statuimus, & mandamus, quod in dictis Causis, & negotiis superius expressis, Metropolitanis, Patriarchæ, Primates, alique Judices prædicti, & præsertim Camerae nostræ generalis Auditor, ejusque Locumtenentes, & Signatura Justitiæ Præfectus, ejusque Auditor, ad quos in contingenti casu pro obtinenda Inhibitione recursum haberi contigerit, etiam si assererent, casum illum à Sacro Concilio, vel Apostolicis Constitutionibus quacumque de Causa exceptum esse: Nihilominus literas Citatorias, vel Monitoria cum Inhibitione hujusmodi non concedant, nisi prius ex facti circumstantiis, in supplici libello à Parte recurrente clarè ac dilucidè exponendis, & cum aliquo documento semiplenè saltem verificandis, eisdem summarie apparuerit, casum illum esse de exceptis, & propterea Episcopo, vel Ordinario Loci inhibendum esse, nè ad ulteriora procedat; Tunc enim, & non alias, & postquam ipsi Judices, quorum conscientiam hac in parte oneramus, super dicto supplici libello manu sua rescripserint, quod Inhibitio concedi potest, libellusque cum rescripto ejusmodi in Actis productus fuerit, diligenter ibidem custodiendus, & asservandus, liceat eorum Notariis, sive Actuariis literas Citatorias cum dicta Inhibitione expedire, & Parti recurrenti tradere, ita tamen, ut in earum calce expressè adjiciatur sequens clausula: *Nos enim, attentis Juribus, & supplici libello Nobis presentatis, atque in Actis exhibitis, sic, ut præfertur, inhibendum esse, speciali Rescripto mandavimus:* Alias literæ ejusmodi sine tali clausula nullam vim inhibendi habeant in casibus prædictis.

Decernuntur poenæ in Notariis aliter se gerentibus.

§. 40. Et nihilominus si Notarii, sine dicto speciali Rescripto super supplici libello, aut sine productione illius in Actis, aut sine prædicta clausula, Citationes ulla, aut Monitoria cum inhibitione, sub quocumque pretextu, seu colore, expedire, ac tradere præsumpserint, etiam si illæ, aut illa à Judice subscripta fuerint, poenam infamiae, & perpetuæ inhabilitatis ad Officium Notarii in Causis Ecclesiasticis exercendum, & quoad illos Camerae Nostræ generalis Auditoris, aut aliorum Romanæ Curiae Judicum superius expressorum, etiam quinquaginta ducatorum auri de Camera, pro una medietate Camerae Nostræ Apostolicæ, & pro alia ipsi Parti recurrenti, & in causa interesse habenti, sin minus alicui ex Locis Piis, arbitrio Nostro, Nostrorumque Successorum destinando, applicandam, ipso facto incurrant.

Clerici Sæculares, & Regulares exempti, in causis mercedum, & miserabilium personarum, Judicem verò non habentes, in omnibus subjiciuntur.

§. 41. Ad hæc, similiter in hærentes dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 14. & sess. 14. cap. 5.*, nec non etiam decreto Pæ mem. Benedicti XIII. hac in re promulgato inter ejus additiones ad decreta Urbani Papæ VIII. in appendice ad Concilium Romanum, volumus, & mandamus, quod Clerici Sæculares, aut Regulares extra Monasterium degentes, quomodolibet exempti, in Civilibus Causis Mercedum, & miserabilium Personarum, etiam si certum Judicem à Sede Apostolica deputatum in partibus habeant: In aliis verò, si ipsum Judicem non habuerint, coram Locorum Ordinariis, tanquam ab ipsa Sede delegatis, conveniri in prima instantia, & Jure medio ad solvendum debitum cogi possint.

Causæ omnes in prima instantia, exceptis Privilegiatis, ab Ordinariis

§. 42. Quo verò ad Personas non exemptas, in hærentes dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 13. de Reform. cap. 1.*, & *sess. 22. cap. 7.*, & *sess. 24. cap. 20.* necnon supradictis

Decretis generalibus Congregationis Episcoporum editis anno MDC. cum novissimis additionibus, seu declarationibus Pæ mem. Benedicti XIII. in Appendice Concilii Romani; Volumus, statuimus, & mandamus, quod Causæ omnes, tam Civiles, quam Criminales, ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, exceptis Privilegiatis, quæ ex eodem Concilio, vel aliis juxta Canonicas Sanctiones apud Nos, & Sedem Apostolicam tractari possunt, aut debent, coram Ordinariis Locorum dumtaxat, in prima Instantia cognoscantur, neque à Metropolitanis, Patriarchis, aut Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nuntiis, vel de latere Legatis, aut Camerae Nostræ generali Auditore, & cæteris quibullibet Curie nostræ Judicibus ad se avocari, vel aliis committi possint; nisi per viam legitimæ appellationis, & in casibus ut supra non prohibitis, ad ipsorum Tribunalia deferantur.

§. 43. Appellationes autem non recipiantur, neque inhibitiones vigore illarum concedantur, nisi prius constiterit, quod nedum per legitimam Personam, & intra legitima tempora verè appellatum fuerit; Sed etiam, quod appellatum fuerit à Sententia definitiva, vel habente vim definitivam, aut à gravamine, quod per definitivam Sententiam reparari non possit: Idque per publica Documenta, quæ realiter in Actis exhibeantur; Tunc enim, & non antea, Judici, ad quem appellatum fuerit, in Causa se intromittere, citationes, & inhibitiones concedere liceat; dummodo tamen concedantur cum inscriptione tenoris Sententiæ, aut Decreti definitivi, seu vim definitivam habentis, vel damnum per definitivam irreparabile inferentis; Alias citationes, inhibitiones, Processus, & inde sequuta quæcumque, sint ipso Jure nulla, atque impunè sperni possint.

§. 44. Quod si appellans asserat, Sententiæ, aut Decreti Exemplum authenticum, culpam Judicis à quo, vel Notarii, sive Actuarii, habere non posse, tunc saltem copiam simplicem Sententiæ, seu Decreti, in Actis producere teneatur, ejusque tenori in literis Inhibitorialibus inserto adjicienda erit, prout adjici volumus, & mandamus, in earum corpore expressa conditio: *Quatenus tamen tenor insertus verè, & in Substantialibus cum Originali concordet, eodemque Originali presentes literæ sint in tempore posteriores, alioquin nullæ, & irritæ censentur:* Et si secus factum fuerit, inhibitiones aliter concessæ nullatenus afficiant, & Notarii, sive Actuarii, qui illas expediverint, incidant in poenas superius expressas.

§. 45. Cum verò à gravamine, quod per definitivam reparari nequit, appellatum fuerit, si quidem res sit de carceratione jam sequuta cum Mandato verbali, non aliter expediri poterunt Inhibitiones vigore Appellationis, quam consilio prius de ipsa carceratione per depositionem saltem duorum Testium. Interim tamen Appellans in eodem, quo reperitur, carcere permanebit, donec aliter ser. ser. judicatum fuerit. Ubi verò agatur de censuris jam prolati, vel de comminatione Carcerationis, Torturæ, aut Censurarum, observetur omninò dispositio dictorum Decretorum Congregationis Episcoporum sub rec. mem. Clementis VIII. juxta additiones, & declarationes pæ me. Benedicti XIII.

§. 46. Ulterius in prædictis Causis in prima Instantia pendentibus, vel aliis superius expressis, in quibus non admittitur appellatio in suspensivo, Citationes, quæ expediri solent coram Cardinali Signaturæ Justitiæ Præfecto, vel ad effectum comparandi, vel pro adeunda eadem Signaturam, tametsi ab ejus Auditore subscriptas, vim inhibendi nullatenus sorti posse volumus, easque ad prædictos alios dumtaxat effectus, comparandi scilicet, vel adeundi

Judex ad quem non procedat, nisi consilio de appellatione legitime interposita, & in casibus à Jure permittis.

Quid faciendum, denegato Instruimento Decreti, vel Sententiæ, à qua appellatum fuerit.

Gravamen quoque legitime probandum.

Citationes ad comparandum, vel pro adeunda Signaturæ Justitiæ, non suspendant processum ad ulteriora.

Signa-

Signaturam, expeditas censer, non autem ad retardandam executionem, vel suspendendum processum ad ulteriora.

In causis privilegiatis, Monitoria coram A. C. de more expeditur.

§. 47. Denique quoad Causas privilegiatas, quæ, ut præfertur, in prima etiam Instantia apud Nos, & Sedem Apostolicam tractari possunt, nihil ex antiquo mutandum esse volumus, sed Monitoria in illis coram Camera nostra generali Auditore, vel ejus Locumtenentibus, prout hæcenus laudabiliter observatum est, expedienda esse, juxta præscriptum Apostolicarum Constitutionum, & præsertim fel. rec. Pauli V. Prædecessoris Nostri in Constitutione, quæ incipit: *Universi*, necnon prædictarum additionum, & declarationum Benedicti XIII., exceptis tamen Monitoriis intimandis ultra Montes, in quibus ad evitanda scandala, & litigantium incommoda, volumus omnino renovari, & observari stylium, qui olim in eo Tribunali vigeat, id est, quod ad ejusmodi Monitoriorum expeditionem non aliter procedatur, quam oblato prius ipsi Auditori, vel alteri ex ejus Locumtenentibus, coram quo Monitorium expediendum erit, supplici Libello universam Facti speciem clarè, & dilucidè continente, & prævio etiam ejusdem Judicis rescripto, quod Monitorium expediri possit, penes Causæ Notarium, vel Actuarium, diligenter custodiendo. Et si aliter, quam præfertur, & absque dicto supplici libello, ac speciali Judicis rescripto, dicta Monitoria ultra Montes intimanda expedita fuerint, Notarius, sive Actuarium, & Substitutus, qui illa expediverit, ipso facto incidat in pœnas superius expressas.

Sed in causis ultra Montes adit speciale Judicis rescriptum.

Admonitio ad Judices pro præmissorum executione.

§. 48. Omnia, & singula hæcenus à Nobis disposita ad rectam Judiciorum methodum restituendam, eò impensius ab omnibus exactè custodiri, & observari mandamus, quò clarius constat, hac nostra Constitutione non novas ferri, sed antiquas instaurari leges, providè, sapienterque institutas, & temporum injuria, ac hominum fraude obsoletas, & novo Pontificiæ auctoritatis præsidio communiti ordinem procedendi in Causis, jamdiu præscriptum Superioribus, & Inferioribus Tribunalibus à Sacra Tridentina Synodo, Congregationum Decretis, & Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum Constitutionibus, aliisque Ordinationibus Apostolicis. Ideoque si ipsi Judices, omni semoto, ut par est, humana cupiditatis affectu, præ oculis solum habuerint, quæ tam maturo, tamque saluberrimo sunt constituta & ordinata consilio, facilè eorum quilibet agnosceret, quæ sui, & quæ alieni Ministerii partes esse debeant in admittendis, ac respectivè rejiciendis Causarum Appellationibus, & Inhibitionibus: Atque ita fiet, ut non solum unicuique in suo ordine debita Jurisdictionis, & auctoritatis prærogativa servetur; Sed etiam ut, extinctis prorsus, ac radicatis avulsis omnium contentionum, & discordiarum seminibus, mutuo charitatis vinculo Tribunalia socientur, & inter illa rectè agendi disciplina Christiano Populo utilis, & necessaria restituatur.

Actorum vitiatum, & examen indicitur.

§. 49. Demum ut, exemplo Nostro, omnes præmissorum executioni cautè, & pro viribus incumbant, & ut præsertim Notariis, Tabellionibus, & eorum Actuariis, & Substitutis omnis contraveniendi ansa præcidatur, volumus, & expressè mandamus, Processus, & Acta Causarum in Nostra Romana Curia coram quovis Judice pendentium, ac Inhibitiones, Appellationes, Monitoria, aliisque Citatoriales, & Inhibitoriales literas, quas ab iisdem Notariis, eorumque Substitutis, scientibus, vel insciis Judicibus, vel aliis quomodolibet in posterum expediri conrigerit, sedulo recognoscit, & examinari per fide dignas Personas à Nobis opportunè deputandas; quæ si deprehenderit, eas-

dem Inhibitiones contra hujus Constitutionis formam, & ad subterfugienda Ordinariorum, & Episcoporum judicia, quæsito gravaminis colore, fuisse perperam concessas, & expeditas, in eisdem Notarios, & Substitutos Canonicis pœnis, aliisque à Nobis supra expressis, severe pro modo culpæ animadvertant.

§. 50. Decernentes has præsentis literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quod spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari; Sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. præfate Cardinales, etiam de latere Legatos, & ejusdem Sedis Nuntios, aliove quolibet quacumque præminencia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulæ, & Decreta omnes arctantia.

§. 51. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, ac ulibus, & styliis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, præfatis, aliisque quibuslibet Judicibus, Curis, Tribunalibus, & Personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, & aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantumcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis: Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expressè derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes opportuna.

§. 52. Ut autem eadem præsentis literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curieque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, ac efficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimata fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu tamen alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eandem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ

Publicationis præceptum, ejusque effectus.

Exemplis auctoritas tribuitur.

haberetur

Sanctio Constitutionis.

haberetur ipsis presentibus, si forent exhibitæ, vel offensa.

§. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, admonitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 30. Mart. 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kalendas Aprilis, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellis.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. Aprilis ejusdem Anni.

XLIX.

Revocatio Peculiaris Statuti Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, quo ipsis vetitum erat, ne Confessariis extra proprium Ordinem unquam confiteri possent.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensationes ab hujusmodi statutis aliis petita, & concessa fuerunt.

Quod communi auctoritatis juri innixum in Religiosis Familiis, etiam per peculiare Generalium Comitiorum sanctiones in aliquibus Ordinibus præceptum statutumque est, ut nimirum Alumni cujuslibet Institutii peccata sua non nisi ejusdem dumtaxat Religionis Confessariis, quibus, utpotè omnium rerum in ipsa Religione servandarum cavendarumve notitia instructis, facilius est pro culpis salutare adhibere remedium, confiteri teneantur: illud, etsi aliquo pacto tanquam necessarium, & laudabile, ac propterea ab Apostolica hac Sancta Sede fortasse alias confirmatum, etiamnum servatur; ea tamen secum asserre incommoda, propter quæ non sine aut conscientie angore, aut populorum offensione, adimpleri posse, alias nonnulli Fratrum præsertim Ordinum Prædicatorum, Minorum Sancti Francisci, aliorumque Superiores serio cogitantes, super hujusmodi Statutis Ordinum suorum dispensationem ab eadem Apostolica Sede, sibi impertiendam curarunt.

Tenor Statuti.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, in Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, idem quoque Statutum à Diffinitorio generali jamdudum editum, & in pluribus Capitulis generalibus dicti Ordinis comprobatum ea, qua decet, observantia viget, atque exigitur; ut nemo Frater expresse profusus Ordinis præfati, sive Presbyter, sive Laicus fuerit, sive iter agens, sive alicubi quocumque pacto de suorum Superiorum tamen licentia commorans, etiam si ad prædicandum Verbum Dei, tam Adventus, quam Quadragesimæ temporibus, & ad Sacras Missiones quoque perrexerit, nemini, nisi sui Ordinis Fratris Confessario, per suum Superiorem ad Confessiones audiendas approbato, peccata sua confiteri, ab eoque Sacramentalem Absolutionem obtinere licite, & valide possit.

Rationes dispensandi.

§. 2. Hinc est, quod Nos, qui licet ejusdem Ordinis Alumnos, propter severioris disciplinæ cultum, summam animi demissionem, arctissimam paupertatem, & insignem in pietate, doctrinis, disciplinisque laudem, plurimi facere pergimus, & paternæ benignitatis testimoniis

complectimur; tamen scientes, de mundano pluvire religiosa etiam corda fordescere, nec ad susceptum religiosæ vitæ institutum proficere, quin imò plurimum obesse, ut iidem Alumni, ac præcipue prædicationi Verbi Dei sacrisque Missionibus addicti, a suis Conventibus, quacumque de legitima causa, & longè, & diu absentes, ob Confessarii defectum, vel a faciendo Sacro, aut Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento percipiendo, non sine populorum, quibuscum interea temporis conversantur, scandalo abstinere, vel ad Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrandum, aut Angelorum panem fumentum, ne scandalum oboriatur, cum conscientie angore accedant; hisce malis opportunum Apostolicæ providentiæ nostræ remedium asserre cupientes; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine; ac prævia cujuscumque Statuti, seu Decreti, ut præmittitur, a generali Diffinitorio editi, & per generalia dicti Ordinis Capitula approbati, etiam ab Apostolica Sede præfata confirmati, revocatione; tenore præsentium statuimus, decernimus, & mandamus; ut quilibet ex Fratribus dicti Ordinis, sive in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus, cujuscumque status, gradus, dignitatis, & conditionis, sive Laicus, seu Conversus fuerit, qui de Superiorum suorum licentia, quacumque de legitima causa, titulo, & occasione, sive prædicandi Verbum Dei quocumque tempore, sive sacras Missiones peragendi, sive iter agendi, & alicubi commorandi, ubi nullus Conventus, seu Hospitium, nullusque Frater dicti Ordinis Confessarius reperitur, liberè, & licite possit, ac valeat quemlibet Presbyterum Seculare ab Ordinario Loci, vel Regularem à suo Superiore Regulari ad Sacramentales Confessiones excipiendas approbatum adire, eique peccata sua confiteri, atque ab ipso obtinere sacramentalem absolutionem, etiam quoad casus, per Constitutiones, & Statuta Regularia dicti Ordinis reservatos, incursumque proinde censuras, recepta salutari poenitentia, præstitaque obligatione se statim, quoad ipsi permissum fuerit, coram suo Regulari Superiore præsentandi, ac de novo super casibus, & censuris hujusmodi absolutionem impetrandi.

§. 3. Decernentes eadem præsentis Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari: sicque in præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, ac quosvis alios quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functiones, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum, quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentis, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, caterisque contrariis quibuscumque.

Conceditur Indultum cōficiendi extraneis Confessariis deficienti Confessario approbato iur. Ordinis.

Etiam quoad absolutionem a casibus reservatis, sub conditione &c.

Clausula, & derogationes.

Exemplorum
fides.

Dar. die 30.
Martii 1742.

§. 2. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die xxx. mensis Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

L.

Beatificatio Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Progrium.

IN virtutibus, rebusque à Servo Dei Camillo de Lellis Congregat. Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatore ad Divini honoris Cultum promovendum, augendumque, & ad opportuna procurandæ animarum Christianidelium salutari commoda, ac remedia comparanda præclare gestis, in quibus magnificata est dextra Excellsi, & amplissimè triumphavit virtus Spiritus Sancti, divina ipsius misericordiarum Patris, qui mirabilis est in Servis suis, opera revelare, & confiteri, non solum honorificum, sed in hac potissimum asperâ temporum conditione salutare etiam, ac necessarium esse ducimus, ut & universi Christiani benigntatem Dei nostri, & divitias bonitatis ejus prædicantes, nova atque uberrima habeant ad imitationem exempla, & ipse Servus Dei meritis honoribus mauctatus in terris, certa è Cælis patrocinio suo in diebus nostris impetret perpetuæ rei Christianos Principes pacis, communis Populorum tranquillitatis, & æternæ salutis auspicia, atque præsidia.

Summarium
virtutum, &
meritorum
Beati Viri.

§. 1. Erraverat ille quidem à semita, quam tenuerant Servi Dei, quâ iter ad Cœlestem Patriam intenditur, & ipsum fore persecutum capta quædam in natiuitate auguria addecabant; sed peculiari miserentis Dei providentia in viam rectam, in solemnî die Purificationi Beate Virginis Mariæ Immaculate sacrâ, revocatum, adeo replevit spiritus timoris Domini, spiritus consilii, & fortitudinis, ut ejusdem amoris igne accensus, amare sleverit; atque arduum Christianæ poenitentia, & perfectionis stadium ingressus, curriculum omnium virtutum, relicto aliis, atque sui præsertim Institutî Alumnis ad præstantem impigrè sectandum incitamento, confecerit; Unde à bonorum omnium largitore Deo immortalis beatudinis brævium accepisse, nullus ambigendi sit locus. Quamobrem nihil ad supremum, gravissimumque Apostolica servitutis, in Catholica Ecclesiæ procuracione, imbecillitati nostræ per ineffabilem Divinae bonitatis abundantiam demandatum ministerium ritè sanctèque obeundum intelligimus esse aptius, aut magis idoneum, quam ut, quantum Nobis ex Alto conceditur, ejusdem Servi Dei Camilli de Republica Christiana, atque hac Alma Urbe nostra, in qua maxime luculentissima suarum virtutum præfuit specimina, & mortali vitæ finem imposuit, benemerentissimi, cultum, & venerationem, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholica Ecclesiæ decus, & Christiani populi utilitatem, promoveamus.

Ordo in ejus
causa servatus.

§. 2. Cum itaque, maturè, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium

Sacris Ritibus præpositorum, Processibus de Apostolica Sedis licentia confectis, super vitæ sanctitate, & virtutibus, tam Theologicis, quam Moralibus in gradu heroico, quibus eundem Servum Dei Camillum de Lellis multipliciter claruisse, necnon miraculis, quæ ad ejus intercessionem, & ad manifestandam hominibus ipsius sanctitatem, à Deo patrata fuisse asserbatur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse; quodcumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis indultis: Hinc est, quod Nos piis, atque enixis antedictæ Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, jamdudum sæpius porrectis supplicationibus, quibus olim suas, & cl. mem. Hispaniarum Reges Catholici, tum Philippus III., tum Philippus IV. ad fel. rec. Paulum Papam V., Gregorium PP. XV., & Alexandrum PP. VII. Prædecessores nostros, & utriusque sexus Principes, ac Duces, necnon Nobiles Viri Electi Civitatis Neapolitanæ, aliique ex Ordine Ecclesiastico preces, & vota conjunxerant, Nobis nuper iterum porrectis, benigne inclinati, de supradictæ Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica, tenore præsentium indulgemus, ut idem Servus Dei Camillus de Lellis, in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi fidelium (non tamen in processibus circumferenda) exponantur; Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur; ac de eo quotannis die xv. mensis Julii recitetur Officium, & Missa de Communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione à Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani. Porro recitationem Officii, & Missæ celebrationem hujusmodi, fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorumdem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, & in Civitate, ac Diocesi Theatina, ubi natus, ab omnibus utriusque sexus Christianidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, & quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum perageretur, confluentibus. Præterea primo dumtaxat anno, à datis hisce literis, & quoad Indias, à die, quo eadem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatis, & Diocesis antedictæ, solemnîa Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, & Missa, sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respectivè constitutâ, postquam in Basilica nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem solemnîa Dominicâ Secundâ post Pascha Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi currentis anni MDCCXLII. pariter celebrandi facimus potestatem.

Preces Sanctæ Sedi prope rectæ propius Beatificatione.

Eidem Beati nomen, & honores decernuntur.

Clausulæ.

§. 3. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non cultu editis, caterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium subscriptis, & sigillo Præfecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, & ubique, tam in judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vii. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dar. die 7.
Apr. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

Literæ

L I.

Litteræ Canonizationis Beatæ Elisabethæ Lusitanorum Regina.

B E N E D I C T U S E P I S C O P U S ,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

RATIONI congruit, & convenit æquitati, ut ea, quæ Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum tunc in Romana Curia commorantium unanimi consilio, decreta, definita, & statuta fuerunt, licet, ipsius superveniente obitu, Litteræ Apostolicae desuper confectæ non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

Exordium.

J. I. Gaudeat in Domino, & in donis gratiæ suæ gloriatur felix Lusitanæ Regnum; sed laudent alii Cœli illius temperiem, amœnas Tagi ripas, divitias ex toto Orbe navibus eò illatas, & congestas, nobilitatem Urbium, hominum ingenium, & solertiam, & in remotissimis Terrarum Orbis regionibus detegendis, subjiciendisque felicitatem. Una est, quæ præcipuam ex Sacerdotali ore laudem meretur, & quæ in Sancta Dei Ecclesia merito extolli, & prædicari debet, suorum scilicet Regum pietas, & religio. Hæc enim Lusitanum Regnum fundavit, hæc ampliavit, hæc ad summam gloriæ, & laudis magnitudinem evexit, hæc in ea amplitudine, qua nunc hæret, servat, & custodit. Nam Princeps ille, & genere, & virtute clarus Henricus, qui Lusitanæ Regni decus, ac gloriæ, barbararum gentium incursum, ac veluti inundatione afflictam erexit, atque instauravit, cum in Hispania adversus Mauros Alphonso Sexto strenuam navasset operam, & Thersiam ejus filiam in Uxorem, & Lusitaniam partem in dotem, & præmium virtutis accepisset, eam statim, ereptis è Maurorum potestate aliis oppidis, plurimum auxit. Posteaquam verò è Hierosolymitana expeditione, quam pietatis, & Religionis studio susceperat, reversus est, nunquam bello contra Mauros abstinuit. Nam quinque supra viginti de Mauris reportatis victoriis, multisque de manubiis, ac spoliis hostium, Templis, ac Cenobiis erectis, ad Asturicam, quam obsidebat, in armis, prout Fidei propugnatores decebat, ultimum diem obiit. Nec ejus filius Alphonso tanto Patre inferior fuit: Testes sunt Leiria Urbis munitissima Mauris erepta, Scalabis inexpugnabile Oppidum in potestatem redactum, Olyssippo expugnata, innumerae Maurorum, & Barbarorum copiæ paucis militum numero pluries disjectæ, unus, & triginta Barbarorum Reges armis devicti. Siquidem nunquam à persequendis bello Crucis hostibus terra marique cessavit, donec eliminata è Lusitaniam finibus Mahumetana superstitione, Catholica Religio à pluribus annis exul, veluti triumphans in propriam sedem reduceretur: Cujus non minus virtus in bello, quam pietas in pace resplendit. Nam egregio pietatis documento, cum ex acie domum redibat, in Monasterium Sanctæ Crucis se recipere, ibique cum Religiosis Viris Chorum adire, orare, psallere, sacrisque mysteriis adesse solitum fuisse traditur. Difficilis quidem res esset, si quis Lusitanorum Principum, qui Henrico, & Alphonso successerunt, fortiter, ac pie gesta persequi, & præstita ab eis in Catholicam Religionem officia recensere vellet. Innumera enim non solum in vicinis, sed in remotissimis partibus, adversus Mauros, Turcas, Saracenos, Idololatrias, bella pro Religione suscepta, relatæ victoriæ, parta pieta-

tis trophæa. Ingentes classes adversus Christianorum hostes maximo sumptu paratas, & omnire instructas in ultimas, & prorsus ignotas Orbis regiones missas, quis ignorat? Et antiqua Lusitanorum Regum virtutis exempla adversus Christiani nominis inimicos renovata nostrâ memoriâ vidimus, & contra ferales Turcarum debacchantium impetus, præfens in Lusitanorum Regum pietate Roma, & Italia sensit auxilium. Sed Christianum nomen non solum armis, opibus, & sanguine suo Lusitani Reges tutati sunt; verum etiam longè latèque studio, cura, ac sollicitudine propagarunt: ut hanc unam egregiam laudem propriam sibi facere velle visi sint, Evangelium Christi Domini disseminare, Catholica Fidei lucem diffundere, superstitiosos cultus abolere, Crucis vexillum in longè distitas, & nunquam ab aliis aditas regiones inferre. Nam eorum operâ ora Punica arcibus occupata, Mari Atlantico emenso, Insulisque per illud sparsis, totaque ulteriore Lybia quâ mari lustrata, quâ terra penetrata, Arsinario Promontorio, Guinea, Zanguebaria, & Promontoriis intra, & sub Æquatore constitutis, & ultra ad Cancræ tropicum utraq; Æthiopiâ, Insulisque vastis, Persici, & Arabici freti sinibus pervasis, quâ Asia ab Africa disjungitur, barbaris atque efferis Nationibus venerandum Christi nomen, ac salutaris Evangelii doctrina annunciata est. Insuper Indiâ, quam latè intra Indum, & Gangem protenditur, transmissâ, in Auream Chersonesum, & Sumatram, plurimisque immensâ Insularum Archipelagi insulas, ad Molucas usque, ultimamque Japoniam, & in Sincum Imperium, & Tartarico Regno proximas regiones; insuper ad Occidentales Indos cursu deducto, in Pernambucum, Maraniam, ceterisque vastissimâ Brasiliæ Terras, sacris Ministris, & Verbi Dei Concionatoribus Regio sumptu, & Apostolica Sedis auctoritate missis, populis habitantibus in Regione umbræ mortis Lusitanorum Regum, aliorumque Catholicorum Principum pietate Lux Evangelicæ Fidei affulsit. Profecto admiratione suspici potius, quam pro meritis laudari in Domino potest munificentia, & Religio Lusitanorum Regum, in largè ac splendide protegendis, sublevandisque populis ad Catholicam Veritatem recens adductis, in alendis, ac sustentandis Sacrarum Missionum Ministris, in ædificandis inter barbaras gentes immortalæ Deo Templis, in extruendis Religiosorum Virorum Cenobiis, in erigendis, pro erudienda in Catholica Religione, & Ecclesiastica Disciplina juventute, Sacris Ædibus, & Seminariis, aliisque peragendis, quæ ad expellendas Mahumethanæ impietatis, vel Idololatriæ errorum tenebras, & ad diffundendum Christianæ veritatis lumen conducebant. Itaque tantis pietatis operibus, & tam præclare à Lusitanis Regibus in bello, & pace pro Religione gestis, hanc inter cetera amplam mercedem retulit benignissimus Deus, ut in Regia Domo, ac Familia existerent feminae morum integritate, & vita sanctitate illustres, quæ Deo dilectæ, & mundo mirabiles, in Servorum Dei numerum à Catholica Ecclesia adscribi mererentur; ut si Lusitaniam Regnum in terris suorum Regum virtute, & pietate maximè consideret, majus in Cœlis in suorum Principum sanctitate, & meritis incolumitatis suæ præsidium haberet. Ex hoc numero fuerunt Thersia, Sancia, Masalda, Johanna: Sed præ omnibus, & Sanctarum operationum laude, & cœlestium miraculorum magnitudine emicat Beatæ Elisabethæ Regina, quam sel. rec. Urbanus Papa Octavus Prædecessor Noster pro sua pastorali sollicitudine tanquam sanctam, & electam Dei in universali Ecclesia colendam, & venerandam Apostolicæ auctoritate decrevit. Et Nos, quos in Apostolatus ministerio, licet

imme-

immerentes, Divini consilii altitudo succedere voluit, ejus vitam, & res mirabiliter sanctèque gestas Christiano Populo considerandas proponimus; ut Principes Fœminæ, inter Regales delicias, & mundanos aula fastus, præ oculis habeant, quam imitentur; omnes verò, ad quam calamitosi hęc temporibus, & in tanta rerum omnium perturbatione, supplices confugiant: ut quæ in terris contrarias dissonant Principum voluntates miro gratia Dei dono in concordiam reducebat, modò in Cœlis Beata, precibus apud Deum pro Nobis intercedere velit, quò tanti gravissimorum bellorum motus, armorumque turbines, potentissimæ Divinæ voluntatis jussu compescantur, & diremptis dissidiis, reconciliatiq; inter se discordantium Principum animis, Sancta Dei Ecclesia Regi pacifico, & omnium bonorum Datori gratiarum hymnos, & debitas laudes perfolvens in tranquillitate quiescat, ac pace & concordia filiorum suorum lateat.

In lucem edita Elisabeth Avo ejus Jacobo Regi educanda traditur, & fuit inter Sancti tatis indicia præfata.

§. 2. Nata est Elisabeth anno à Virginis partu millesimo ducentesimo septuagesimo primo: Pater ei fuit Rex Aragonia Petrus, Jacobo Rege natus, & Violantia Regis Hungaria filia: Mater Constantia, filia Manfredi Sicilia Regis, & Frederici Secundi Imperatoris nepotis. Præluxit in ea fax illa virtutum, quæ cum ætate ipsa adolescens, & in diem magis magisque relucens in hoc sæculo, tanquam in tenebricofo loco, lumine ac splendore suo viam salutis aliis præmonstraret. Recens enim a partu ad Regem Jacobum Avum allatâ, atque ab eodem ad sextum ætatis annum Christianis moribus imbutâ, de ipsa prædicare, ac penè prædicere ille solebat, neptem illam atque alumnam suam, fœminarum omnium optimam, clarissimamque futuram, quæ ex Arogiorum Regum stirpe nata unquam fuisset. Ex humanis erepto Jacobo, sexennis puella reducta in Patris domum, ibi, quam ab Avo didicerat, profecuta est integerrimæ vitæ rationem, Pueriles ludos, ornatum corporis, voluptatum delicias, tenera adhuc, & infantili ætate, sed cœlo matura, fugiebat: Divinis precibus, ciborum abstinentiæ, Caritatis operibus impensè vacabat; ut Pater ipse fuerit solitus affirmare, suarum rerum, ac Regni felicitatem Elisabethæ virtutibus, ac meritis apud Deum acceptam esse referendam.

Lusitaniæ Regi Dionysio nubuit, ac susceptam Prolem optimis moribus, ac documentis imbuuit.

§. 3. Educata pudicè, ac sobriè, ubi plenis annis nubilis facta est, longè clarescens honestis moribus suis, quibus eam Deus etiam mortalibus oculis pulchram faciebat, & reverenter amabilem, atque mirabilem, a pluribus Christianorum Principum Filiis, per crebras legationes, & literas in matrimonium expetitur. Sors obrigit Lusitaniæ Regi Dionysio, Alphonso III. filio; cui Regis, & Christianis ritibus nuptui tradita, non tanquam viro, sed tanquam Domino subdita fuit, studens eum demereri conjugalibus obsequiis, & Deo lucrificare. Et quoniam bonum conjugii est, & Dei donum, proles ex legitimis nuptiis suscepta; hanc quoque Deus largitus est famula suæ, ut pudicitia, sanctisque moribus, & fœcunditate etiam Viro suo probaretur. Nam ætatis anno decimo septimo Constantiam filiam peperit, vicesimo verò Regni hæredem Alphonsum. Sed quos in hanc mortalem lucem ediderat, iterum parturiens Deo, bonis erudiebat monitis, sanctisque moribus informabat, & exemplo suo, quod longè efficacius verbis est, ad pietatem, omnemque virtutem instituebat.

Sanctis operibus, ac cœlestium rerum contemplationi vacat.

§. 4. Etenim illa non minore excolendis in se virtutibus, quam in liberis educandis, aliisque necessariis rebus procurandis dabat operam; In sacris precibus assidua, frequens ad rem Divinam erat, ubicunque versaretur, Sacellum habebat religiose constructum, ac mag-

nificè ornatum, Sacerdotibus, aliisque Sacris Ministris instructum, quò a tumultuantibus sæculi curis secedens, in Sancta Dei contemplatione quiesceret; ibi enim ejus erat requies, ibi ferè semper habitabat, soli Deo intenta, & cœlestibus inhians divitiis, terrenas opes, & vana corporis ornamenta, quibus animæ pulchritudo non augetur, sed corrumpitur, contemnebat: decenti, & modesto induta cultu, composito vultu, & demissis oculis incedens, externo præferebat in habitu virtutem, quæ intus latebat in corde. Ubique enim Deum sibi præsentem habebat, & quò magis in eum amore ferebatur, eò vehementius vitia, & peccata odio prosequeretur, ut si quando Divinam lædi Majestatem animadverteret, injuriam sibi fieri, & se ipsam læsam existimaret.

§. 5. Hujus etiam vis Sancti amoris dulces ei reddebat acerbissimas pœnas, quibus subicere corpus, & in servitutem redigere curabat, ne ad Creatorem Suum tendentem animum cœnosis terrenarum cogitationum motibus impediret, & rebellantium passionum turbis ad terrena a Cœlestibus avocaret. Quadruplex illa jejunium ab adolescentia solemne habuit: quadragenarium, & commune Christianorum omnium; alterum, quo præparari solent homines Religiosi ad Christi adventum; tertium, quod Angelorum appellant, a die festo Beatæ Virginis Assumptæ, ad Archangeli Michaëlis diem; ac postremum a feriis S. Joannis Baptistæ ad diem Assumptæ Virgini Sacrum. His igitur jejniis, & insuper nocturnis vigiliis, diurnisque laboribus, aliisque pœnis, in Regum deliciis enutritum corpus macerabat; a vino, in quo est luxuria, adeo assueverat abstinere, ut mediam ferè anni partem solo pane transigeret, & aqua.

Jejniis, aliisque pœnis corpus macerat.

§. 6. Cum aliquando jaceret gravi stomachi morbo laborans in Oppido Alenquerio, præscriperunt ei Medici, ut vino uteretur; illa verò, cum id curationi valetudinis necessarium esse minimè duceret, & sanctum suum propositum in abstinendo à vino levi ex causa mutare timeret, renuit id facere, jussitque aquam sibi afferri. Sed æterni Dei benignitas, qui voluntatem timentium se facit, dignata est voluntati famulæ suæ obsequi, ne hominum consilio, indicam sibi abstinentiæ legem transgredi cogere, voluitque simul, eam uti remedio, quod per os Apostoli sui discipulo ejus Timotheo ægrotanti suggererat, scribente ad eum Paulò, *utere modico vino propter stomachum.* Itaque renovato mirabili illo prodigio, quod primùm, cum inter homines Christus Dominus versaretur, in nuptiis Canæ factum est, aqua bis ad eam allata, bis Omnipotens voluntatis suæ nutu, quo res omnes è nihilo eduxit, in vinum commutata est.

Gravi morbo correpta aquam potui sibi dari imperat, quæ Dei omnipotentia bis in vinum convertitur.

§. 7. Ex amore Dei summa illa Caritas erga proximum oriebatur, qua consolabatur afflictos, succurrebat egenis, pauperibus inserviebat, curabat ægrotos, omnes in Christo complectebatur, sublevabat pecunia, reficiebat alloquio. Nullus inopum occurrebat, in quem illa stipem benignissimè non conferret, atque ex infinita multitudine debilium, languentium, pauperum, infirmorum, qua se videbat assidue circumfusam, vacuum abire, aut solatio destitutum neminem patiebatur: Quos intelligebat præ pudore stipem cogere non audere, quamvis id suaderet necessitas; non solùm prompta eis subveniebat pecunia, sed etiam quotidianis sumptibus sustentabat: Non exiguum frumenti numerum dabat Religiosis familiis, quæ in quibuslibet Lusitaniæ partibus versabantur: Cœnobiis Monachorum, quæcumque iter faceret, certam pecuniæ summam quotannis assignabat in vestem. Almoferiense Monasterium propè Scalabim à Berengaria nobili fœmina inchoatum ipsa perfecit: Aliam domum, ubi partus à Parentibus

Pauperum, & Misericordium necessitatibus subvenit: Monasteria ædificat, eaque redditibus donat, atque alia pietatis officia præstat.

expositi educarentur, quam Martinus Episcopus Guardiensis morte occupatus abolvere non potuit, non modò abfolvit, sed redditibus etiam, & excipiendorum numero puerorum amplificavit: Xenodochium è regione suâ domus propè Conimbricam erexit, ubi triginta pauperes certis attributis sumptibus alebat, ac vestiebat, atque identidem præsentia, allocutione, ministrandi quoque officio solabatur; denique communis omnium Parens, & Patrona censebatur, & temporalibus necessitatibus miserorum subveniens, animas, quorum corporibus succurrebat, humanitate, ac benignitate sua ad Deum trahere satagebat.

Quotannis feria sexta majoris hebdomadæ leprosis abluit pedes, quorum unam ab Atrienfi servo graviter percussum reddit incolumem.

§. 8. Consueverat Beata Elisabeth feria sexta majoris hebdomadæ elephantiacis aliquot, seu leprosis, pedes ablueri, & stipem elargiri. Id aliquando cum perfecisset in oppido quodam Scalabi appellato, ex iis unus, quibus id præstiterat officium, reliquis tardior, ob morbi vim vehementiorem, substitit parumper in Regia; quod ubi Atrienfis quidam Servus animadvertit, ferox, & asper, ac rei gestæ ignarus, acerrimis eum conviciis est insectatus: cumque ille reclamaret, fustem arripiens, hominis, qui se præ morbo commovere vix poterat, caput summâ vi percussit, & graviter vulneravit. Concidit infelix in terram ea plaga accepta, & calamitatem suam cœpit ejulans lamentari. Accurrit, & vocibus, & miserabili spectaculo Urraca Vaschia, renunciatque Regina, cui ob studium pietatis erat familiarissima, quid factum fuerit; illa hominis miseri atque innocentis calamitate commota, in suum cubiculum eum imperat deportari, deinde album ovi exceptum stupa vulnere suis ipsa manibus imponit, additæque pecuniâ in reliquos sumptus, eum dimittit. Postridiè quàm hæc gesta fuerant, sciscitatum mittit, quomodo se æger habeat: optimè responsum fuit; & cicatricem, post factam à Regina medicinam, statim fuisse obductam. Ita Regii famuli injuriam Beatæ Reginae Sanctitas, & clementia compensavit.

Feria quinta hebdomadæ præfata, duodecim mulierum elephantiaci laborantium pedes lavat, ex quibus unam cancro infirmam osculo simul, ac Crucis signo miraculiter sanat.

§. 9. Eiusdem majoris hebdomadæ feria quinta, lavare duodecim mulierum elephantiaci, seu lepra laborantium pedes, iisque etiam pecuniam, & vestes donare, & ad mensam splendide acceptis ministrare consueverat. Eam una pedem alterum cancro affectum tam malè habebat, ut parum abesset, quin duo digiti deciderent; altero igitur abluto pede, alterum in pelvim immittere, Regina postulante, renuebat. Conscia enim latentis mali, & turpis deformitatis, pedem illum aut Reginae manibus attingi, aut oculis videri indignissimum iudicabat. Sed Urraca Vaschia, quæ Elisabethæ aderat, ejus jussu recusantis pedem in aquam mittit. Id ubi factum est, odor illicò afflatus est tam gravis, ac pestilens, ut omnes Regiæ Ministre, cum eum præ fastidio ferre non possent, se proripuerint foras: sola imperterrita mansit Regina, quæ Christiana magnanimitate, & caritate memorabili, ulcus non modò non horruit, sed suis manibus tractare, ac medicinam aliquam adhibere aggressa est. Accedit ergo plena misericordie, plena humanitatis, procumbit ante miseram feminam, fovet calidâ pedem, & ulcus leniter, ac molliter expurgat; postremò ejus, qui vulneratus est propter iniquitates nostras, & reputatus est quasi leprosus, & percussus à Deo, amoris impetu acta, ipsum cancerum, cujus vel odor erat intolerabilis, osculatur, & salutare Signum Crucis imponit. Mirum dictu, sed tanta virtute dignissimum! nulla interposita mora, & signo Crucis, & osculo, & simul Beatæ Reginae merito, insanabile ulcus Dei omnipotentia factum est sanum.

Mumilitatis amans, ocu-

§. 10. Cum aliquando proficisceretur Conim-

bricâ in Urbem Portum, per vicum quemdam iter habuit, nomine Arisanam; hic illi obviam processit rusticana quedam femina, filiulam secum ducens ab ortu cœcam; oravit Reginam supplex, ut oculos puellæ manibus tantum attingeret; illa obsecratione simul, ac miseratione permota, morem gessit matris voluntati; post paucos dies exultans, & gestiens venit ad Elisabetham cum filiola, quæ statim atque tacta fuerat, usum oculorum acceperat; agunt immortales Reginae gratias, ipsa verò à Magistro humilitatis edocita, qui pertransiens beneficiendo, & sanando omnes, se tamen beneficiorum auctorem prodi nolebat, vetuit illis rem palam facere, utque facilius impetraret, veste utramque donavit. Nobilis quædam & religiosa mulier, Margarita Freila, quæ in Æde Sacrarum Virginum, cui nomen est Chelis, prope Ulyssipponem morabatur, Reginam in Urbe commorantem adivit, à qua statim ac pallido vultu, & macie confecta visa est, causam rogatur; tuberculum, respondit, super stomachum natum; signum illa Crucis agræ parti imponit, quo factò, resedit omnis tumor, dolorque decessit. Margarita tam gravi morbo liberata præ gaudio continere se nequivit, quin illicò omnibus manifestaret Elisabetham tam insperate curationis auctricem. Quod cum ad aures ejus pervenisset, non parùm inde molestiæ accepit, dolens laudem sibi, aut gloriam ullam tribui, quam soli Deo debitam intelligebat. Itaque accessit ad se muliere, graviter cum ea conquesta est, silentiumque in posterum imperavit. Et quoniam profusâ in egenos caritate maximè erat liberalis, in sinu sæpè ferebat, quæ iis benignissimè dispensaret. Accidit, ut eam hæc in sinu clam gerentem Vir ipsius Rex Dionysius observaret, qui fortè ei factus obviam, interrogavit, quid in sinu portaret; rosas, inquit; ac Dionysii jussu explicato sinu, opes illæ distribuende pauperibus in recentes rosas versæ conspiciuntur. Ita omnipotens Deus, qui aridam Aaron virgam germinare fecit, & turgentibus gemmis erumpere flores, ad dictam Beatæ Elisabethæ, opes pauperibus destinatas in fragrantem rosam media hyeme commutavit, ut quantum sibi gratum, ac suave esset Famulæ suæ misericordie in pauperes sacrificium, tam mirabili prodigio ostenderet.

§. 11. Necessitatem tribulationum non uno in loco nos monet Spiritus Sanctus in Sacris Scripturis, dicens: *Sicut Socii passionem estis, sic eritis & consolationis*; & rursus: *Hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi, si tamen compatimur, ut & glorificemur*. Itaque benignissimus Deus, qui per ineffabiles providentiæ suæ vias, amarissimis offensionibus etiam illa adspersens, quæ licito quidem, sed fortassè nimio amore à Servis suis tenentur, totis cordis affectibus, & intimis animi conatibus, ad se, misericorditer faviens, eos ire compellit. B. Elisabetham maximis perturbationum fluctibus, & adversitatum tempestatibus jactari sivit. Et quidem Constantiam Filiam præreptam sibi inverso quodammodo naturæ ordine, graviter doluit; tùm etiam aliorum Carissimorum jacturam non mediocri animi sui dolore fortiter sustinuit. At Constantia Filia, permittente Deo, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, exacto unius anni spatio, quo pro ipsius anima Sacrum quotidie fieri per integrum castumque Sacerdotem curaverat, Matrem consolata est, cum per quietem è purgantis ignis poenis in æternam felicitatem transeuntem se illi præsentem exhibuit.

§. 12. Sed inter alia multa adversa, & aspera, quæ ipsi acciderunt, maximo quidem dolore affixit Regis mariti abalienatus animus, & ad illicitos amores abreptus. Nam Dionysius, qui aliquot annos cum illa conjunctè, integrèque

Margaritam Freilam ab insanabili tubere in Stomacho liberat.

Opes pauperibus dispensandas in recentes rosas commutat.

Varis exercituum tribulationibus; Parentum, & Constantiæ Filiae jacturam æquo animo sustinet, quam in Cœlum proficiscentem videt.

Aversum à se Dionysii Regis animum, ac spreto conjugalis thalami injuriam humiliter tolerat.

vixerat

Iussu Regis
in libera cu-
stodia, ne
quam illi
opem ferat,
detinetur.

vixerat, quibusdam quasi voluptatis injusta præstigiis fascinatus, voluntatem ab ea cepit avertere, omnemque amorem ad quædam transtulit mulieres, ex quibus liberos etiam suscepit. Toleravit illa patienter sprete cubilis injurias, & fracti maritalis fœderis crimen; atque humili cordis oculo indignas mulieres sibi prælatas respexit; neque cum aliquo de Mariti infidelitate conquesta est, neque ullam hac de re cum eo habuit simulatam; sed expectans in silentio misericordias Domini, qui solus facere potest mundum de immundo conceptum femine, loquebatur ei sanctis operibus suis, pietate sua, mansuetudine sua, tolerantia sua, humilitate sua. Tanta igitur virtutis luce è lethali peccati somno excitus Dionysius aperuit mentis oculos, agnovitque turpitudinem suam, eamque detestatus, reliquum vitæ tempus castè, sanctèque tradidit.

Exortas in-
ter Diony-
sium Regem,
& Alphonsi
Fratrem, ac
inter eum-
dem Diony-
sium, & Fer-
dinandum
Castellæ Re-
gem discor-
dias dirimit.

§. 13. At verò piissimæ Reginæ animum non minori mœrore, ac tristitia perculerunt exorta inter summa, & carissima sibi capita dissidia. Sed hoc quoque Servæ suæ grande donum concesserat ille, cui juxta Prophetam nomen est, *Admirabilis, Consiliarius, Deus, Fortis, Pater futuri Seculi, Princeps Pacis*, ut inter discordes animas tam se fortem gereret, ut labores, ærumnas, & extrema vitæ pericula pro earum salute contemneret; tam mitem, ut irarum morsibus exasperata pectora alloquio suo leniret; tam prudentem, & pacificam, ut irreconciliabili odio dissidentes ad pacem, & concordiam reduceret. Ac primò quidem gravem inter Dionysium Regem, & ejus Fratrem Alphonsium ortam discordiam, vel potiùs apertum bellum, copiis utrinque coactis, scissaque universa Lusitania in contrarias partes, compressit, ac diremit amantissima pacis Regina, fuis ad Deum precibus, Sacrorum Antifitum, & Principum Virorum opera adhibita, suis postremò ad utrumque adhortationibus, atque obsecrationibus sæpius interpositis. Deinde verò non inferiori laboravit cura, atque industria, ut revocarentur mora jam arma ab Rege Dionysio in Ferdinandum Puerum Castellæ Regem, ejusque tutores: Tum gravissimæ aliorum Principum assensum diffensiones per eam pacatæ sunt, quæ perniciosæ mala universæ Hispaniæ allaturæ videbantur.

Alphonsium
ejus Filium,
qui defecerat
à Patre,
ex imminen-
ti vitæ discrimine vindic-
cat.

§. 14. Sed nulla illustrior, ac magis necessaria conciliata pax ab Elisabetha, quam cum Dionysio Patris, & Filii Alphonsii plusquam civilia inter se bella suscepissent. Indignatus enim Dionysius ob Filii contumaciam, qui facinorosorum turmis stipatus, Patris auctoritatem, & imperium contemnebat, Regnoque dejicere minabatur, statuerat ex improvisò eum opprimere. Appositis igitur ad omnes vias Custodibus, ne quis periculi nuncius ad Alphonsium iret, armatos raptim milites, & expeditos, secum proficisci iussit, ut acerbas de filio pœnas sumeret. At Elisabetha rei certior facta, per Nuncios diversis itineribus emissos, quanto in discrimine versetur, Filio significat, monetque, ut iram Patris declinet. Ipsa interim precibus, & lacrymis apud Deum exposcebat, ut tantum à Virò, à Filio, & à Regno malum averteret. Ejus itaque diligentia, atque pietate factum est, ut Filius digressus è loco, ubi opprimeendus erat, salutis suæ provideret, cujus contumacem in Patrem animum pia Mater, ad quam de tanto beneficio gratia acturus se contulerat, monitis, ac precibus infringere aggressa est. Verùm is nihilo melior factus, sceleratum parare cepit in Patrem bellum, qui facinoris indignitate commotus, aliorumque consiliis stimulatus, omnem viam ad vindicandam impietatem Filii quarebat. Exulcerabant hæc animum Elisabethæ, quæ demissè, atque assiduè à Deo precabatur mitiorem Virò men-

tem, Filio faniorem. Accusata verò apud Dionysium nimæ caritatis in Filium, & muliebris indulgentiæ; ademptis Castellis, bonisque ferè omnibus ereptis, ne quæ Filium opè juvaret, in liberam custodiam tradita est, jussaque ne statuto loco egrederetur. Equo animo indignam passæ est calumniam piissimæ Regina, neque conquesta est de acerbo Viri imperio; sed statim paruit, & aliorum reclamantium querelas compescuit. Interea Alphonsus expugnandis atque in suam potestatem redigendis Urbibus, Dionysius iis, quæ à sua potestate defecissent, diruendis, atque evertendis, uterque in Lusitania miserè devastanda, opes omnes, operamque ponebant. Quo tempore Beata Regina, religiosissimis quibusque fœminis undique ad se convocatis, cum iis tota erat in jejuniis, precibus, lacrymis, aliisque piis operibus ad exorandum Deum, *qui venit, & mari imperat, & obediunt ei*, ut horridam tempestatem, quæ ingentem ruinam seculo ferebat, superna ope sedaret. Ubi verò accepit, bellum vehementius in diem inflammari, neque extingui posse nisi vel Viri, vel Filii sanguine, Civium strage, Civitatum excidio, continere se nequivit, quin Caritatis pennis è custodia convolaret ad Castra, Virum obsecraret, Filium obtestaretur, cum utroque per se, & per Principes Viros ageret, ut Patris in gratiam Filius restitueretur. Concessum est Dei munere, quod Elisabethæ pietas merebatur; Sed non diuturna fuit illa concordia. Etenim cum Alphonsus, contra voluntatem Patris, ad Oppidum Scalabin accedere instructo agmine conaretur, obviam illi cum exercitu processit Dionysius. Itaque armatas acies contra Filium jam Pater direxerat, datum utrinque fuerat belli signum, concurrebant ex utraque parte cognatis armis milites, ventum erat ad manus; cum Elisabethæ sui oblita, de animarum salute tantummodo sollicita, sine famularum comitatu, sine cultu, raptim accurrit, interponit se inter Virum, & Filium, non à telis ulro citroque jactis deterrita, non à suæ vitæ periculo retardata, Filium adhortationibus morigerum Patri, Virum obsecrationibus placatum Filio reddit, utrique vitam, utrique salutem, operante Domino, & loquente ad eorum corda, dum Famulæ suæ ad aures verba insonabant, restituit.

Sed, utrius-
que compa-
rato exerci-
tu, convolat
ad castra, ac
ad primas
acies pro-
gressa, votis,
& lacrymis
mutuam pa-
cè obtinet.

§. 15. Jam verò Dionysius ætate gravis, & imbecilla valetudine affectus, in lethalem morbum incidit; tum verò vel maxime enituit conjugalis Elisabethæ caritas, assiduitas, diligentia. Præstitit enim se non uxorem, sed ancillam, adeò in rebus omnibus demissè, diligenterque ministrabat, non minus operi intenta, quam orationi, cui quod ab infirmi Mariti cura supererat temporis, die ac nocte vacabat, magis de illius animæ, quam de corporis salute sollicita. Dionysius autem annum agens sexagesimum quartum, omnibus ritè peractis, quæ vel Christianum hominem, vel prudentem Regem decebant, ex hac mortali vita excessit, cum annos sex, & quadraginta regnasset.

Dionysio
morti proxi-
mo assiduè
ad extremum
usque spiri-
tum intervit,
ac ultima
caritatis, &
obsequii mu-
nia persolvit.

§. 16. Mariti morte sui juris facta Elisabeth totam se Deo tradidit, & secuta est exemplum fortissimæ mulieris Judith, quæ post obitum Viri, *in superioribus Domus suæ fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur, & habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vitæ suæ*: Ita Beata Elisabeth, statim ac Vir decessit, in cubiculum se recepit, cum una è carioribus ancillis, ibique ab ea suscepit eximio animi sensu pauperem vestem Religiosarum Virginum propriam, tum rudi funiculo præcinctæ, candido linteo caput velavit; domesticas autem opes, vel in sacros usus convertit, vel egentibus dispensavit: Aedes insuper aliquas, secus Sacrarum Virginum domum, quam propè Conimbricam Beatæ Clara nomine ædifi-

Post Viri
obitum, pau-
perem vestem
induit, ac
totam se Deo
tradit.

candam summo studio curaverat, sibi poni voluit, ubi ex illarum Virginum cœtu quinque apud se integritate conspicuas habebat assidue, cum quibus Religiosam extra Claustra degebat vitam. Siquidem de multa nocte vigilans, cum Virginitatibus piorum studiorum fociis, matutinis precibus recitandis vacabat; diluculo Sacrum fieri jubebat in suo cubiculo; inde in publico Sacello cum omni familia intererat alteri Sacrificio, quod cum lugubri cantu fiebat pro demortuo Rege, ac Marito; tertium denique Sacrum ejus diei proprium coram se supplice volebat celebrari. Divini Officii reliquis horas postea peragebat, tum ad juvandos alios, vel re, vel verbis incumberebat, inde ad sese colligendam, vel contemplationi, vel sacri cuspium libri lectioni se dabat; ad seram postremò noctem Divinas res mente pertractabat, cum incredibili sensu voluptatis, & dulcium copia lacrymarum, ut integros dies non terræ, sed Cœlo vivere videretur.

§. 17. Præterea ceteras omnes virtutes, quas in Viduis exigit Beatus Apostolus Paulus scribens ad Timotheum, in se diligenter, atque exempli expressit, pietatis scilicet officium, hospitalitatis studium, humilitatis obsequium, misericordie ministerium, liberalitatis subsidium, omnisque boni operis executionem. Nam in ædificiis propè memoratam Virginitatis domum extructis, quindecim egentes viros, ac totidem feminas ali perpetuò certis sumptibus iussit, Sacerdotemque proximum cum Sacello, & Cœmeterio constituit, qui Sacrum iis presentibus quotidie faceret, & solemnibus statutarum horarum precatationibus præset. Misericordia autem, & liberalitas maximè in Beata Vidua excelluit, cum ingens annonæ caritas ac fames Conimbricam Urbem vexaret; tanta enim fuit largitate in omne hominum genus sublevandum, adeoque liberalem se cunctis præbuit, ut ab opum administratoribus admonita fuerit, ne ob alienorum opulationem, ac sustentationem nimis assiduum, sibi postmodum, suisque deesse cogere; Sed illa Deo freta, non minus ac Sareptana Vidua, quæ, ut Propheta Domini subveniret, omne vitæ suæ subsidium ultrò ei deferens, nihil sibi reliquit, angustos aliorum animos reprehendit.

§. 18. Quæ verò ad pietatem erga Deum, curam erga suos, humilitatem, mansuetudinem, abstinentiam pertinent, longum, ac difficile esset omnia referre. Absoluto Beatæ Claræ Cœnobio, in quo perficiendo plurimum pecuniæ, atque operæ impenderat, quo die primùm in nova cœnatione Moniales discubuerunt, ministravit eis cum sua Nuru, raro Christianæ demissionis, & Caritatis exemplo. Quartum & sexagesimum ætatis annum agens, Jacobi Apostoli Templum iterum adire decrevit; tantum suscepit itineris Fœmina id ætatis, & Regina, paucis comitata, mutato vestitu ignobilis, imò, quod prorsus mirabile est, sua sarcina gravis, per Vicos, & domos mendicans, pedibus ivit, & reversa est; intuens certè in præclarum illud impigra devotionis exemplar, Beatam videlicet Mariam Virginem, quæ per omnes annos in die solemnæ Paschæ cum Joseph Hierusalem petebat. Pervenit ad illius aures, Alphonsum Nepotem suum Castellæ Regem alterius ab uxore femine consuetudine teneri: ad eum nulla interposita mora proficiscitur, tantumque presentia sua, ac verbis effecit, ut ab eo fidem acciperet, honestius in posterum vivendi. Inter ipsum Alphonsum Nepotem, & Alphonsum Filium gravi enato dissidio, ad sedandas exortas discordias, pacifici, & Cœlestis Regis discipula, in Oppidum Eborense Stremotium appellatum, ubi tunc Filius versabatur cum Coniuge, se contulit; sed partim ætatis imbecillitate, partim itineris defatigatione in morbum incidit, qui supremus

illi fuit. Cum autem jam se morti proximam intelligeret, Divinis mysteriis, ac supremis Ecclesiæ Sacramentis ad ultimum illud certamen sese sanctissimè munit, ut piæ vitæ religiosa mors optimè responderet. Postquam autem cum Alphonso necessariis de rebus Regni colloquuta aliquantulum est, à Filio, quem relinquebat, ad Cœlestem conversa Parentem, quam adibat, & quæ paulò ante se videndam ei præbuerat, sacris illis Ecclesiæ vocibus Beatam Virginem compellavit: *Maria Mater gratiæ, Mater misericordiæ, Tu me ab hoste protege, & hora mortis suscipe*: deinde fidem ex Apostolorum symbolo professâ, Dominicam orationem, aliaque recitavit voce paulatim, ac sensu deficiente, donec die quarta Julii anno à Christo nato millesimo trecentesimo tricesimo sexto, ab ipsius Beatæ Elisabethæ ortu sexagesimo quinto, sanctissimam animam Auctori suo reddidit.

§. 19. Divulgato autem obitus nuncio, maximus cujusvis generis hominum concursus ad ejus funus factus est. Nam fama illa sanctitatis, quæ de ipsa, dum adhuc viveret, univèrsam Lusitaniam Regnum impleverat, posteaquam ex hac mortali vita discessit, maximè percrebuit. Itaque ejusdem Defunctæ patrociniū bono suo implorare complures, singularibus à Deo beneficiis per ejus intercessionem obtentis. Nam Clementissimus Deus, cujus natura bonitas, cujus voluntas potentia, cujus opus misericordia est, Beatam Elisabetham non solum in humanis agentem Divinis illustravit miraculis, sed etiam ad æternæ felicitatis Regna translata admirabilibus rerum eventibus nobilitavit in terris. Ex quibus Nos ea solum, quæ in causâ Canonizationis examine ritè discussa, & perpenâ, tanquam ejus Sanctitatis cœlestia indicia, & argumenta, cunctorum suffragiis approbata fuerunt, hoc loco referemus. Ac primò quidem ejus corpus à corruptione liberum, integrumque à Deo servatum est. Quoniam delatum ex Oppido Stremotio, ubi ultimum diem obiverat, Conimbricam, per longissimum iter septem dierum æstivo tempore non modo fetoris nihil afflavit, sed potius tam suaves circumfusæ multitudini inspiravit odores, ut in eo loculo, pro putrescente cadavere, omnia aromatum genera conclusa viderentur. Sed quod longè mirabilius est, cum anno Domini millesimo sexcentesimo duodecimo Beatæ Reginiæ sepulcrum apertum, & sacrum ejusdem corpus recognitum fuit, inventum est integrum, atque incorruptum, cum carne, capillis, auribus, oculis minimè tæm factis, & quæ tacta non frangebantur, aut liquecebant. Manabat autem ex toto corpore suavissimus admodum, ac jucundus odor, & Divinum incorruptibilitatis beneficium cum vestibus ipsis circumjectis, & pluribus linteis superimpositis quodammodo communicaverat, quæ solida, & integra post adeò diuturnum tempus permanebant.

§. 20. Pars quædam ædium in Monasterio Sanctæ Claræ recens fabricata erat, eique imponebantur ligna tæci, dabatque operam in ligna clavis configenda Dominicus Machadus Faber lignarius, cum inopinatò aliquot ex iis lignis refixa dilabuntur in terram, secumque Fabrum illum præcipitem trahunt. Tum ille Beatæ Elisabethæ opem implorat. Exemplò ipse una cum lignis occulta quadam vi sursum relatus, & in eundem locum, è quo ceciderat, restitutus fuit, & ligna etiam suis reddita sedibus, & coaptata.

§. 21. Anna Azpilcueta Virgo Sacra in Cœnobio Beatæ Mariæ propè Conimbricam, in Vico, cui nomen Cellis, diu capta cruribus, & resolutis nervis ita tenebatur, ut per se incedere nullo modo posset, nulloque à Medicis remedio sanari. Proximus erat solemnæ Beatæ Elisabethæ dies; nocte verò, quæ antecederat, Anna

In supræmâ ægritudine, Ecclesiæ Sacramentis ritè munita, ac Deiparæ Virginis presentia re-creata, sanctissimè obiit.

Pluribus post mortem patris miraculis, fama ejus Sanctitatis percrebuit.

Corpus corruptione exemptis servatur.

Dominicus Machadus Faber lignarius ex alto delapsus, eoque ope implorata, permanet illæsus.

Annæ Azpilcuetae crurium usus, quem amiserat, restituitur.

Magistra

Misericordiam, liberalitatem, ceterasque virtutes mirifice excolit.

Sexagesimo quarto ætatis anno ad B. Jacobi Apostoli Templum invensum, pedibus, & mendicans pergit.

Alphonsum Castellæ Regem à prava fœmine consuetudine revocat.

Magistra, expositis pluribus beneficiis illius exploratione susceptis, hortatur eam, ut ab ipsa præsens auxilium petat. Morem gessit illa diligenter, & in arctissimum somnum soluta est. Ecce autem per quietem audire sibi videtur imperantem, ut surgat, valetudine jam Elisabethæ ope restituta. Excitata Virgo exilit è lecto, vestes induit, in odeum, vulgo chorum, venit, ubi ceteræ matutinas preces canebant. Mirantur omnes, & præ animi gaudio, & pietate lacrymantes, agunt gratias omnium bonorum Auctori, qui mirabilis est in Sanctis suis.

§. 22. In Oppido Sarnacensi Maria Antonia Michaelis Aloyii uxor jam quinquagenaria, & quæ jampridem ex quodam morbo in sinistro ubere lacte carebat, Nepotem ex paupere filia parvulum susceperat nutriendum, & cuiusdam Equitis Filium lactabat. Nepotem cibus dulcibus, lacte sibi deficiente, nutrire tentavit, eos tamen ille respuit. Inops igitur consilii, venit una cum eo Conimbricam ad Beatæ Claræ Cœnobium, & Monialium hortatu sumit vinum cum croco, quod Beata Elisabeth ad hujusmodi mali remedium præscripserat; simplex deinde ad ejus sepulchrum accedit, oratque summis precibus, ut lac sibi à Deo impetret. Exaudita est precatio, lac statim sensit uberius affusum, ut abundè pueri in posterum donatum Cœlitus alimentum utriusque Infanti sufficere.

§. 23. Agnes de Almeida Johannis de Guerres Medici uxor, septimâ post filii partum hebdomadâ in angina morbum incidit, quo vehementer cruciata, & cibum fumere, & verba proferre impediatur. Lac etiam defecerat ad natum puerum nutriendum. Vir, omni artis suæ opera frustra adhibita, desperans de salute conjugis, Berensem in agrum se contulit ad accersendam filio nutricem. Ibi dum nocte curis anxius commoratur, subit animum Sanctitas Beatæ Elisabethæ, illi suam enixè, religiosèque commendat uxorem; summo mane reversus domum uxorem reperit sanam. Querit ex illa, qua hora se morbo liberam senserit, comperitque ab omni ægritudine liberatam eodem temporis momento, quo ipse proci domo Beatam Reginam oraverat. Subinde Templum adit, ubi Regine corpus aservabatur, interest Sacro, iterumque suppliciter ab eadem expositæ uxori lac, quo natus infans nutrirî possit; domum regressus, hoc etiam se beneficio cumulatum agnovit.

§. 24. Constantia Anjæ Civis Eborensis, in Cœnobio Beatæ Claræ, pestiferum quoddam ulcus labia gingivæque cum maximo cruciatu corrodebat, sensimque serpebat latius; præ doloris impetu vociferabatur assidue, ceterarumque Virginum tranquillitatem, religiosamque quietem interturbabat, nullaque Medicorum arte ea pestis depelli poterat. Allato Beatæ Regine corpore ab Oppido Stremotio Conimbricam in Beatæ Claræ Cœnobium, statim Constantia magnâ cum pietate, ac fide accessit ad pheretrum, ubi corpus adhuc insepultum jacebat; & ita loculum osculata est, ut oris partem huc infectam applicaret. Recedit deinde cum cæteris; ubi verò sacrum Beatæ Elisabethæ corpus ad sepulchrum deferri cœpit, se cruciatu liberatam sentiens, advocat Socias, iis os inspicendum præbet, & nulla amplius pestis illius indicia apparebant. Quo mirabilis rei eventu omnes attonitæ, admirantur Dei potentiam, & Beatæ Regine sanctitatem laudibus efferunt, quam tam insigni miraculo Deus omnibus testatam, acque exploratam esse volebat.

§. 25. Cum igitur fama sanctitatis Beatæ Regine, ob frequentiam miraculorum, quæ ipsi apud Deum meritis edebantur, magis, ac magis increbresceret, atque in ejus venerationem Christianorum hominum animi vehementius in-

citarentur, fel. rec. Leo Papa X. Prædecessor noster anno millesimo quingentesimo decimo sexto, instante cl. mem. Emanuele Lusitania Rege, per Literas Apostolicas in forma Brevis concessit, ut in Ecclesiis, & Monasteriis Civitatis, & Diocesis Conimbricensis de præfata Dei Famula semel in anno commemorationem, vel officium recitari, & in eorundem locorum Ecclesiis, & domibus, juxta piorum Fidelium devotionem ejusdem imaginem depingi, ac illam inter alias Sanctorum imagines teneri, & ut Beatam coli, & reputari liceret, possentque Christiani ad illam preces effundere, & ab ea petere, ut pro ipsis apud Altissimum intercederet; & subindè fel. pariter rec. Paulus Papa IV. similiter Prædecessor noster, instante clar. mem. Sebastiano Lusitania Rege, qui ad Regni tranquillitatem, ac salutem, Beatæ Elisabethæ meritis à Deo dicebatur impetratus, concessionem, & indultum hujusmodi ad totum Portugaliæ Regnum extendit, & ampliavit: postea pia memoria Gregorius Papa XIII. similiter Prædecessor noster, Officium, & Missam pro Cathedrali, & Diocesi Conimbricensi, & nonnullas Indulgentias Confratribus cuiusdam Confraternitatis sub ejusdem Beatæ Elisabethæ invocatione erectæ, & omnibus Christianis Ecclesiam dictæ Confraternitatis die festo ejusdem Beatæ Elisabethæ visitantibus, de Apostolica auctoritate elargitus est.

§. 26. Anno verò millesimo sexcentesimo undecimo, universo Lusitania Regno pro dictæ Beatæ Canonizatione instantè agente, rec. mem. Paulus Papa V. pariter Prædecessor noster cognitionem causæ demandavit tribus Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, Francisco nempe Penia Decano, Francisco Sacro, & Alphonso Manzanedo, qui Processus Apostolica auctoritate conficiendos decreverunt, atque ad id munus peragendum Conimbricensem, & Leiriensem Episcopos, & Doctorem à Regis Consiliis Franciscum Vazium eadem auctoritate deputarunt; utque Episcopi, & Doctor Franciscus præfati diligenter demandato negotio perfuncti fuere, omnia acta eisdem Auditoribus transmissarunt. Cumque interim, dum processus hujusmodi conficiebantur, præfatus Paulus Prædecessor, & recolendæ etiam memoriæ Gregorius Papa XV. similiter Prædecessor noster humanitatis debitum persolvissent, & præfatus Urbanus Prædecessor ad Sacrum Apostolatus apicem Divina Providentia assumptus fuisset, ac pro parte præfati Lusitania Regni instantè requisitus esset, ut negotium hujusmodi promovere, & ad ulteriora procedere dignaretur; accederentque aliorum idem suppliciter exposcentium preces; præfatus Urbanus Prædecessor, ut ea maturitate, quæ rem tantam decebat, negotium transigeretur, habitam à præfatis Auditoribus de statu causæ relationem, ad Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales Sacris Ritibus Præpositos remisit, qui eam diligentissime inspicerent, ac de tota causâ accuratè cognoscerent. Quod cum illi ita perfecissent, ac pro Beatæ Regine Canonizatione omnes unanimiter censuissent, bonæ memoriæ Franciscus Maria Episcopus Ostiensis S. R. E. Cardinalis à Monte nuncupatus totius Processus summam, & suam, Collegarumque sententiam coram dicto Urbano Prædecessore in Consistorio suo secreto exposuit; quibus auditis, reliqui Cardinales, qui aderant, ad ulteriora fore procedendum communi suffragio pronunciarunt. Igitur cum in publico Consistorio quondam Johannes Baptista Mellini tunc Aula Consistorialis Advocatus pro ejus Canonizatione perorasset, ac nomine prædicti Lusitania Regni, ut ad eam procedere dignaretur, humiliter supplicasset, dictus Urbanus Prædecessor de re tanta Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, &

Nutrici fecerunt, quæ fecis uberi- bus duos in- fantes enu- tre nequi- bat, largiter lac redditur.

Agnes de Almeida angina morbo cruciata li- beratur, re- stituta etiam ejus uberibus lacte.

Constantia Anjæ, labiis, gingivæque ab ulcere corosis, ore Sacris Elia- bethæ ex- viis applicato, sanatur.

Leo X. Beata Elisabethæ venerationem indulget.

Paulus IV. ipsius cultum extendit.

Item Gregorius XIII.

Causa Canonizationis sub Paulo V. introducta.

Acta sub Urbano VIII.

Episcopos in Romana Curia presentes confu-
lendos esse respondit: atque interim Cardinales,
Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos præ-
fatos intimo cordis sui affectu vehementer in
Domino hortatus est, ut orationibus instantes,
in jejuniis, & eleemosynis animas suas coram
Deo secum humiliantes, exposcerent à Deo Pa-
tre luminum, ut ex alto super ipsum lucem, &
veritatem suam emitteret, quæ ipsum ad volun-
tatem, & beneplacitum ejus cognoscendum, &
perficiendum deduceret. Sequenti itaque semi-
publico Consistorio, vocatis ad illud non modò
Cardinalibus, sed Patriarchis, Archiepiscopis,
& Episcopis in Curia existentibus, presentibus
etiam Sedis Apostolicæ Notariis, ac Palatii
Apostolici Causarum Auditoribus, cum plura
ab eo de eximia Sanctitate Beatæ Reginæ, ac
miraculorum frequentia, & celebritate, populo-
rumque erga eam devotione commemorata fuif-
sent, expositis etiam instantiis præfatis, quæ
coram ipso fiebant, omnes concorditer, ac uno
ore benedicentes Deum amicos suos honorifi-
cantem, Beatam Reginam Elisabetham cano-
nizandam esse, atque inter Sanctas Viduas ad-
scribendam censuerunt: Quorum omnium au-
dito consensu, intimo cordis affectu exultavit
in Domino, & jubilavit in salutari ejus, gratias
agens Deo, & Filio ejus Domino Nostro Jesu
Christo, quod Ecclesiam misericorditer respec-
xisset, ac tantâ gloriâ illustrare decrevisset. Cano-
nizationis inde publicavit diem, eisdem Fra-
tres, & Filios suos monuit, in orationibus, &
eleemosynis perseverandum esse, ut in tanto
opere exequendo splendor Dei esset super ip-
sum, mentemque suam ad perficiendam ejus vo-
luntatem dirigeret. Demum peractis omnibus,
quæ ex Sacris Constitutionibus, ac Romanæ Ec-
clesiæ consuetudine peragenda erant, anno In-
carnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo
vicefimo sexto, octavo Kalendas Julii, Pontifica-
tus sui anno tertio, in Sacrosancta Principis Apo-
stolorum Basilica cum eisdem Cardinalibus, nec-
non Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis,
Romanæque Curie Prælatibus, Officialibus, & Fa-
miliaribus suis, necnon Clero Sæculari, & Regu-
lari, ac maxima Populi frequentia, convenit;
ubi repetitis pro Canonizationis decreto peti-
tionibus nomine totius Lusitaniæ Regni à Mi-
chaële Suarez Pereyra per Joannem Baptistam
Mellini Consistorialis Aulae suæ Advocatum præ-
fatum, decantatis sacris Precibus, & Litanis, ac
Spiritus Sancti gratia humiliter implorata, ad
honorem Sanctissimæ, & Individuæ Trinitatis, &
Fidei Catholicæ exaltationem, auctoritate Om-
nipotentis Dei Patris, & Filii, & Spiritus Sancti,
Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac sua,
de eorundem S. R. E. Cardinalium, Patriar-
charum, Archiepiscoporum, & Episcoporum
in Romana Curia presentium consilio, ac unani-
mi consensu, gloriosæ memoriæ Reginam
Elisabetham, de cujus vitæ Sanctitate, fidei
sinceritate, & miraculorum excellentia plenè
constabat, Sanctam esse definivit, ac in Sancta-
rum Viduarum Catalogo adscribendam esse
decrevit, & adscripsit, illamque ab universis
Christifidelibus tanquam verè Sanctam hono-
rari, ac venerari mandavit; statuens ab univer-
sali Ecclesia in ejus honorem Ecclesias, & Al-
taria, in quibus Sacrificia Deo offeruntur, ædi-
ficari, & consecrari, & singulis annis die quarta
Julii, quâ ad Cœlestem gloriam translata fuit,
ejus Officium, ut de Sancta Vidua, ad præscri-
ptum Romani Breviarii celebrari posse. Eadem-
que auctoritate omnibus Christifidelibus verè
penitentibus, & confessis, qui singulis annis ad
Sepulchrum, in quo corpus ejus requiescit,
visitandum accessissent, festo die præfato unum
annum, & unam quadragenam, in ejus verò
octava quadraginta dies de injunctis eis, seu

Solemnis
Canonizatio
die 24. Ju-
nii 1626.

aliâs quomodolibet debitis penitentis miseri-
corditer in Domino relaxavit. Postremò gratis
Deo actis, quod Ecclesiam suam insigni hoc,
novoque luminari illustrare dignatus esset, can-
tata in Sanctæ Elisabethæ honorem infrascripta
à se composita oratione temporum illorum ca-
lamitatibus, ac Sanctæ Reginæ virtutibus accom-
modata, videlicet: *Clementissime Deus, qui Bea-
tam Elisabetham Reginam, inter ceteras egregias
dotes, bellici furoris sedandi prærogativa decorasti,
da Nobis ejus intercessione, post mortalis vitæ,
quam suppliciter petimus, pacem, ad æterna gaudia
pervenire. Per Dominum nostrum &c.* Ad Altare
Principis Apostolorum Missam celebravit cum
eiusdem Sanctæ Reginæ Viduæ commemoratione,
omnibusque Christifidelibus tunc presentibus plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam concessit.

§. 27. Ne autem de definitione, decreto, ad-
scriptione, mandato, statuto, relaxatione, aliif-
que præmissis, pro eo quod super illis per cum-
dem Urbanum, ejusque Successores pia memoria
Innocentium Decimum, Alexandrum Septimum,
utrumque Clementem, Nonum, & Decimum,
Innocentium Undecimum, Alexandrum Octavum,
Innocentium Duodecimum, Clementem Undeci-
mum, Innocentium Decimumtertium, Benedi-
ctum Decimumtertium, atque Clementem Duo-
decimum Pontifices Prædecessores Nostros, Li-
teræ de more conscriptæ, & promulgatæ non
fuerunt, unquam possit in posterum quomodoli-
bet hæstari; Nos, qui iisdem Romanis Pontifici-
bus, disponente Domino, in Cathedra Beati Pe-
tri licet immeriti successimus, volumus, & Apo-
stolica auctoritate decernimus, quod definitio,
decretum, adscriptio, mandatum, statutum, re-
laxatio, aliæque præmissa à dicta die octavo Ka-
lendas Julii anni millesimi sexcentesimo vicefimi
sexti suum debitum sortiantur effectum, ac si
super illis ipsius Urbani Prædecessoris Literæ sub-
datum ejusdem diei conscriptæ fuissent, prout supe-
rius enarratur; quodque præfentes Literæ ad
probandum plenè definitionem, decretum, ad-
scriptionem, mandatum, statutum, relaxationem,
& alia præmissa ubique sufficiant, nec ad
id probationis alterius adminiculum requiratur.
Cæterum, quia difficile foret, præfentes nostras
Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri;
volumus, ut earum exemplis etiam impressis,
manu publici Notarii subscriptis, & sigillo ali-
cujus Personæ in dignitate Ecclesiastica consti-
tutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ
ipsis præfentibus adhiberetur, si essent exhibitæ,
vel ostensæ.

§. 28. Nulli ergo omnino hominum liceat
hanc paginam Nostrorum decreti, & voluntatum
infringere, vel ei ausu temerario contraire; si
quis autem hoc attentare præsumperit, indigna-
tionem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri,
& Pauli Apostolorum ejus se noverit incur-
surum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Major-
rem quarto Kalendas Maji, anno Incarnationis
Dominicæ millesimo septingentesimo quadra-
gesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Se-
cundo.

† Ego Benedictus Catholicæ Eccle- siæ Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien., & Veliternen. Card.
Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis
S. R. E. Camerarius.

† Ego L. Episcopus Portuensis Cardinalis Picus.

† Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.

† Ego

Oratio in
ejus Officio,
& Missa re-
citanda.

Pontifex
præfentes
Literas in
forma con-
cedit.

Quarum
transumptis
fidem haberi
jubet.

Sanctio.

Dat. die 28.
April. 1742.

Subscriptio-
nes S. R. E.
Cardina-
lium.

† Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra Major Pœnitentiarius.

† Ego Ludovicus Tit. S. Præxedis Presbyter Card. Belluga.

† Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.

† Ego Joseph Tit. S. Mariæ Transiberim Presbyter Card. Accorambonus.

† Ego V. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Bichius.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.

† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presbyter Card. Gentili.

† Ego T. Tit. S. Cæcilie Presbyter Card. de Aquaviva.

† Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.

† Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.

† Ego F. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Pievi Ordinis Servorum Beata Mariæ Virginis.

† Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.

† Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.

† Ego P. Tit. SS. Nerei, & Achillei Presbyter Card. de Tencin.

† Ego Alexander S. Agathæ Diaconus Card. Albanus.

† Ego N. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.

† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

† Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.

† Ego J. B. S. Cæsarei Diaconus Card. Spinula.

† Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.

† Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.

† Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Cardinalis Passioneus.
VISA DE CURIA,
N. Antonelkus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 28. Aprilis ejusdem Anni.

Indultum celebrandi Missas super Triremibus Pontificiis.

LII.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

EXPONI Nobis nuper fecit dilectus filius Magister Marius Bolognetti, Noster & Apostolicæ Sedis Notarius Protonotarius nuncupatus de numero participantium, Camera Nostræ Apostolicæ Thesaurarius Generalis, ac Classis, & Triremium Nostrarum Commissarius Generalis, quod ipse considerans, tam Officiales, & Milites, quam Nautas, & Turmam, qui super Classe Triremium Nostrarum reperiuntur, tempore Expeditionum, in littore Maris, aliisque partibus, tam Catholicis, tum communi Christiani Nominis hosti subiectis interdum longo tempore, & multoties in sollennioribus anni festis diebus, prout etiam quando in Oris maritimis Catholicorum Principum, & in illorum portubus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quæ minime permittunt Tentorium in Terra figere, & obtendere, sub quo Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam terræ firmæ, Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, & inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, & devotio personarum supradictarum minuatur, occurri possit, idem Missæ Sacrificium in Triremibus præfatis celebrari facere posse plurimum desiderat. Nobis propterea dictus Magister Marius Thesaurarius Generalis humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere de benignitate Apostolica dignemur.

Summarium rationum, & precum.

§. I. Nos igitur piis ejusdem Magistræ Marii Thesaurarii Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & à quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, eidem Magistro Mario, ac pro tempore existenti Camera Nostræ Apostolicæ Thesaurario Generali, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium hujusmodi qualibet die in Triremibus nostris præfatis, tum tempore, quo Triemes hujusmodi anchoratae sunt, in quibusvis oris, littoribus, & portubus habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Missæ hujusmodi tempore navigationis faciendæ, dum Mare tranquillum, & Cælum

Pontifex indulget, ut Missæ celebrari valeant super Triremibus.

Cum præscriptis conditionibus.

serenum reperiat, & cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat, ita ut periculum effusionis sanguinis in dicta celebratione minime adsit, auctoritate Apostolica tenore presentium concedimus, & indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Data die 28. Apr. 1742.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxviii. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

LIII. Pro Institutione Apostolicae Missionis in Regno Batgao in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Batgao.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, & Potentissime Rex, salutem, & Lumen Divinae gratiae.

Desiderium Regis habendi Missionarios.

A DILECTO Filio Vito Recinetensi Ordinis S. Francisci Capuccinorum faustus nuntius ad Nos pervenit, optare Celsitudinem Tuam, ut aliquot ex ea Religiosa Familia isthuc ire, & in Regno tuo commorari jubeamus, qui Populos imperio tuo subiectos Christianam fidem edoceant, dirigantque in viam salutis aeternae, quae una à sapiente viro quaerenda est, & haberi in desiderio debet. Hinc enimvero cognovimus, Celsitudinem Tuam prudentissimi ingenii vi pollere, consiliique sagacitate. Cum enim Civium tuorum felicitas expetenda Tibi sit, maximeque curandum, ut eos tuae penitus voluntati obnoxios habeas, promptaque obedientia morigeros, aliam nullam in toto Orbe Terrarum Religionem invenies, quae Regibus eorumque Magistratibus majori severitate parere jubeat, quaque implacabile magis bellum indicat vitis omnibus, unde humana Societas, velut pestifero veneno imbuta, quam maxime labefactatur. Huc siquidem spectant tradita Nobis à Supremo Caeli Terraeque Domino Nostrae Sanctissimae Religionis auctore, agenda vitae praecepta, servata utique diligenter.

Quod à Pontifice commendatur, exposita Christianae Disciplinae praesentia.

Itaque pro Nostra in universum genus hominum caritate, pro tuaque in Missionarios Nostros benevolentia, libenter mandavimus, ut aliquot ex eodem Capuccinorum cœtu statim ad Vos iter arripiant, ferantque in vestras Orientis partes Divinae scientiae lumen, ac sternant Tuae Genti facilem munitamque viam ad Cœlestem Patriam, & ad gaudium sempiternum. Utinam verò ipse, qui Regio assensu permissis Missionariis Nostri, una commotis caritate, in id suo labore, sua pecunia, tantoque per Maris Terraeque immensa spatia vitae suae discrimine, sedulam navare operam, exemplo praere velis subdita Tibi Genti docilitatem. Nihil profectò Nobis jucundius, Tibi salubrius evenire posset. In huiusmodi spem Nos adducit data tuis literis fides, eosdem Missionarios Regiae auctoritatis praesidio sultum iri, & liberum fore, per tuum Regnum Christianam doctrinam palam praedicare, eamque amplecti nullo impedimento. Qua de re amplissimas Celsitudini Tuae agimus gratias, Deumque idcirco bonorum omnium Auctorem assiduo studio sollicite obsecrabimus, ut Tibi suo Numine propitius adsit, Teque omni cumulet prosperitate.

Missionis institutio conceditur.

Et Regis Patrocinio commendatur.

Dat. die 1. Maji 1742.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Maji anni MDCCXLII, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

J. Vincentius Luccheseinus.

Pro Missionis Apostolicae Fundatione in Regno Bittia in magno Thibet.

LIV.

Illustri, ac Potentissimo Regi Bittia.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, & Potentissime Rex, salutem & Lumen Divinae gratiae.

LITERAE Celsitudinis Tuae, quas Dilectus Filius Vitus Recinetensis e Sacro Franciscanorum Capuccinorum Ordine representandas Nobis curavit, mirifice exhilararunt animum nostrum, eumque Tibi summo opere obstrinxerunt. Dum enim postulas erudiri in Christiana Doctrina populos imperio tuo subiectos, atque idcirco apud Vos sub Regia protectione diversari Missionarios Capuccinos, ingenti Nos laetitia affecisti, quippe quibus, pro commissa humilitati nostrae Supremae Ecclesiae potestate, quam maxime cordi est, universum hominum genus aeternam consequi felicitatem; nec alter fieri possit, quam si Evangelica veritate imbuatur. Qua de re maximas Celsitudini Tuae gratias agimus, precamurque Deum Optimum Maximum, ut apertus abs Te ad Civis tuos ejusdem percipiendae veritatis aditus amplissimam Tibi tuoque Regno felicitatem afferat, eamque in primis, ut veritas ipsa pateat oculis sagacissimi animi tui. Nam intelliges, id unum sternere Tibi posse viam ad aeternam salutem, & nihil ad retinendos in imperio suaviter populos, & ad vitiorum illecebras expellendas magis conducere, ac Sacrosanciam Religionem Nostram, cujus inter praecipua praecepta illud est, ut Regibus, & Magistratibus eximio studio obediri debeat, & profusus pura mente, atque inviolatis naturae legibus vivendum sit, unde pax publica, quies, & honestum otium exurgit.

Missionis institutio a Rege per Litteras expetita.

Christianae Legis praesentia.

Conceditur Missionis fundatio, eaque Regi commendatur.

Quod ut per tuam Ditionem feliciter eveniat, iussimus isthuc, ut rogas, degere aliquos Capuccinos Missionarios; ac Te auctore, tuoque Regio praesidio, in opus istud gravissimum omnes curas cogitationesque intendere. Nec dubitamus quin Celsitudo Tua ope, ac patrocinio foveat ipsorum labores, qui nullo rerum humanarum premio, sed una ardentissima erga Vos caritate, immensa propemodum terra marisque spatia emensi isthuc Evangelii Lucem diffundere susceperunt. Haec autem ut & Celsitudini Tuae fulgeat, & omni cumuleris prosperitate, vehementer cupimus atque ominamur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die prima Maji 1742. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 1. Maji 1742.

J. Vincentius Luccheseinus.

Declaratur quae fuerit mens Pontificis in Constitutionibus super Jejunio editis.

L V.

Venerabili Fratri, Andreae Archiepiscopo Valentiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

COGNOVIMUS in Fraternitatis Tuae literis inveteratum Hispanae pietatis morem, cui semper solemne, & proprium fuit, explicandum proponere Apostolicae Sedi, quicquid obscuritatis ejus decreta habere videantur. Laudavimus autem Pastoralem sollicitudinem, qua sedare voluisti obortam inter aliquos

Recurfus Archiepiscopi ad Summum Pontificem.

Qui quæstionem in abstracto definire non intendit.

Sed præscribere legem concedendæ dispensationis.

Dat. die 12. Maji 1742.

aliquos tuæ Diocesis disputationem de sensu literarum Nostrarum, quibus quo pacto Ecclesiastici jejunii lex observanda; aut solvenda sit; constituimus. Respondemus igitur postulato tuo; Nos in iisdem literis definiendum non suscepisse, an qui Ecclesiastica auctoritate ab jejuniis excusantur, non solum vetitis cibis uti; sed jusse pariter vespertina abstinentiæ fines egredi queant. Præcipimus autem Episcopis, eorumque Delegatis, ut nemini vescendi carnibus aliiisque Cibis vetitis veniam tribuant, nisi, sub gravi, imperata simul unice comestionis norma. Ita universale istud præceptum pro tua spectatissima vigilantia Gregi tuo indicendum jubeto. Interea Fraternitati Tuæ, haud ignari, qua ipse excellas religione, virtute, atque in Nos Romanamque Sedem eximia observantia, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xii. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

J. Vincentius Lucchesinus.

LVI.

Spicarum Collectio, post absolutam Messem, Pauperibus permittenda.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Ditionis Ecclesiasticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pauperum querelæ ad Pontificem præsentem delatæ.

ACERBI planè doloris argumentum paterno cordi nostro præbuerunt clamores Pauperum, quos mense Junio superioris anni molestè accepimus, cum ad Arcem nostram Gandulphi secedentes, quæsitâ ad valetudinem saluberrimi aëris amœnitate, ad proxima eidem Arci loca diverteremus. Multorum siquidem vocibus, ac lacrymis proposita Nobis est querela contra Agrorum Dominos, qui oculos suos in terram declinantes, pio, & antiquo immutato more Pauperes, Messè jam absolutâ, Spicas colligere non patiuntur: sed illas, vel Agrorum Conductoribus aucto censu colligendas, vel gregibus animalium vorandas relinquunt, in proprium traducentes compendium piè sanctæque instituta misericordiæ præsidia. Hujusmodi querelas nostris quotidie obstrepentes auribus confirmarunt supplices Egenorum libelli, eum in finem Nobis exhibiti, ut antiqua colligendarum Spicarum libertas, non sine injuriâ sublata, auctoritate nostra in commune solatium restitueretur.

Eadem aliorum relationibus confirmantur.

§. 1. Verùm etsi hujusmodi licentia, ultra domini jura fortasse provecta, plurimum Nos commoveret, nulloque pacto ferendam esse intelligeremus, apertis Sacrarum Literarum testimoniis; Nihilominus magni momenti negotium in aliud tempus duximus rejiciendum, ut in eo absolvendo Sacra Scriptura Interpretes, qui tunc Nobis deerant, facem præferrent, totâque lege, ut ajunt, perspectâ consultius aliquid deliberare possemus. Id verò longè fuit opportunum, tum quia tantum Nobis oculi, ac quietis in summa temporum difficultate postea datum est, quantum ad rem sedulo investigandam necesse fuit: Tum quia interea perpeximus, hujusmodi abusum irrepsisse in alia Ecclesiastica Ditionis loca magno detrimento Pauperum, qui causam suam prece, & lacrymis apud Nos tuentur.

Sacra Scriptura loci pro pauperibus.

§. 2. Taçti igitur intimo charitatis sensu, eò alacriores calamo manus nunc admovemus, quò clariùs, & luculentius constat Agrorum Domi-

nos ad exercendam hanc in Pauperes liberalitatem Dei ipsius oraculo edoceri. Probè enim nostis, Venerabiles Fratres, scriptum *Leviti cap. 19. : Cum messueris segetes Terræ tuæ, non tondebis usque ad solum superficiem Terræ, nec remanentes Spicas colliges: Neque in Vineâ tuâ racemos, & grana decidentia congregabis, sed Pauperibus, & Peregrinis carpèda dimittes; Ego Dominus Deus vester: Et rursus Deuteronomii cap. 24. Quando messueris segetem in Agro tuo, & oblitus manipulum reliqueris, non reverteris, ut tollas illum, sed Advenam, & Pupillum, & Viduam auferre patieris, ut benedicat Tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum. Si fruges collegeris olivarum, quidquid remanserit in arboribus, non reverteris ut colligas, sed relinques Advenæ, Pupillo, ac Viduæ. Si vindemiaveris Vineam tuam, non colliges remanentes racemos, sed cedent in usum Advenæ, Pupilli, ac Viduæ.*

§. 3. Illud etiam accedit, quod in libro *Ruth cap. 2.* legimus, eam Socru suæ Noëmi dixisse: *Vadam in Agrum, & colligam Spicas, quo fugerint manus metentium, ubicumque clementis in me Patrisfamilias reperero gratiam; Et paulò post in Agrum Booz ingressam, Spicas collegisse, ut sacra testantur Litera: Abiit itaque, & colligebat Spicas, post terga metentium: Cum verò percunctanti Booz, quam illa esset Mulier, Moabitidem esse responderetur; nec deessent qui testarentur, illam a primo mane ad eam usque horam spicas collegisse: Audi (inquit) Filia, ne vadas in alterum Agrum ad colligendum, nec recede ab hoc loco; sed jungere Puellis meis, & ubi messuerint, sequere: Mandavi enim Pueris meis, ut nemo molestus sit tibi: Præterea tantum pii Viri animus à contumeliis abfuit, ut eam non colligere tantùm relictas, sed & integras spicas metere passus sit, jubens ea de causâ Messoribus: Etiam si vobiscum metere voluerit, ne prohibeatis eam: Quare cum sese domum Ruth recepisset, tantamque frumenti copiam Socru suæ ostendisset acceptam; illa memori ac grato animo, collectas fruges Datori censuit referendas, inquiens: Sit benedictus qui miserus est tui.*

Exemplum ex Libro Ruth.

§. 4. Longâ Nobis oratione uti necesse esset, si Sacrorum Interpretum, si Juris quoque Consultorum sententias eâ de re afferre vellemus; ipsis diù, multumque perquirentibus, an veteri lege cessante, permittendarum Spicarum præceptum obsoleverit: An charitatis officiosæ monitum, vel potius justitiæ exigentis imperium fuerit. Si enim ex præcepto Divinæ Legis proflueret hac pietas in Pauperes exercenda: quæsitò veluti ex præcepto jure Mulier in Agro Booz decidentem Spicas sibi vindicasset, nec ad eas obtinendas cautè inita fuissent prudentiæ, & artis ingeniosa consilia.

Interpretum, & Doctorum opiniones variz.

§. 5. His consultò omisiss, in id potissimum collimant nostra Apostolicæ sollicitudinis partes, ut Agrorum Domini tanto commoti exemplo, nostrisque vocibus incens, Pauperes exiguâ hac ope fraudari non patiantur. Meminerint, non humano labore, sed singulari Dei beneficio, qui dat escam in tempore, uberes terræ fructus comparari, & copioso veluti fenore augeri quidquid in Pauperes piè erogatur. Quod quidem, cum sæpè in Sacris Paginis cautum sit, tum maxime pollicetur Deus in Deuteronomio Spicas Pauperibus ultro largientibus, in iis verbis: *Ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum.*

Pontifex hortatur agrorum Dominos ad misericordiam in pauperes.

§. 6. Injuncto tamen Apostolico muneris deesse videremur, nisi nostra etiam studia, & officia ad Vos converteremus, Venerabiles Fratres, quibus solemne semper fuit, causam Pauperum, quæ Causa Dei est, omni ope, & conatu tueri. Ideoque majori quo possumus paternæ

Et horum causam commendat Episcopi.

charitatis

charitatis sensu hortamur, & obtestamur, ut in vestram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primùm vocibus, & exhortationibus, ac mandatis etiam in singulis Diocesium vestrarum Patriarchiis inter Missarum solemnità evulgandis, commendetur Egenorum causa, agnoscatque Populus, quàm turpe, ac Christiano nomini indecorum sit, messe jam absolutà, Pauperes ab Agri finibus amoveri. Potissimum verò intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum morem immaturo consilio sublaturum fuisse in iis locis, in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui omninò oportere: Ubi verò pia hæc consuetudo recepta adhuc non sit, pro viribus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi saltem, si non extremà laborant inopiã, quique in difficultum temporum angustiis magis, magisque conficiuntur.

Item reliquis
animarum
Pastoribus.

§. 7. Demum Curatores Animarum in Populi aures, animosque ingerant, certã non satis ratione constare, an quod veteri lege cautum est, novã abrogatum sit: & an Pauperes quæsto ex præcepto jure, vel impetrato à misericordia beneficio, colligendarum Spicarum libertate fruuntur. Plura de hoc argumento subijcere non sinit evidens æquitas Causã: Sed assuetis Pauperum rebus solatium à perspecto zelo, & pietate vestra polliciti, Apostolicam Vobis benedictionem ex animo impertimur.

Dat. die 22.
Maji 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die xxii. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

LVII.

De Dogmatibus, & ritibus ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ETSI Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes Christi-fideles longissimis etiam Locorum intervallis distantes, ac vitæ, rituum, & linguarum genere inter se maximè differentes paterna charitate sese extendat, omnemque curam, ac studium adhibeat, ut ubique Terrarum Catholice Fidei integritas, Ecclesiastica Disciplina nitatur, probitasque morum, facta tecta serventur; majoribus tamen Pontificie sollicitudinis studiis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, & in reliquis Italiae partibus, ejusque Insulis adjacentibus sive orti, sive aliunde adventi Incolæ commorantur. Cum itaque factum sit, ut grassantibus jam dudum per totum Orientem, tum barbarorum Infidelium immunitate, tum etiam Schismaticorum perfidiã, plurimi ex Græcia, Epiro, Albania, aliisque Asiae regionibus, ad Italiam, eique adjacentes Insulas, tanquam ad fidei, & tranquillitatis portum confugientes, ibidem Sedes, ac domicilium collocaverint; & tam ipsi, quàm eorum Filii, Græcorum mores, instituta, ritus, & consuetudines à Græcis Progenitoribus sibi traditas studiosè, enixèque servare pergant; ita tamen, ut debitam Romanæ Ecclesiæ obedientiam, ac devotionem omninò profiteantur; hinc est, quod Nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non est Græcus, & Judæus, Barbarus, & Scythæ, (omnes enim unum sunt in Christo Jesu), Græcos, & Albanenses Græci Ritus, tam in Ditione nostra Ecclesiastica, & utrâque Sicilia, quàm in reliquis Italiae partibus, & Insulis adjacentibus, in Diocesi Latinorum Episcoporum commorantes, specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes; omnia & fin-

Causa hujus
Constitutio-
nis, & confir-
matio Privile-
giorum, quæ
Italo-Græcis
tam Sæcularibus,
quàm Regularibus
à Sæcra Sede
cessa fuerit.

gula, quæ laudabiliter provida Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum ordinatione Græcis, & Albanensibus prædictis, tum quoad rituum Græcorum, sive consuetudinum observantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulgentias, & gratias concessas, statuta, ordinata, indulta, & facta dignoscuntur, ut plenioris roboris firmitatem obtineant, eoque firmius, & stabilius illibata, inconcussaque perdurent, quò sæpius sunt in genere, & specie Sedis Apostolicæ præsidio communita, per præsentis nostras Literas innovamus, confirmamus, & approbamus, illisque nostræ approbationis, confirmationis, & innovationis robor adjicimus; ut iisdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indulgentiis, & favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Sæculares, quàm Regulares, eorumque Ecclesiæ, Monasteria, & Bona in iisdem Locis, ubi Italo-Græci commorantur, utuntur, potiuntur, & gaudent, uti, potiri, & gaudere liberè possint, ac valeant; ut privilegii, & gratiis hujusmodi sibi concessis in Domino plenè gaudentes, in tranquillitate pacis conquiescant, & per semitam mandatorum Dei gradientes, serventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent.

Quoniam verò pro diversis rerum, ac temporum circumstantiis plures, ac diversæ editæ fuerunt ab iisdem Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus, & à nonnullis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eosdem Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, consuetudines, instituta, debitamque latinis Præsulibus, in quorum Diocesi degunt, subjectionem Apostolicæ Constitutiones, ordinationes, responsa, edicta, & decreta; eamque ob causam tam de ritibus ipsorum Græcorum, & Albanensium, quàm de eorumdem Sacerdotum potestate, & Latinorum etiam Præsulum, atque Parochorum jurisdictione, & auctoritate sæpè obortæ sunt, & oboriri solent quæstiones & controversiæ: Nos pro nostra Pastoralis officii sollicitudine, quantum in Nobis est, hisce malis opportunitum remedium adhibere, causasque omnes litium, jurgiorum, dissidiorum, contentionum, quæstionum, & controversiarum amputare, certamque super rebus hujusmodi tum præfatis Græcis, & Albanensibus Græci ritus, tum Latinis Episcopis, & Parochis regulam, normam, & instructionem, cui potissimum sese in posterum conformare, & in singulis occurrentibus dubiis, & casibus inharere debeant, tradere cupientes; omnia & quæcumque per eosdem Romanos Pontifices Prædecessores nostros, ac præsertim Innocentium IV., Leonem X., Clementem VII., Paulum III., Julium etiam III., Pium IV., & V., Gregorium XII., Clementem VIII., & forsitan alios Romanos Pontifices circa memoratos Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, & consuetudines ordinata, & constituta fuisse comperimus, ut quò sæpius fideles ipsi illa perspicent innovari, eò ferventius, ac promptius ad illorum observantiam excitentur; in aliis omnibus, præterquam in iis, quæ præsentibus nostris adversantur, confirmanda & innovanda, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse censemus, & confirmamus, atque innovamus; aliaque insuper Motu proprio, & ex certa scientia, maturâque deliberatione nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac nostra perpetuò vâlitura sanctione, & Constitutione, disponimus, constituimus, ordinamus, decernimus, & declaramus, prout in Domino conspiciamus expedire.

Confirmatio,
& innovatio
Constitutio-
num Aposto-
licarum quoad
Italo-Græ-
cos.

§. I.

De Fide Catholica.

AC primò quidem cum Catholica Fides sit
ejusmodi, ut nisi eam quisque integram
inviolatamque servaverit, salvus esse non possit,
quæcumque credit, ac docet Sacrosancta Ro-
mana Ecclesia, ea omnia, & singula iidem
Græci, & Albanenses Græci Ritus integrè, fir-
miter, indubitanterque credere, atque affir-
mare tenentur; prout in Sacra Oecumenica Syn-
odo Florentina super unione Occidentalis, &
Orientalis Ecclesiæ, definitum & declaratum
fuit; & in professione Orthodoxæ Fidei à Græ-
cis jussu Gregorii Papæ XIII. Prædecessoris no-
stri emittenda continetur, videlicet.

I. Quod Spiritus Sanctus à Patre, & Filio
æternaliter est, & essentiam suam, suumque
esse subsistens habet ex Patre simul, & Filio,
& ex utroque æternaliter tanquam ab uno prin-
cipio, & unica spiratione, procedit: Et quod ea
Verborum illorum: *Filioque*: explicatio, veritatis
declaratæ gratia & imminente tunc necessitate,
licetè ac rationaliter Symbolo fuit apposita.

Etsi autem Græci teneantur credere, etiam
à Filio Spiritum Sanctum procedere, non ta-
men tenentur in Symbolo pronunciare; con-
traria tamen consuetudo ab Albanensibus Græci
ritus laudabiliter recepta est, quam ab iisdem
Albanensibus, aliisque quibuscumque, in Eccle-
siis, ubi ea viget, servari volumus; quin etiam
à Græcis Presbyteris aliarum quarumcumque
Regionum commorantibus in Italia, ejusque In-
sulis adjacentibus, si ab Ordinariis Locorum,
vel ob suspicionem hæresis, vel ob scandalum,
vel ob aliam justam causam requisiti fuerint,
particulam illam: *Filioque*: in Symbolo pronun-
ciari præcipimus, ac mandamus.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo,
quàm in fermentato pane triticeo, Corpus
Christi veraciter conficere: & Sacerdotes in alter-
utro ipsum Domini Corpus conficere debere,
unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ sive
Occidentalis, sive Orientalis consuetudinem.

III. Item, si verè pœnitentes in Dei chari-
tate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ
fructibus de commissis, & omnis satisfecerint,
eorum animas pœnis Purgatorii post mortem
purgari: & ut à pœnis hujusmodi releventur,
prodesse eis Fidelium vivorum suffragia, Missarum
scilicet Sacrificia, orationes, & eleemo-
synas, & alia pietatis officia, quæ à Fidelibus
pro aliis Fidelibus fieri consueverunt, secundum
Ecclesiæ instituta:

IV. Illorumque animas, qui post baptisma
susceptum, nullam omninò peccati maculam in-
currerunt, tum illas etiam, quæ post contra-
ctam peccati maculam, vel in suis Corporibus,
vel eisdem exuta corporibus, prout superius
dictum est, sunt purgatæ, in Cælum mox reci-
pi, & intueri clarè ipsum Deum Trinum, &
Unum, sicuti est, pro diversa tamen merito-
rum ratione, aliam aliâ perfectius.

V. Illorum autem animas, qui in actuali mor-
tali peccato, vel solo originali decedunt, mox
in infernum descendere, pœnis tamen dispari-
bus puniendas.

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Ro-
manum Pontificem in univèrsam Orbem tenere
primatum, & ipsum Pontificem Romanum Suc-
cessorem esse Beati Petri Principis Apostolo-
rum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ec-
clesiæ Caput, & omnium Christianorum Pa-
trem, & Doctorem existere, & ipsi in Beato
Petro pascendi, regendi, & gubernandi uni-
versalem Ecclesiam à Domino Nostro Jesu Christo
plenam potestatem traditam esse, quemadmo-
dum etiam in actis Oecumenicorum Concilio-
rum, & in Sacris Canonibus continetur.

VII. Cætera item omnia, quæ à Sacris Ca-
nonibus, & Oecumenicis Conciliis, ac præci-
puè à Sacrosancta Tridentina Synodo, & à Gre-
gorio XIII. Prædecessore nostro in professione
prædicta Orthodoxæ Fidei à Græcis emittenda,
tradita, definita, & declarata fuerunt, indub-
itanter recipere, ac profiteri debent; simul-
que contraria omnia, & Schismata, atque hæ-
reses quascumque, à Sancta Catholica, & Apo-
stolica Ecclesia Romana omnium Ecclesiarum
Matre, & Magistra damnatas, rejectas, ana-
thematizatas, pariter damnare, rejicere, ana-
thematizare, & abjurare omnino tenentur.

§. II.

De Sacramento Baptismi, Pueris baptizatis, ritus-
que in Baptismate suscepti mutatione.

I. Presbyteri Græci baptizatos Chrismate in
fronte non consignent; & ideo ab ipsis
in ordine baptismi apud eorum Euchologium
præmittantur, quæ sequuntur post illa verba:
ναὶ ἡμεῖς τὴν ἕξιν ἔχομεν: usque ibi: *ἡμεῖς ἀπο-
δοῦμεν ἡμῶν τὴν ἕξιν*: hoc est: *Et post orationem* &c.:
ubi habetur forma hujus consignationis, usque
ad illa: *Postea facit Sacerdos figuram circuli* &c.

II. Cùm Presbyteris Græcis in Euchologio
hæc Baptismi forma præscribatur: *Baptizatur
Servus Dei N. in nomine Patris, & Filii, &
Spiritus Sancti*: quæ latinæ formæ: *Ego te bap-
tizo in nomine* &c.: æquivalet: trinæque aquæ
immersione, seu asperione in eo conferendo
utantur, non sunt his super rebus à Latinis Lo-
corum Ordinariis inquietandi.

III. Etsi Græcis in Regno Cypri commoran-
tibus Innocentius IV. Prædecessor noster olim
injunxerit, ut in unctionibus, quæ circa Bap-
tisma fiunt, morem Ecclesiæ Romanæ teneant,
& observent; Si tamen Presbyteri Albanenses
ritum ungenti pectus, & dorsi medium, aures,
pedes, atque manus, in Euchologio descriptum
servare voluerint, ubi non est contraria con-
suetudo, non sunt impediendi.

IV. Ritus autem, seu consuetudo, quam ha-
bere dicuntur Græci Orientales, ungenti per
totum baptizandorum corpora, si alicubi tolli,
vel removeri sine scandalo non potest, cum sive
fiat, sive non, quantum ad Baptismi efficaciam,
vel effectum, non multum referat, in iisdem
toleretur.

V. Nec refert etiam utrum frigidâ, vel ca-
lidâ aquâ baptizent, cum in utraq; Baptismum
habere parem vim, atque effectum, affir-
mare, & tenere dicantur.

VI. Si in eadem Ecclesia Infantes utriusque
Ritus baptizentur, Græcus Parochus Subditis
suis aquâ per ipsum Græco more benedictâ ritè
Baptismum confert; ac propterea molestandus
non est, si non utatur aquâ baptismali, quæ a
Parochis Latinis juxta morem Romanæ Ecclesiæ
adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adfit
aqua baptismalis latinè consecrata, quam om-
ninò (præter casum urgentis necessitatis) Sa-
cerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrerit
latinos pueros ad Baptismum excipere.

VII. Cum administratio Sacramenti Euchari-
stie, quod sub una, vel sub utraque specie In-
fantibus in Baptismo, & Pueris in Missa solent
Græci exhibere, nihil contra Orthodoxam fide-
m, bonosque mores contineat (dummodo
iidem Græci credant, firmiterque teneant, com-
munionem hujusmodi non esse necessariam ad
salutem, & Baptismum sine communionem validè,
ac licetè posse ministrari); quia tamen ad de-
centiam, & reverentiam Sacramenti magis ex-
pedir, si illud eisdem denegetur: propterea ne
Græci, vel Albanenses Græci Ritus Euchari-
stie Sacramentum sub una, vel sub utraque specie

De recipien-
dis, & re-
jiciendis ca-
teris quæ-
cumque reci-
pit, & reci-
pit Sancta
Romana Ec-
clesia.

Sacramenti
Confirmatio-
nis Collatio,
quæ in Eu-
chologio
Græcorum
post Bap-
tismum præ-
scribitur, a
Græcis Pres-
byteris est præ-
mittenda.
Non sunt
inquietandi
Presbyteri
Græci quoad
formam Sa-
cramenti Bap-
tismi.

In Unctio-
nibus, quæ
circa Bap-
tisma fiunt, ri-
tum suum in
Euchologio
descriptum
sequi permit-
tuntur.

Toleratur
ritus ungen-
di per totum
Baptizandorum
corpora,
si tolli sine
scandalo non
possit.

Nec refert,
utrum in fri-
gidâ, vel ca-
lidâ aquâ
baptizent.

Græci Paro-
chi ritè Bap-
tismi conferunt
aqua per ipsos
Græco more
benedictâ.

Prohibentur
Græci, ne
Infantibus
in Baptismo,
nec Pueris
in Missa Sa-
cramentum
Eucharistie
ministrant.

De Procef-
sione Spi-
ritus Sancti ex
Patre, Filio-
que.

De azymo,
& fermen-
tato.

De Purgato-
rio.

De visione
beatifica San-
ctorum.

De anima-
bus in pec-
cato actuali,
mortalis, vel
originali de-
cedentium.
De Roma-
ni Pontificis
primatu.

Infantibus rationis usu carentibus in Baptismo, nec Pueris in Missa ministrant; interdicimus, ac prohibemus.

VIII. Infantes nati ex Patre, & Matre Græcis, ritu Græco, nisi aliter Parentes; accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati verò ex Patre Latino, & Matre Græca, latinis sunt cœremoniis baptizandi; Proles enim sequi omninò debet Patris Ritus, si sit Latinus.

X. Si verò Pater sit Græcus, & Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritu Græco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si Uxor Latina pravaluerit, idest, si in gratiam Uxoris Latina, confenserit Græcus Pater, ut latino ritu baptizetur.

XI. Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinentem, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat suscepti ritus Græci, vel Latini professio; itaut ad Latinum ritum spectent qui latinis cœremoniis baptizati fuerint; qui verò ritu Græco Sacramentum Baptismi susceperint, in Græcorum numero sunt habendi; adeoque si ante usum rationis decesserint, a proprio, cujus ritu baptizati sunt, Parocho, & in propria Parochia sunt jure communi sepeliendi, nisi iis Baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex dispensatione Apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latinè quidem baptizentur, sed in suo ritu Græco permaneant; In his enim casibus non censentur a proprio ad alium ritum transisse. Post usum autem rationis idem dicendum; nisi quis in alieni ritus Ecclesia sepeliri cupiat; si quis enim Græco ritu baptizatus, in Latina Ecclesia, vel latinè Baptismate initiatus, in Ecclesia Græca sepulturam eligat, juris regulæ sunt servandæ: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parocho esse associandum, quartâ funerali ei minimè immunitâ, & ubi tumulandum est cadaver, ibi a Parocho illius Ecclesie, sive Latine, sive Græcæ sunt exequiæ celebrandæ.

XII. Quando verò Infantibus prædictis, seu etiam adultis, exequiæ ritu Græco, & in Ecclesia Græca, ut præfertur, jure communi sunt celebrandæ, tunc nullum jus habet Latinus Parocho interessendi cum Græco Parocho, nec partem aliquam Stolzæ percipiendi; similiter nullum jus competit Parocho Græco, quando exequiæ in Ecclesia Latina, & per Latinum Parochum sunt peragendæ; sed servanda sunt utrobique Statuta de juribus Parochorum circa sepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam spectant.

XIII. Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive Latinum, sive Græcum, in eo institui, & educari debent, nec ad alium possunt transire, si Latinum semel susceperint; ritus enim Latinus propter suam præstantiam, eo quod sit ritus Sanctæ Romanæ Ecclesie omnium Ecclesiarum Matris, & Magistra, sic supra Græcum ritum prævalet, maximè in Italicis regionibus, ubi latinis Episcopis Græci subiecti sunt, ut non modò ab ipso ad Græcum transitus nullatenus permittatur; verum etiam a Græcis semel assumptus, absque Apostolica dispensatione deferri nequeat.

XIV. Quod si Infans Græcum ritum in Baptismate susceperit, tunc requirendus est primùm Patris Græci consensus, deinde Episcopi Latini licentia, ut possit Mater Latina Filium suum Græcè baptizatum ad latinas cœremonias traducere. Adultis autem, si quidem sunt Ecclesiastici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori constituti, Sæculares, vel Regulares, a ritu Græco ad latinum sine expressa Sedis Apostolicæ licentia transire non liceat: si Laici, ut

ad ritum latinum transire possint, Episcopus Diœcesanus pro sua prudentia permittere valeat; Non tamen Communitati Græcorum, sive Albanensium hujusmodi, sine Sedis Apostolicæ licentia, sed solùm privatis personis, attenta uniuscujusque necessitate.

§. III.

De Sacramento Confirmationis.

Episcopi Latini Infantes, seu alios in suis Diœcesibus baptizatos a Presbyteris Græcis absolute Chrismate in fronte consignatos confirmari; cum neque per Prædecessores nostros, neque per Nos Græcis Presbyteris in Italia, & Insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quin imò usque ab anno 1595. a sel. rec. Clemente VIII. Prædecessore nostro fuit Presbyteris Italo-Græcis expressè interdictum, ne baptizatos Chrismate consignent.

II. Secus sub conditione, & cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis Græcis ordinem Baptismi juxta eorum Euchologium servantibus, fuerint baptizati.

III. Idem dicendum, si Episcopus Latinus ex dispensatione Apostolica Græcum aliquem ordinaverit, qui a Præsbytero Græco in Italia, vel adjacentibus Insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo, sive Latino, sive Græco, chrismate in fronte fuisse consignatum; debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo Græco fuerit baptizatus.

IV. Quamvis confirmati a simplici Sacerdote, cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent; cum Sacramentum Confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvas quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possunt ad confirmationem accedere, illam renuunt, ac negligunt.

V. Ubi Græcus Catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in Collegio Corsino Italo-Græcorum in Calabria, curent omninò latini Ordinarii, ut ab illo potius Græcis cœremoniis juxta Græcum Euchologium, quam a se latino ritu, Sacramentum Confirmationis Subditis suis Græco ritu viventibus Chrismate a Latinis Episcopis accepto ministraretur, ne scilicet Ecclesiarum ritus, quoad fieri potest, misceantur.

§. IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, & infirmorum.

Non sunt cogendi Presbyteri Græci Olea Sancta, præter Chrisma, ab Episcopis Latinis Diœcesanis accipere, cum hujusmodi Olea ab eis in ipsa Oleorum, & Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, seu benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducta sit, quam servari volumus, ac mandamus. Chrisma autem, quod nonnisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici potest, cogantur accipere.

II. Non audeant tamen ab Episcopis Græcis externis Schismaticis, seu S. R. E. communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

III. Item abstineant Chrisma accipere à quocumque alio Episcopo Latino, seu Græco Catholico, præter suum Ordinarium Latinum, cujus jurisdictioni subjiuntur.

Episcopi Latini Infantes à Græcis Presbyteris baptizatos, & absolute Chrismate consignatos confirmant.

Sub conditione autem, si verosimiliter dubitari potest, quod ab Episcopis Græcis fuerint baptizati.

Idem dicendum si Episcopus Latinus ordinem aliquem Græcum ab Episcopo Græco baptizatum, de quo non constet fuisse Chrismate consignatum.

Confirmati a simplici Sacerdote cogendi non sunt recipere ab Episcopo Confirmationis Sacramentum.

Ubi Græcus Catholicus Episcopus habetur, Sacramentum Confirmationis Episcopi Latini non administrant.

Non sunt cogendi Presbyteri Græci, præter Chrisma, alia Olea sancta ab Episcopo Latino accipere.

Prohibeantur Chrisma accipere ab Episcopis Schismaticis.

Item à quocumque alio Episcopo Catholico, præter Ordinarium Latinum.

§. V. De

Proles Parente utroque Græco progenita Græco ritu baptizetur. Latinè baptizetur Infans ex Patre Latino, & Matre Græca natus.

Ex Patre autem Græco Latina Matre natus latinè Baptismum suscipere potest, si Latina Uxor pravaluerit.

Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem spectant, & ab eo sunt sepeliendi, si ante usum rationis decesserint, cujus ritu sunt baptizati, sive Latino, sive Græco; Et quid post usum rationis.

Cum Infantibus, sive adultis, ritu Græco in Ecclesia Græca sunt exequiæ celebrandæ; nullum jus est Latino Parocho interessendi, aut partem stolzæ percipiendi, & e contra.

In quo quis ritu est baptizatus, in eo educari, & vivere debet: Ritus Latinus semel assumptus deferri nequit.

Quando de ritu Græco ad Latinum transire liceat.

S. V.

De Sacramentis Penitentiae, & extreme Unctionis.

I. Nulli per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione penitentiae, unctio aliqua solummodo injungatur.

II. Infirmis verò, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibeatur extrema.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures Presbyteros administrari possit.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, & alius formam pronunciet.

V. In casu necessitatis Presbyteri Graeci Catholici possunt Latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio Florentino praescripta, postea verò, si voluerint, dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

VI. Extra verò casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, & ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarios Latinos judicaverit, ut non solum Graecos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinariorum prudentiae, & arbitrio relinquatur.

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, & liberè possint Parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque penitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

VIII. Ecclesiarum Parochialium regimini praeficiant Ordinarii Latini, si habere possint, eos, qui in Seminariis Italo-Graecorum erectis, altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Graecorum in Urbe, trium ad minus annorum spatio versati sunt, Studiiisque literarum incubere; dummodo caetera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopus ejusdem Seminarii Praesidis, seu respective Rectoris literas exhibeat, quae de recta eorum vita ratione, deque in Graecis, Latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, & Cooperatores Parochis Graecis, si opus fuerit, adjuvare in audiendis confessionibus, & penitentiam injungendis, ac caeteris, quae ad salutem pertinent animarum; ipsisque in his per eorum Dioeceses absque Sacerdotum ipsorum praesidio, & gravamine, committere vices suas, cum propter occupationes multiplices, & occasiones varias, possit contingere, ut nequeant per eandem Dioeceses officium suum exequi per se ipsos.

X. Nunquam Monachis Graecis, seu Calogeris, Animarum cura committatur, nisi ex necessitate, vel alia iusta causa.

XI. Presbyteri Seculares Graeci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis Schismate, & erroribus, atque in fide Catholica bene instructi, in Parochialibus, seu Curatis Ecclesiis Graecorum institui possunt.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir, atque uxor simul, & eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

XIII. Aqua ex ritu Graeco in die Epiphaniae, vel primo die mensis benedicta, conservetur in Ecclesia, ut illa Fideles adspargantur.

S. VI.

De Sacramento Eucharistiae, & Missae Sacrificio.

I. Sacerdotes ad penitentiae Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii; sed cor habeant omnipravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum: Indignum enim, ac auribus planè horrendum est, ut qui animum habet aliquo scelere foedatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet, & placare Deum ardentem, qui in peccatis existens, ipsius Dei furorem, & iracundiam provocat.

II. Item permittitur eidem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia praescriptum, aquam ferventem, seu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel aliàs exsiccandi species Sacramenti Sacrae Eucharistiae Ferià quintà Coenae Domini, ut deinde illud asservent.

IV. Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, quod pro Infirmis asservatur, singulis octo diebus, aut saltem quindecim renovetur.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto anno: Si tamen asservatum fuerit, in fine anni sumatur.

VI. In celebratione Solemni, & aliarum Missarum, & de hora celebrandi eas, dummodo in consecratione, vel consecratione formam verborum à Domino expressam, & traditam observent, & celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur: ita tamen, ut jejunii lex de unica consecratione in die religiosè servetur; & si alicubi viget consuetudo producendi jejunium cum Missa usque ad vespem, minime aboleatur, sed in suo robore, ac firmitate permaneat.

VII. Si inter Graecos, qui in Italia, & Insulis adjacentibus degunt, viget abusus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut Monachi Eucharistiae particulam suspensam ad collum, vel aliter secum deferant, necnon in privatis Dombus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi à quibuscumque periculis evadant; vel cum in longiora itinera se committunt, ea refici valeant; eum omnino aboleri volumus, & expressè mandamus: praefatisque Monachis, ne id in posterum facere audeant, severissimè prohibemus. Obsequium enim, ac reverentia, quae singuli Fideles Augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non patitur, ut privatim ac latentur, cujuscumque arbitrio & voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Graecorum, ex antiquissimo, & hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Graecis suum, si velint, morem hac in parte servare: Interdicitur autem Latinis Sacerdotibus, ne Missas, & alia Divina Officia in dictis Graecorum Ecclesiis, & super eorum Altaribus Majoribus, extra casum alicujus necessitatis, & aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, & nisi ex Parochi Graeci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

IX. Quia tamen ipsi Graeci, & Albanenses Presbyteri Nobis humillimè supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per praesentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis

Sacerdotes ad Sacramentum Penitentiae frequenter accedant; cum praesertim Divinum Sacramentum peracturi.

Permittitur etiam, ut aquam ferventem in calicem infundant.

Interdicitur abusus tundendi, vel exsiccandi species Sacramenti Eucharistiae.

Eucharistia pro infirmis renovanda singulis octo, aut quindecim diebus. Non asservanda toto anno.

Servandus Graecorum ritus in celebratione Missarum sub certis conditionibus.

Ne Monachi iter agentes Eucharistiam secum ferant.

Permittuntur Graeci Presbyteri suum servare ritum, nonnisi semel in die super uno, eodemque Altari Missam celebrandi, & prohibentur Sacerdotes Latini in Parochialibus ipsorum Graecorum Ecclesiis Missas, & Divina Officia celebrare.

Conceditur Presbyteris Graecis, & Albanensibus, ut in Ecclesiis suis praeter Altare majus,

Unctio non est sufficiens satisfactio penitentiae. Extrema Unctio infirmis exhibenda. Per unum, vel plures Presbyteros administrari potest.

Qui ungit, idem formam proferat Sacramenti.

Forma absolutionis in Concilio Florentino praescripta utantur.

Extra necessitatis casum, prudentiae, & arbitrio Ordinarii relinquatur, ut Presbyteri Albanenses Latinorum etiam confessiones excipere valeant.

Sacerdotes Conjugati possunt, & curam suscipere Parochiarum, & Parochianorum confessiones audire.

Ecclesiarum Parochialium regimini praeficiendi sunt, qui in Seminariis Italo-Graecorum, seu Albanensium triam ad minus annorum spatio versati sunt. Possunt Ordinarii Latini alios Presbyteros idoneos Parochis Graecis, vel Coadjutores, & Cooperatores, adungere.

Monachis Graecis, nisi ex iusta causa, non est cura animarum committenda.

Presbyteri Seculares advenientes, abjuratis erroribus, & Schismate, in Parochias Graecorum institui possunt.

Vir, & Uxor non debent simul confiteri.

Aqua benedicta usus.

1742.
alia quoque
Altaria eri-
gant, in qui-
bus ipsi Græ-
ci, vel Lati-
ni Missas
celebrare
possint.
Prohibetur
Græci cele-
brare ritu
Latino, &
Latini ritu
Græco.

Prohibet, ne
Latinus Pa-
rochus Pyxi-
dem in Cib-
orio cum
Particulis
sub specie
fermentati
pro commu-
nitione Græ-
corum, aut
Parochus
Græcus sub
specie azy-
mi pro com-
munionem La-
tinorum re-
tineant.

Præcipit
Laicis Lati-
nis, ne un-
quam sub
specie fer-
mentati com-
municent.
Permittit
Græcis Lai-
cis, ut ubi
propriam Pa-
rochiam non
habent, pos-
sint commu-
nicare in Ec-
clesia Latina
sub specie
azyymi.

Contrariam
consuetudi-
nem eurent
Ordinarii
Locorum sua-
vissimis mo-
dis tollere.
Communio
sub utraque
specie per-
mittitur in
illis dumtaxat
Locis, in
quibus hac-
tenus fuit
introduc-ta.

Indulget
Presbyteris
Græcis, seu
Albanensibus,
quo, et præ-
ter Domini-
cas, & Sab-
bata, in reli-
quis Feriis
Quadrage-
simæ, exce-

Parochialibus, vel aliis Ecclesiis, præter Altare Majus, alia etiam minora Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Græcorum, seu Latino-rum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Latini, vel Græci Presbyteri respectivè suo quisque ritu celebrare valeant.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio præscriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiæ suæ ritum, sive Latinae, sive Græcæ, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque à Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Græco ritu, aut Græcus Latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub penis perpetuæ suspensionis à Divinis, ne Presbyteri Græci Latino more, & Latini Græco ritu, sub quovis licentiarum, & facultatum Missas, & alia Divina Officia, Græci Latino more, & Latini Græco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, vel ejus Legatis, ac etiam Majori Pœnitentiario pro tempore existente obtenturum prætextu, Missas, & alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere præsumant.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duæ Parochiæ, Latina altera, & altera Græca, quam in una eademque Parochiali Latinorum, vel etiam Græcorum Ecclesia, in qua, ut præmittitur, præter Altare majus, quod pro solis Græcis Sacerdotibus erectum est, minora quoque Altaria pro Latinorum Sacerdotum usu extructa conspiciuntur, statuimus, & decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, neque Parochus Græcus sub specie azyymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiæ suæ Altari retineat; sed unusquisque Sacerdos non nisi in suo sive Græco, sive Latino ritu Eucharistiam Fidelibus porrigere debeat.

XII. Ne Laici autem Latini communionem à Græcis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, & interdici-mus.

XIII. Græcis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Græcam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azyymi à Latinis Sacerdotibus sumere.

XIV. Quod si in Locis, in quibus Græci, & Latini simul moram trahunt, & sunt utriusque ritus Ecclesiæ, Latini quidem in Fermentato, & Græci in azymo Sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; si quidem hæc consuetudo sine Populi offensione, animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Græci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

XV. Ut autem iidem Laici Græci Eucharistica sub utraque specie communionem recipi valeant, permittimus, in illis dumtaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introductus est, & ad præsentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nullâ gratiâ ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt: ubi verò præfatus ritus consuetudine hæctenus receptus non est, Episcopis, quorum jurisdictioni Græci subiciuntur, cura sit, ne in posterum admittatur.

XVI. Volentes autem specialem ipsis Græcis, & Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore præsentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis, Sabbatis, & nonnullis solemnioribus festivitibus, ex antiquo more, non nisi Missa Præsanctificatorum celebratur, Græci, & Albanenses prædicti, servato tamen, nec prætermissio in Parochialibus

Ecclesiis Præsanctificatorum ritu, in aliis Altari-bus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuscumque hebdomadæ diebus, ac præsertim cum dies Festi de præcepto Latinae Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, & valeant, concedimus, & indulgemus.

XVII. Si Græci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; sin minus, tolerentur eorum antimensia, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

XVIII. Corporalia ut Latini habeant, nisi Thronis etiam pro corporalibus utantur.

XIX. Latinis Presbyteris Latino ritu in Græcorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili lapideo, super Antimensis, seu Thronis Græcorum Sacrum facere non licet.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solùm, aut saltem stanneo Calice sacrificet, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, & nitidum, & Altare mundis vestimentis opertum, vel decenti paratu ornatum.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

I. Romani Pontifices Prædecessores nostri necessitatibus Italo-Græcorum occurrere volentes, ut commodè possent à proprii ritus Præsulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latinis ad Græcos Antistites in Græciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissioris remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595. Romæ habendum esse Episcopum Græcum Catholicum, qui Græcos Episcopis Latinis Italiae, & adjacentium Insularum subiectos Sacris Ordinibus initiaret: Clemens verò XII. anno 1735., ut Italo-Græcorum in utraque Sicilia commorantium commodis consulere, alterum ejusdem Græci ritus Episcopum in Seminario Corsino à se in Calabria erecto, propter Græcorum hujusmodi Ordinationes, manere iussit, quorum laudatissimum Institutum Nos quoque per præsentem nostras perpetuè valituras Literas confirmamus, & innovamus.

II. Ne quis Clericus Sæcularis ritus Græci, quamvis alias sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vitam honestè sufficiat, pacificè possidere: ac propterea deficiente titulo Beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiore reddere debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat Sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti Patrimonii, nec Clericus Uxoris suæ dotem assignare præsumat, nec Ordinarius eam recipere audeat.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Græcis, seu Albanensibus in Calabria, & Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatio, Græcis, Latinisque literis non dederit operam in altero ex Seminariis Italo-Græcorum, vel in Collegio Græcorum in Urbe.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, & Presbyteri, qui præficiendi fuerint Ecclesiarum Regimini, examinentur antea diligenter, si præcipuè de Horis Canonicis, & Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exequendis sint sufficienter instructi, ut ad hæc non nisi digni admittantur.

1742.
pro ultimo
triduo ante
Pascha, pos-
sint Missas
integras cele-
brare; Sic
tamen, ut ab
Hebdomada-
rio, seu Pa-
rocho Missa
Præsanctifi-
catorum non
omitatur.

Possunt, si
velint, Græ-
ci Altaria
portatilia à
Latinis acci-
pere.

Græci Thro-
nis pro cor-
poralibus
uti possunt.

Presbyteris
Latinis non
licet super
Antimensio
Græcorum
Sacrum face-
re, si careant
proprio Altare
lapideo por-
tatili.

De Vesti-
bus, & aliis
Sacris.

De Mulle-
rio servitio
ad Altare.

Ut Græci à
Græcis Epi-
scopis ordi-
nentur.

Ecclesiasti-
cum Benefi-
cium, vel
Patrimo-
nium, ad Sa-
cros Ordines
promovendis
necessarium.

Nemo ex

Græcis, sed
Albanensibus,
ad Or-
dines promo-
veatur, qui
trium saltem
annorum spa-
tio in Semi-
nario Græ-
corum non
fuerit com-
moratus.

De examine

Ordinando-

rum.

1742.
De Horis
Canonicis.

Episcopi
Græci in Or-
dinibus con-
ferendis Eu-
chologio
Græco utan-
tur.

Quidam Or-
dines ritu La-
tino supplendi
sunt ab eo, qui
primùm ritu Græco
aliquos
Ordines sus-
cepit.

Non ordi-
nante, nisi
cum dimis-
sionis Latini
Ordinarii.

De suspen-
sione, & ir-
regularitate.

Solus Papa
in irregulari-
tatis dispen-
sat.

Episcopi
Schismatici
nec Ordines,
nec alia Sa-
cramenta
conferant.

De Episcopis
Græcis Ca-
tholicis.

De Ordina-
tis à Schis-
maticis.

De eorum-
dem absolu-
tione.

Et dispen-
satione super
irregularita-
te.

Interstitio-
rum lex cum
Græcis, seu
Albanensibus
relaxatur.

V. Sacerdotes, & quicumque sunt in Sacris Ordinibus constituti, Horas Canonicas more suo dicant: & priusquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

VI. Episcopi Græci in Ordinibus conferendis ritum proprium Græcum in Euchologio descriptum servant, in quo, etsi nonnulli de Minoribus Ordinibus prætermitti videantur, eos tamen vel nunquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem Græci affirmant.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quinam nimirum Ordines splendidi sint ab eo, qui primùm ritu Græco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu Latino ad reliquos esse promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus; si quis ritu Græco Clericus, & Lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicæ obtinuit, ut Majores Ordines latinis cæremoniis sibi conferatur, is antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines omisos debet ritu Latino suscipere. Si verò, præter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Græco ritu ascendit, & ex dispensatione eidem Apostolica facultas sibi facta sit, cæteros Ordines ritu Latino suscipiendi, antequam inter Diaconos cooptetur, ex minoribus Ordinibus Exorcistatum tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Græco ritu collatum, Acolythatum, & Ostiariatum recepisse censetur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Græcè suscepit, & Latino postea ritu ad Sacrum Presbyteratus respectivè Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione: nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecratur, esse supplendum.

VIII. Græci sine Literis dimissorii Episcopi Latini Diocesani nullatenus ad primam Tonsuram, vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

IX. Promoti ad primam Tonsuram, vel ad alium quemcumque Ordinem sine Dimissoriis Latini Ordinarii, suspensi sunt; & si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut & Latini.

X. Super hujusmodi autem, & similibus irregularitatis dispensandi facultatem à Sancta Sede Apostolica obtineri oportet.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sancta Sedes Apostolica desuper consulatur, & responsum habeatur.

XII. Quos verò communionem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ habere constiterit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Diocæsis liberè concedere possunt.

XIII. Ordinati ab Episcopis Schismaticis aliàs ritè ordinatis, servatà debità formà, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, & absolventi, cum pœnitentiis salutariis, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abjurent in iudicio, vel publicè, vel secretò pro qualitate facti.

XV. In ordinibus autem per eos aliàs ritè susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctæ Sedis Apostolicæ fuerit dispensatum.

XVI. Cum ex Ecclesiæ disciplina à Græcis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiorem gradum af-

cendere non possint, quò nimirum Ordinandum fides, morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat; qua lege Græci, seu Albanenses in Italia, & Insulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum prædicti Græci, seu Albanenses Ordinarios suos, quibus subiciuntur, habeant Latinos, a quibus tanquam alieni ritus sacris ordinibus initiari prohibentur; ac proinde cum Romam, vel in Calabriam, ubi sunt Episcopi à Sancta Sede Apostolica ad Ordinationes ritu Græco exercendas deputati, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis, & expensis, ad Sacros Ordines juxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent, Nos eosdem Græcos, seu Albanenses gratis, & favoribus prosequi, eorumque incommodis consulere volentes, de Apostolicæ plenitudine potestatis, præfatis Episcopis Græcis Romæ & in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, & facultatem imperitur, ut Græcos, seu Albanenses hujusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, sive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festivis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Antifitis ordinantis arbitrio separatis, non servatà Interstitiorum lege, nec requisita ad hoc ab iis, qui initiantur, suorum respectivè Ordinariorum Latinorum licentia, sive dispensatione.

XVII. At cum illis Græcis, seu Albanensibus, qui domicilium habent, seu aliàs commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Græci solet sacras ordinationes exercere, ad quem propterea sine gravi incommodo per temporum intervalla accedere possunt, ab interstitiorum lege minimè dispensamus, præterquam cum Alumnis, & Convictoribus ritus Græci Collegii Græci Urbis, & Italo-Albanensium, in Calabria, & Sicilia, si eorundem Collegiorum necessitas, vel utilitas, arbitrio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Administratoris, & Protectoris præfati Collegii Græcorum Urbis, & Episcopi præfatis, seu Rectoris utriusque Collegii Italo-Albanensium prædicti respectivè pro tempore existentium exegerit, ut præfati Alumni, & Convictores absque temporis intervallo tribus diebus festivis, non tamen continuis, ut præfertur, ad Ordines promoveantur; quo casu eos se initiari posse, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

XVIII. Illis autem, qui non servatà Interstitiorum lege, sunt hæcenus bona fide ordinati, ex Apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis, Ordinibus ministrare, & ad majores etiam servatis servandis ascendere, absque alia dispensatione valeant.

XIX. Quod tamen de ætate Ordinandum a Sacrosancto Tridentino Concilio præscriptum est, omninò servari volumus. Nullus proinde ex prædictis Græcis, seu Albanensibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum suæ ætatis annum absque Apostolica dispensatione promoveatur. Præfatorum autem Græcorum Præsulum conscientiam oneramus, ut dignos dumtaxat, & quos literis, & iis, quæ ad Ordines exercendos pertinent, bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

XX. Ut in Ordinibus conferendis qualibet ritum consilio, & commixtio penitus tollatur, & unus ritus Antistes alterius ritus Clericis initiare in posterum minimè valeat; sub perpetuæ suspensionis a Divinis, pœnis prohibemus, ne Latinus quicumque Episcopus etiam subiectos suæ jurisdictioni Græcos, neque Græcus quilibet Antistes Latinos quovis prætextu, sine speciali Sedis Apostolicæ licentia, ad primam

Tribus die-
bus festivis,
non tamen
continuis, si
ex longinquis
regionibus
se conferant
ad Ordines
suscipiendos
ordinari pos-
sunt.

Non tamen
dispensatur
cum illis, qui
domicilium
habent, seu
commoran-
tur in ea Pro-
vincia, in qua
Episcopus ritus
Græci solet
Sacras
Ordinationes
exercere.

Alumni, &
Convictores
Colleg. Græ-
corum Urbis,
& Italo-Græ-
corum in Ca-
labria, & Si-
cilia, tribus
diebus festi-
vis ordinari
possunt, si
Collegiorum
utilitas, vel
necessitas
exegerit.

Cum iis, qui,
non servatà
interstitiorum
lege, sunt
hæcenus bona
fide ordina-
ti, dispen-
satur, ut in
susceptis Or-
dinibus mi-
nistrare va-
leant, & ad
majores etiã
ascendere.
Quoad ætate
Ordinandum
servandã est,
quod a Sacrosan-
to Trident. Syn-
odo est præ-
scriptum.

Latinus An-
tistes Græ-
cos etiam si-
bi subiectos
Ordinibus
initiari pro-
hibetur, sic
etiam Græ-
cus Episcopus
Latinos
ordinare non
debet.

Tonfuram, vel ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem promovere presumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuam, ut praefertur, suspensionem se subituros intelligant.

Prohibet Latinos ex Latinis progenitos, ac Latino ritu educatos juxta ritum Graecum sub spe retinendi Uxores, ad Sac. Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Graecus ritus servatur.

Dispensatur cum Italo-Graecis, qui ad hanc diem a Latino Episcopo sunt ordinati, cum animo tamen in ritu Graeco permanendi, ut possint in eodem ritu permanere, & ad majores etiam Ordines a Graeco Episcopo cum Dimissio- nis tamen Latini Ordinarii, graece promoveri; cum clausula, ne id in posterum inconsulta S. Sede attentetur.

Italo Graeci si ab Episcopo Latino, cum dispensatione Apostolica, ad aliquos Ordines ob defectum Graecorum Praesulum promoventur, possunt sine alia dispensatione cum Dimissio- nis Ordinarii ad majores Ordines graece a Graeco Antistite provehi.

Secus, si absque dispensatione Apostolica a Latino Episcopo fuerint ordinati, debent in Latino ritu permanere; nec possunt amplius sine dispensatione Apostolica ad Graecum redire, aut in eo ministrare.

Maximè si post suscep-

XXI. Maximè autem neque permittendum, neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti, ac latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta ritum Graecum, sub spe retinendi Uxores, ad Sacros Ordines a quocumque Antistite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tam in locis, in quibus non sunt Populi Graeco ritu viventes, sed Latini, quam in locis, in quibus sunt Populi, qui a Graecis antiquitus fuerint oriundi, seu a Graecis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Graecum servaverint; seu apud illos, vel in eorum aliquibus Ecclesiis ritus hujusmodi ab antiquo haecenus fuerit observatus.

XXII. Cum iis tamen Italo-Graecis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam consuetudinem, vel propter quaedam sibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris concessa privilegia, quibus permittebatur Episcopis Latinis, ut Graecos sibi subiectos, vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam Graecis, quam Latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis Latinis bona fide, & absque dispensatione Apostolica, ad Clericalem Tonfuram, vel Minores, seu Majores Ordines sunt promoti, cum animo tamen proprium Graecum ritum retinendi, & absque actuali Latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio; per praesentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo Graeco ritu permanere, in eoque ad ultiores Ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a Graeco Episcopo promoveri: per easdem nostras expressè prohibentes, ne quid hujusmodi de cætero, vel a Graecis ipsis, vel a Latinis Episcopis, inconsulta Sancta Sede, attentetur.

XXIII. Insuper ut omnibus, circa praefatas Italo-Graecorum hujusmodi per Latinos Praesules ordinationes, controversis, ac dubiis opportuna ratione obviamus, hac nostra Constitutione decernimus, & declaramus, quod si Episcopus Latinus, sive Ordinarius, Italo-Graecis primam Tonfuram, vel Ordines Minores ritu Latino conferat, cum dispensatione Apostolica, ita ut ordinati ab illo in suo Graeco ritu ministrare debeant, (quod ex defectu Graecorum Praesulum per Sedem Apostolicam concedi solet); licitè possit idem Latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Graecis hujusmodi a se, vel ab alio Latino Praesule, ut praemittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Graeco ritu, absque alia dispensatione Apostolica, promoveantur.

XXIV. Si verò absque Apostolica dispensatione Italo-Graeci hujusmodi a Latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur, (id, quod illicitè tam ab Ordinate, quam ab Ordinate fieret, utpotè huic nostrae Constitutioni contrarium) Graeci Clerici hujusmodi sic latino ritui alligantur, ut ab eo ad Graecum redire amplius non liceat, sine Apostolica dispensatione; neque Latino Episcopo, seu Ordinario amplius fas sit Graecum Clericum, a se, ut praemittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum literis dimissorialibus ad Graecum Antistitem remittere, ut ab eo ad Sac. Ordines graecè promoveatur, sine dispensatione Apostolica; sed debeat illum potius, si quidem idoneum judicaverit, post obtentam absolutio- nem a suspensione, vel ipse ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Praesule ordinari facere. A ritu enim latino ad Graecum, ut praediximus, nec transire, nec redire fas est, absque dispensatione Apostolica.

XXV. Hinc eadem literæ dimissoriales potiori jure deneganda sunt Italo-Graecis, qui

quam baptizati ritu Graeco, non modò primam Tonfuram, & Minores Ordines latino ritu susceperunt; sed etiam latinè vixerunt, & postea ad Majores Ordines ritu Graeco provehi cupiunt: nam Latinus ritus semel assumptus, ut praefati sumus, absque speciali Sedis Apostolicae auctoritate, deseri nequit: ut igitur Italo-Graeci hujusmodi ad ritum Graecum redeant, indigent Apostolica dispensatione; ut verò ad Majores Ordines ritu latino ascendant, dispensatione non indigent.

XXVI. Etsi experendum quàm maximè esset, ut Graeci, qui sunt in Sacris Ordinibus constituti, castitatem, non secus ac Latini servarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri Uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam duxerunt, vel ad secunda vota, prima Uxore mortuâ, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum promoveri omninò prohibemus.

XXVII. Præterea si quis Subdiaconus, Diaconus, vel Presbyter, post Sacram Ordinationem, Uxore mortuâ, aliam duxerit, vel si Uxorem non habebat, ducere praesumpserit, nedum excommunicationis latae sententiae poena, aliisque nostro, & Successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, severissimè punietur; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus; & ab illegitima Uxore separandus. Matrimonium enim post recensitos Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

XXVIII. Presbyter Graecus conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, seu Sanctam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per triduum ab Uxore curet abstinere.

§. VIII.

De Sacramento Matrimonii.

I. **C**URRENT Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam Graecam vulgarem, & in locis, & Parochiis Graecorum, & Albanensium, quoties expedire viderint, evulgetur, & publicetur.

II. Matrimonia inter Conjuges Graecos dirimi, seu divortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur: Et si qua de facto praecerint, nulla & irrita declarent.

III. Quia verò, secundum Apostolum, Mulier mortuò Viro ab ipsis est lege soluta, & nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, & tertias, & ultiores etiam nuptias Graeci non condement, sed illas tanquam legitimas, & validas approbent inter Personas, quæ alias licitè de jure ad invicem Matrimonio jungi possunt.

IV. Secundò tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipsos Bigamos ad Sacros Ordines, sine speciali dispensatione Apostolica, promoveri liceat.

V. Et quoniam apud Graecos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, & distinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur: ne id praesumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac districte praecipimus, ut, cum in ulterioribus gradibus licitè matrimonia contrahantur, in praedicto quarto Consanguinitatis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non praesumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii observantes.

VI. Item in cognationis spiritualis, qua in Baptismo, & Confirmatione contrahitur, gradibus, servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est. In Baptismo videlicet inter susci-

1742. tos a Latino Episcopo Ordines, latinè vixerint: Nam Latinus ritus semel assumptus, absque licentia Sedis Apostolicae deseri nequit.

Matrimonium Presbyterorum cum unica, & virgine non reprobatur.

Post Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum, contractum, irritum declaratur.

De Presbytero Graeco conjugato.

Decretum Concilii Tridentini de Matrimonio servandum.

Matrimonia dirimi nequeunt.

De secundis, & ultioribus nuptiis.

De Bigamis.

De gradibus Consanguinitatis, & Affinitatis.

De Cognatione spirituali.

pientem, & Baptizatum, & illius Patrem, & Matrem, necnon inter Baptizantem, & Baptizatum, Baptizaticum Patrem, & Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rursus, quæ ex Confirmatione oritur, Confirmantem, & Confirmatum, illiusque Patrem, & Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Personas spiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii sublatis.

VII. Maritus Latinus Uxoris Græcæ ritum non sequatur.

VIII. Latina Uxor non sequatur ritum Mariti Græci.

IX. Græcus Maritus potest, si velit, ritum Uxoris Latinæ sequi: Item Græca Uxor potest, si velit, sequi ritum Mariti Latini; post cujus obitum, ad ritum Græcum redire nequeat.

X. Quod si nolint, unicuique Conjugum in suo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, & Græcam mulierem, latinè coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum verò Græcum, & Mulierem Latinam, potest contrahi vel Græcè coram Parocho Græco, duobus, vel tribus testibus præsentibus, vel latinè coram Latino, ubicumque Maritus Græcus voluerit.

XII. Ejus autem loci, ac ritus Parochus debet assistere, ubi, & quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Ritus Græcus qua ratione in Italia, & Insulis adjacentibus servandus: De Græcorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latinorum jurisdictioni.

I. Quoniam Orientalis Ecclesiæ ritus, utpotè non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Majoribus traditi, sic animis Græcorum, aliorumque infederunt, ut Prædecessores nostri Romani Pontifices satius, consultiisque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholice adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticæ derogant honestati, approbare, seu permittere, quam illos ad Romanarum cœremoniarum normam reducere; idcirco Græcis ipsis, & Albanensibus ritus Græci inter Latinos degentibus, tam Prælati, Parochis, & Presbyteris Sæcularibus, quam Regularibus, & Laicis, ut suis ritibus, atque observantiis, sive consuetudinibus uti, ac illos, & illas observare, Missæque, & alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare liberè, ac licitè possint, concedimus, & indulgemus: Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus & singulis Prælati, aliisque, ne quis ritus, & cœremonias Græcorum in Concilio Florentino, vel aliàs approbatas blasphemare, aut reprobare, seu improbare audeat.

II. Sic verò dictis Græcis, & Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indultum declaramus, ut quæ a Fidelibus in Diocesi, ubi ipsi habitant, universim, & sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censentur.

III. Cujusmodi sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod iidem Græci, & Albanenses tenentur universalis Ecclesiæ jejunia, & festa celebrare, ut puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, & cætera hujusmodi, quæ in Latina, & Græca Ecclesia æque celebrantur.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, & Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis

commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est in Italia, & adjacentibus Insulis jurisdictio: ubi tamen Græco Catholico Antistiti, ex licentia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii Loci, Pontificalia exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Græcorum morem post Summum Romanum Pontificem, & Ordinarium Loci commemorare liceat.

V. Tum subiectio omnibus, & singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Sollicitantes præsertim in Confessione editis, quæ in singulas Nationes universim vires suas extendunt; ac Latinos æquè, ac Græcos sua amplitudine comprehendunt.

VI. Demum dies Festos de præcepto Latinæ, ubi degunt, Ecclesiæ servare tenentur.

VII. Ad observationem autem jejuniorum, & vigiliarum ejusdem Latinæ Ecclesiæ, si tota Loci illius Græcorum communitas, vel potior Laicorum pars cum Parochis, & Presbyteris conjuncta induci posset, optimum esset; idque absque alia Sedis Apostolicæ dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquimus Latinorum: Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsi qualibet hebdomada feria quarta, & feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi Parochiam Græcam habent, ibi, contra proprium ritum, Latinorum more jejunia, & vigiliis servare; sed omnes vel græcè cum Græcis, vel latinè cum Latinis jejunent. Ubi verò propriam Parochiam non habent, ibi liberè, & licitè possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive Laici sint, sive Presbyteri, excepto Græco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

VIII. Hinc ubi Parochiam Græcam habent, tolerandus est apud Græcos esus carniæ die Sabbati, si sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, & inter eos tantum.

IX. Prohibentur tamen Græci suis Familiis Latinis cibos vitetos apponere, sive die Sabbati, quando præfatis Græcis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; Latini enim Familiæ Græcorum, latium servare tenentur.

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesima, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

XI. In jejuniis quoque biduanis, vel triduanis, vel aliis a Diocesanis, vel in Jubilæis a Summo Pontifice Romano indicis, dies Sabbati in eis comprehensus, vel præscriptus, in alium diem pro Græcorum plebe ab ipsis Diocesanis Apostolica Auctoritate permittitur commutari.

XII. Verùm quia pro parte dilectorum Filiarum Græci ritus in Corsica habitantium Nobis nuper humillimè preces porrectæ fuerunt, ut Auctoritate Apostolica declararem, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, & vino, tam in Quadragesima, quam in quartis, & sextis Feriis, & in aliis anni jejuniis, vel, si ad abstinentiam hujusmodi tam ex præcepto, quam ex consuetudine Ecclesiæ Græcorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignemur, ut piscibus, oleo, & vino in dictis quartis, & sextis Feriis, & in Quadragesima, aliisque per annum occurrentibus jejuniis, vesi ipsi liceret. Nos paternæ Pontificiæ charitatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis Græcis in Corsica habitantibus, quam omnibus & singulis Albanensibus, & Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus commorantur, tenere præsentium, ut ad instar Latinorum, in quorum Diocesis degunt, in memoratis Quadra-

Loci nomen in Missis, & Divinis Officiis commemorare; non autem Antistitum Orientalium.

Subjiciuntur Constitutionibus contra Sollicitantes in Confessione editis.

Item dies festos de præcepto Latinæ Ecclesiæ observare.

Possunt, si velint, Latinæ Ecclesiæ jejunia, & vigiliis servare, non tamen ad id cogi debent.

Tolerandus esus carniæ die Sabbati apud Italo-Græcos.

Latini Familiæ Græcorum, Latinum ritum debent servare.

Non sunt cogendi ad jejunandum die Sabbati, præter Sabbatum Sanctum.

Jejunium a Latinis die Sabbati indicitum ad aliam diem pro Italo-Græcis ab Ordinariis Latinis transferri conceditur.

Italo-Græcis in tota Italia, & Insulis adjacentibus permittitur, ut in Quadragesima, & aliis ipsorum jejuniis, piscibus, oleo, & vino uti possint.

De Ritu Conjugum.

Ut Græci in Missis, & Divinis Officiis ritus suos observare valeant, nec super his a quoquam molestantur.

In quibus debeant Italo-Græci ritum Latinum sequi.

Kalendarium Gregorianum, quoad Festa, servare tenentur.

Item Romani Pontificis, & Ordinarii

gesima, quartis, & sextis Feriis, & reliquis anni jejuniis, vino, oleo, & piscibus cuiuscumque generis possint uti, concedimus, & indulgemus. Atque Literas Clementis Papae XII. Praedecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem, & Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii Magni Ritus Graeci Orientalis Terra Dimidii Iulii Panormitanae Dioecesis, pro Monachis Graecis, & Epirotis eorundem Ordinis, & Ritus fundati, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus liberè, & licitè nonnullis anni quadragesimis vesci possint, non obstantibus ritus Graeci ordinationibus, hac nostra Constitutione confirmamus, & roboramus.

XIII. Cum autem Sedi Apostolicae semper cura fuerit Graecum ritum custodire, illiusque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos, Praedecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi rituum Graecorum intenti, neque expedire ducimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii iuxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Graecum Dioecesanum, qui Graecorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerit, ut scilicet Graecorum plebi Latino ritu ipse ministrans praestet: praesertim quia id Graecis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus Parochus esse solet, si eundem cum ipsis Ritum Graecum colat, quam si Latinum sequatur.

XIV. Sed in Terris, seu Locis, & Casalibus Graecorum, & Albanensium, seu in quibus fuerint Graeci, vel Albanenses, sive sint indigenae, sive ex Graeciae Provinciis, & Insulis, vel ex Epiri, & Albaniae partibus, aut alias undecumque advenerint, Graeco ritu in praesentiarum usque viventes; ad illorum Ecclesias, seu curam animarum exercendam, non Latini, neque Latini orti Parentibus, aut Latino more viventes, ad eundem Ritum Graecum intineant, sed Graeci, vel Albanenses ritus Graeci respective, Catholici tamen, & alioquin idonei, & sufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, sive sint indigenae, sive, in defectu indigenarum, etiam advenae, ordinentur, & eorundem Graecorum, seu Albanensium animarum cura praeficiantur.

XV. Caterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, & confusionem, Presbyteri, & Clerici Latini in Ecclesiis Graecorum neque Missas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac Baptismis, & aliis Graecorum actibus publicis, & privatis interesse, aut sese immiscere, nisi ad haec specialiter per ipsos Graecos vocati fuerint, audeant, vel praesumant.

XVI. Nec Presbyteri, & Clerici Graeci in Ecclesiis Latinorum, inconsulto Episcopo, cui illa subiciuntur, vel ejus in Spiritualibus Vicario Generali, Missas, & alia Divina Officia cum solemnitatibus, & cantu celebrent. Ut autem praefatus Episcopus, sive Vicarius Generalis, praefatam licentiam ritè concedere valeant, nulla praesentis necessitas pro causa requiritur, sed satis est, ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

XVII. Cum inter Latinos, Graecorumque Clericos, in processibus, sessionibus, aliisque Ecclesiasticis solemnitatibus, quas ex consuetudine, aut proprio arbitrio, & voluntate promissio usu peragere solent, lites quandoque, & controversiae, quibus charitas, & mutua animorum concordia violatur, ob praecedentiae ordinem exoriantur, quia Graeci Latini, & Latini Graecis praecipuum locum dare renuunt; has in posterum dirimere, atque amputare volentes; praecipimus, ut in praecedentis hujusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Graeci, & Latini diversitas, sed tempus Ordinationis praedictorum Clericorum, vel qualitas Ecclesiasticae dignitatis, si aliqui eorum ea

insigniti reperiantur, vel caetera qualitates, quae jure suo in praefatis solemnitatibus principem locum sibi vindicare solent.

XVIII. Quia in Ecclesiasticis Graecorum libris nonnulli errores irrepsere, quibus primariam Ecclesiae Graecae puritatem fraude potissimum, ac dolo Schismaticorum corruptam esse, Orthodoxi dolent: Ideo Pastoralem Latinorum Ordinarios, in quorum Dioecesibus iidem Graeci, & Albanenses degunt, vigilantiam per praesentes nostras literas excitamus, ut omni ope, & studio curent, non aliis Graecos ipsos, seu Albanenses tam Praelatos, ac Presbyteros Saeculares, quam Regulares, Ecclesiasticis libris in Sacramentorum administratione, & Missis, Divinisque Officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apostolica emendationi librorum hujusmodi deputatam, correcti, typisque impressi fuerint.

XIX. Ita autem Graecos, seu Albanenses in suo ritu, ut praefertur, permanere, Graecaeque caeremonias custodire permitimus, ut Latinorum Episcoporum, in quorum Dioecesi degunt, jurisdictioni subiecti censeantur. Itaque Graeci, seu Albanenses ritus Graeci, tam Ecclesiastici, & Regulares, quam Laici, in utraque Sicilia, vel aliis Italiae partibus, insulisque adjacentibus commorantes, cum suos Ordinarios Graecos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus, aliisque privilegiis dictis Graecis, eorumque Praelatis, Rectoribus, Abbatibus, & aliis tam Sancti Basilii, & alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregationem sunt redacti, quam Saecularibus, ac etiam Laicis Personis quocumque nomine nuncupatis, per fel. rec. Leonem X., Paulum III., Julium etiam III., & forsitan alios Romanos Pontifices, & Sedem Apostolicam in genere, vel in specie haecenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; ita Latinis Ordinariis Locorum quae habitant, debent esse subiecti, ut ipsi Locorum Ordinarii quascumque eorundem Graecorum, & Albanensium Ecclesias, Monasteria, Prioratus, & alia Pia Loca, tam Saecularia, quam cuiusvis Ordinis Regularia, eorumque Praelatos, etiam si Episcopali, Archiepiscopali, ac majori dignitate praesuleant, necnon Abbates, Rectores, Ministros, & quasvis alias ejusdem Nationis Personas in suis Civitatibus, & Dioecesibus consistentia, quoties opus fuerit, visitare, ac in illis suam Ordinariam jurisdictionem, plenamque, & omnimodam auctoritatem, in iis, quae Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, haereticumque extirpationem concernunt, exercere, & exequi liberè, & licitè valeant; reliquis ipsorum Graecorum, & Albanensium, in Divinis celebrandis, aliisque ritibus a Sede Apostolica approbatis, necnon privilegiis, & gratiis Apostolicis intactis remanentibus: Nec ipsis Graecis, & Albanensibus Clericis, vel Laicis, eorumve Praelatis, Ecclesiis, Cœnobiis, aut aliis Piis Locis dictas exemptiones, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, & singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinarios visitationi, correctioni, punitioni, jurisdictioni, & omnimoda auctoritati in praemissis subesse, illisque tanquam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

XX. Ubi verò duo essent Episcopi ejusdem Loca a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Graecus, (quemadmodum in Calabriae partibus, & in Sicilia olim fuisse perhibentur, & nunc in quibusdam Graeciae insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, & Saecularibus Graecis, ac de jurisdictione Episcopi Graeci, vel aliis quibuscumque ad

Ne Italo-Graeci a Latino Dioecetano Episcopo latine ordinati Plebibus Italo-Graecis praeficiantur.

Sed Graeci, vel Albanenses, Catholici tamen, sive advenae, sive indigenae, Graeco ritu viventes praeficiantur.

Presbyteri Latini, nisi vocati, non se immiscant Graecorum functionibus.

Presbyteri, & Clerici Graeci Missas, & Divina Officia in Ecclesiis Latinorum cum solemnitatibus, & cantu celebrare prohibentur absque Episcopi licentia.

In praecedentis Clericorum Latinorum, & Graecorum, non attenditur diversitas ritus, sed tempus Ordinationis, vel qualitas Ecclesiasticae Dignitatis.

Non nisi Ecclesiasticis Libris per Congregationem a Sede Apostolica emendationi deputatam correctis utantur.

De Italo-Graecorum subiectione Episcopis Latinis, in quorum Dioecesi degunt.

Ubi duo Episcopi sunt ejusdem Loca, Episcopus Latinus Latinorum, Graecus Graecorum dumtaxat jurisdictione, & curam habeant.

Episcopum

Episcopum Græcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere præsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus verò Græcus Græcorum dumtaxat curam, regimen, & jurisdictionem respectivè habeant, & exercent. Id, quod de Episcopis Græcis pro ordinatione Italo-Græcorum, Romæ, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minimè intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quemquam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Italo-Græcorum, & Collegii Italo-Græcorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonfuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

XXI. In Diocesi, ubi Latini, & Græci inhabitant, & solum Archiepiscopus, sive Episcopus Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, & causas dictorum Græcorum, Vicarium Græcum ipsi Græcis gratum, vel per ipsos Græcos eligendum (ex quo Græcus Vir melius Græcos mores novit, quàm Latinus) ipsorum stipendio, & salario retinendum deputet; & in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsitan Græcus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis Judicem Græcum deputare teneatur.

XXII. Ordinationes demum, & Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita & statu Monachorum, ab Abbatibus, & Monachis Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus privatim degunt, nec Regulam Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Congregationem reductorum sunt professi, præcipimus inviolabiliter observari; eosque omnes, & singulos Jurisdictioni Ordinariorum Latinorum subjicimus; mandantes insuper, ut quæcumque supra, circa ritum Græcorum observantiam, præscripta sunt, admissim exequantur.

XXIII. Salvis tamen, & in suo robore semper remanentibus privilegiis, quæ a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innocentio X., Clemente XII., & forsitan aliis, tam Collegio Pontificio Græcorum de Urbe, & Seminario Corsino in Calabria, quàm Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, & indulta, quibus derogare non intendimus.

XXIV. His insuper, quæ superius in quacumque parte Italo-Græcis concessimus, indulgimus, declaravimus, præcepimus, ordinavimus, & interdiximus, seu prohibuimus, Græcorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, & aliarum Christianarum Nationum quorumcumque Rituum a Sancta Sede approbatorum, seu permissorum, juribus qualibuscumque, si quæ illis de jure, vel ex consuetudine, vel aliis quomodolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quæ super Ritibus Græcorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto præjudicatum, vel præjudicium ullum quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expressè declaramus, & pro declarato, & in qualibet hujus nostræ Constitutionis, seu dispositionis parte pro repetito haberi volumus, & mandamus.

§. X.

DECERNENTES præsentem literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nul-

litate vitio, aut intentionis nostræ, seu quopiam alio defectu, notari, seu impugnari, aut aliis quomodolibet infringi, vel retractari, seu invalidari, aut in jus, vel controversiam vocari, aut adversus eas, & ea quodcumque juris, & facti, vel justitiæ, & gratiæ remedium intentari, impetrari, vel concedi ullatenus posse, sed ab omnibus, quos concernunt, & concernent quomodolibet, quacumque dignitate, & honore fulgentibus in futurum inviolabiliter observari debere.

Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, ac Commissarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, & de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Mandantes universis, & singulis Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, Patriarchis Latinis, in quorum Diocesis Italo-Græci hujusmodi degunt, ut in suis Synodis, Constitutionibus, statutis, edictis, decretis, seu aliis quibuscumque mandatis, & monitis, circa eorum ritus, observantias, & consuetudines, præter id, quod in nostris hisce literis expressè & explicitè continetur, nihil aliud, nisi consulta prius S. Sede Apostolica, moneant, edicant, decernant, constituent, præcipiant, seu mandent.

Non obstantibus Prædecessorum Nostrorum Literis, aliisque præmissis, necnon Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus circa Italo-Græcos hujusmodi, eorumque Ritus, observantias, mores, ac consuetudines, Constitutionibus, & Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monasteriorum, & Ecclesiarum prædictorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis eisdem Italo-Græcis, illorumque Communitatibus, vel singulis eorum Personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam per modum Statuti perpetui, etiam Motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine similibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibusvis derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, aliis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, eorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentis, hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod præsentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur in Judicio, & extra, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omninò hominum liceat, hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingente,

Decretum irritans.

Nihil innovetur, inconsulta Sancta Sede.

Derogationes.

Exemplorū Fides.

Sanctio.

Dat. die 26. Maji 1742.

Episcopus Latinus circa causas Græcorum Vicariū Græcum ipsius salario retinendum deputet.

De Monachorum, seu Calogororū Institutis.

Salvis privilegiis à Sede Apostolica concessis Collegio Græcorum de Urbe, Seminario Corsino in Calabria, & Cong. Monachorū S. Basilii in Italia.

Quæ in hac Constitutione sunt disposita quoad Italo-Græcos, non præjudicant Constitutionibus Apostolicis, Decretis Synodalibus, & aliis Statutis circa ritus Græcorum in Oriente sub Catholicis Episcopis commorantium, vel aliarum Nationū quocumque ritibus a S. Sede approbati, seu permissi.

Clausula.

fimo quadagesimo secundo, septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 2. Julii ejusdem Anni.

LVIII.

Approbatio Publici cultus ab immemorabili tempore exhibiti Beatæ Joannæ Valefiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatrici Ordinis Sanctissimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Summarium
precum.

Acta sub Ur-
bano VIII.

Item sub
Alexan. VII.

EXPO NI Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Antonius Gravois Frater expressè professus, ac Diffinitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, necnon Postulator Cause Canonizationis Beatæ Joannæ Valefiæ, quod dudum fel. record. Urbanus Papa VIII. Prædecessor noster, postquam Processus auctoritate Ordinaria anno MDCXVII. peracti super fama Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum ejusdem Beatæ Joannæ Valefiæ, dum vixit, Francorum Reginæ, ac Ordinis Annuntiarum Beatæ Mariæ Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum discussi fuerant, per suam Commissionem manu propria signatam hujusmodi Causam eidem Congregationi Cardinalium cognoscendam, & discutiendam demandavit; cujus Commissionis vigore ab eadem Congregatione, seu à bo. mem. Carolo, dum pariter vixit, S. R. E. præfate Cardinali Pio nuncupato tunc dictæ Congregationis Præfeto die XIII. Januarii MDCXXXII. litteræ remissoriales pro inquisitione in genere tunc itidem existentibus Archiepiscopo Bituricensi, & Episcopis Aurelianensi, & Nivernensi directæ, concessæ, & expeditæ fuerunt. Coram autem Archiepiscopo, & Episcopis præfatis Processu hujusmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratæ Congregationi Cardinalium præsentato, nihil amplius tunc temporis in eadem Causa actum fuit, ob Decreta memorati Urbani Prædecessoris Anno MDCXXV. edita, & MDCXXXIV. de novo proposita, super non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitatis, vel Martyrii fama ab hac vita migrassent, seu super casu ab iisdem excepto.

§. 1. Præterea successu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quæ Omnipotens Deus ob merita, & ad intercessionem dictæ Beatæ Joannæ Valefiæ operari dignabatur, quam plurimum increbuisse, atque in dies increbesceret, cla. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Christianissimus, & Anna ab Austria Regina Mater, iteratis precibus, ac litteris datis, à fel. rec. Alexandro Papa VII. itidem Prædecessore nostro postularunt, ut ad ejusdem Servæ Dei Joannæ Valefiæ Beatificationem, & Canonizationem procedi posse benignè indulgere dignaretur. Idem Alexander Prædecessor die xx. Junii MDCLXIV. Commissionem reasumptionis Cause præfate subignavit, ac Anno MDCLXXX. dicta Congregatio Cardinalium remissoriales, & compulsoriales litteras concessit, ac ad tunc quoque existentem Archiepiscopum Bituricensem direxit, pro consecutione Processus particularis super cultu à tempore immemorabili eidem Joan-

næ Valefiæ exhibito, & casu excepto à memoratis Urbani Prædecessoris Decretis.

§. 2. Ob legitima pro tempore existentium Archiepiscoporum Bituricensium hujusmodi impedimenta, memoratis litteris executioni minime demandatis, quinimò ob temporis cursum deperditis, proinde Anno MDCXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiscopum Bituricensem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiscopus Judex Delegatus super eisdem publico cultu ab immemorabili tempore præfate Joannæ Valefiæ exhibito, necnon casu, ut præfertur, excepto sententiam protulit.

§. 3. Proposito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio: *An sententia supra dicta esset confirmanda, in casu, & ad effectum de quo agebatur; ipsa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris sequentis, videlicet: Bituricen. Canonizationis Beatæ Joannæ Valefiæ, olim Reginæ Franciæ, & Fundatricis Ordinis Sanctissimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis sub Regula S. Francisci. Proposita ex dispensatione Apostolica per Eminentissimum, & Reverendissimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponentem, ad instantiam P. Marci Antonii Gravois Diffinitoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Postulatoris specialiter deputati, in Congregatione Ordinaria absque interventu Consultorum, Causa Canonizationis Beatæ Joannæ Valefiæ prædictæ, atque in ea discussio dubio: An sententia Reverendissimi Archiepiscopi Bituricensis Judicis à Sacra Rituum Congregatione Delegati, lata super publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ exhibito, sive super casu excepto à Decretis fel. record. Urbani Papæ VIII. sit confirmanda in casu, & ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Congregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore in scriptis, & in voce prius audito, rescribendum censuit: Affirmativè, si Sanctissimo Domino Nostro visum fuerit. Hac die XIV. Aprilis 1742. Factaque deinde per me Secretarium de prædictis Sanctissimo Domino Nostro relatione, Sanctitas Sua benignè annuit die XXI. ejusdem mensis, & anni.*

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Præf.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secr.

Loco ✕ Sigilli.

§. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Postulator, quo Decretum hujusmodi firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolica confirmationis nostræ patrocinio communiri summo perè desiderat: Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in præmissis opportunè providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Marcum Antonium Postulatorem specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, præinsertum decretum super publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ Joannæ Valefiæ exhibito editum, auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolica firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

§. 5. Decernentes easdem præsentis litteras firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, & spectabit in futurum plenissime suffragari, & ab eis respectivè inviolabiliter observari; Sicque in præ-

Recens sententia Archiepiscopi Bituricensis super cultu immemorabili.

Ea confirmatur Decreto Congreg. Sacror. Rituum.

Confirmatio Apostolica.

Clausula.

missis

Exemplorum auctoritas.

Dat. die 18. Junii 1742.

missis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut ipsarum presentium literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio, & extra illud ubique locorum adhibeatur, quae presentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diocesis sub Annulo Piscatoris die XVII. Junii MDCCLXII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Pro D. Card. Passione.
Cajetanus Amatus.

LIX.

De Ritibus, seu Ceremoniis Sinenfibus. Confirmatur Constitutio Clementis Undecimi, incip. *Ex illa die*. Permissiones quaedam publicatae à bon. mem. Carolo Ambrosio Mediarbo Patriarcha Alexandrino, reprobandur, & annullantur: Praescribitur nova formula Juramenti à Missionariis praestandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Fidei propagatio ab Apost. Sede promotam in Sinarum Imperio.

EX quo singulari providentia factum est, ut Orientalium, & Occidentalium Indiarum Regiones Europae innotescerent, Apostolica Sancta Sedes, quae ab ipsis Ecclesiae incunabulis Evangelicae veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulo misit; ut Idololatriam ibi late dominante funditus eradicatam, Christianae Fidei semen opportunè spargerent, atque horrentes illos, & incultos campos in fertiles florentesque vineas, uberrimos aeternae vitae fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes praeceteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longè etiam majores factura, nisi coorta inter Operarios à Sancta Sede illuc missos dissidia, cursum intercidissent.

Dissidia inter Missionarios circa Ceremonias Sinenfium, & praecipue circa cultum erga defunctos.

§. 1. Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Ceremoniae quaedam, & Ritus, quibus Sinenfes, ad Confucium Philosophum, & Majores suos honoribus prosequendos, uti consueverunt: cum nonnulli ex Missionariis contenderent, eas esse Ceremonias, & Ritus merè civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quae sane controversia multis annis Apostolicae Sedis curam, & sollicitudinem ad se traxit; cum id maxime caveat, ne zizania in agro Dominico radices agant, aut, si fortè egerint, ea, quam citò fieri potest, evellantur.

Prima decisio Congreg. Fidei, sub Innocen. X.

§. 2. Primo itaque ad Sanctae Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii, qui Ceremonias illas, & Ritus Sinoscos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis Dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi de Propaganda Fidei, quae anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Ceremonias, &

Ritus eisdem superstitione revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad praefatae Congregationis preces, omnibus & singulis Missionariis, sub poena excommunicationis latae sententiae, sibi, ac Sanctae Sedi reservata, mandavit, ut responsa, ac decisiones praedictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicae Sedi aliter visum non esset.

§. 3. Verum paulò post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia Dubia de iisdem Ritibus, & Ceremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita, ex quibus Ceremoniae ipsae, Ritusque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sacrae Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quae, prout varia, diversaque ratione fuerat sibi de eisdem Ceremoniis expositum, alias quidem, tamquam merè civiles, & politicas, esse permittendas; alias verò minimè tolerari posse judicavit; idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, & confirmavit.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cum plura Dubia Sacrae Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea quaesitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papae X. praecceptum, quo sub poena excommunicationis latae sententiae mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quae à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut supra dictum est, emanaverant. Praeterea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum praesertim ob stare videretur Decretum Sacrae Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quaestis nonnullis, diversâ ratione, aliisque circumstantiis propositis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad hæc Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669., praefatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere, habitâ ratione rerum, quae fuerunt in dubiis expositae; neque illud fuisse circumscriptum à Decreto Sacrae Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; immo esse omnino observandum juxta quaesita, circumstantias, & omnia ea, quae in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum praedictum Sacrae Congregationis Decretum anni 1656. juxta quaesita, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

§. 5. Cum autem omnia praefata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum absuit, ut Ritus Sinenfium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est praedictio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Praedecessor noster, id munus sui omnino esse putavit, ut perniciosas adeo dissidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius hujus controversiae discussionem Sacrae Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil Intentatum reliquisset, quo sinceram facti noticiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quaesita, quae per eandem Sacram Congregationem resolverentur.

§. 6. Quaestorum illorum examen Innocentii Papae XII. mors intercepit. Clemens autem XI., qui successit, Praedecessoris sui zelo plenus, coram se quaestorum eorundem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam,

maturam,

Altera Congreg. S. Inquisitionis, sub Alexan. VII.

Alia resolutio ejusdem Congr. sub Clem. IX.

Innoc. XII. novum examen Causae in eadem Congreg. instituari jubet.

Clemens XI. approbat Responsiones Congregat., easque transmittit ad Patriarcham

1742. Antioch V. fitat. Apoff

maturam, & accuratiffimam rei difcuffionem, poft auditas ex utraque parte rationes, quibus liberè producendis unicuique locus ampliffimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704. confirmavit, & Apoftolicà auctoritate comprobavit præmemorata Sacra Congregationis refponfiones ad omnia, & fingula quæfita propofita, quibus Ritus Sinenfes, utpotè fuperfitione imbuti, prohibebantur; mandavitque, præfatas refponfiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commiffarium, & in Sinarum Regno Vifitatore Apoftolicum tranfmitti; ut nimirum exactam earumdem obfervantiam omnibus, & fingulis Miffionariis, pœnis quoque Canonicis in refractarios indictis, præciperet.

Qui eas publicat, additis præceptis &c.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decifionem Apoftolicam, addito Decreto, quo ab univerfis ejus obfervantiam exigebat. Cum autem illam tentaffent eludere, variiſque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenfes Ritus tamquam politicos, ac merè civiles propugnaverant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacra Inquifitionis Congregationem emanavit anno MDCCX. præcepit omnimodam, & inviolabilem earumdem refponforum abs fe Apoftolica auctoritate confirmatarum obfervantiam, & alia quæ Decreto ipfo continentur, quod est tenoris fequentis:

Clemens XI. iterum omnia confirmat.

Tenor Decreti.

§. 8. Decretum ſuper omnimoda, ac inviolabili obfervatione Refponforum, aliàs in Cauſa Rituum, ſeu Ceremoniarum Sinenſium à Sacra Congregatione datorum, & à Sanctiſſimo approbatorum, cum aliis Ordinationibus.

Mandat obſervari Decretum editum à Card. de Tournon.

Feria V. die XXV. Sept. MDCCX. In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquifitionis, habita in Palatio Apoftolico Quirinali coram Sanctiſſimo Domino Noſtro Domino Clemente Divinâ Providentiâ Papa XI., ac Eminentiſſimis, & Reverendiſſimis Dominis Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus in tota Republica Chriſtiana contra hereticam pravitatem Generalibus Inquifitoribus à Sancta Sede Apoftolica ſpecialiter deputatis.

Idem Sanctiſſimus Dominus Noſter in Cauſa Rituum, ſeu Ceremoniarum Sinenſium, auditis, tam in Congregationibus anno præterito non ſemel, quàm in aliis, menſe, & anno præſentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, præfatorum Eminentiſſimorum, & Reverendiſſimorum Dominorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentiffimè diſcuſſerunt, ſententiis, decrevit, & declaravit, reſponſa aliàs in Cauſa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & à Sanctitate Sua die 20. Novembris 1704. confirmata, & approbata, necnon Mandatum, ſeu Decretum ab Eminentiſſimo, & Reverendiſſimo Domino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commiſſario, & Viſitato Apoftolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum, ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, inconcuſè, & inviolabiliter, ſub cenſuris, & penis in Mandato, ſeu Decreto hujusmodi expreſſis, obſervanda eſſe, quovis contrafaciendi quæſito colore, ſeu prætextu penitus ſublato, ac potiſſimum non obſtante quacumque appellatione à quibuſvis Perſonis, ſive Secularibus, ſive Regularibus, etiam ſpecificâ, & individua mentione, & expreſſione dignis, ac quavis Eccleſiaſtica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apoftolicam interpoſitâ, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam eſſe decrevit, ac re ipſa rejecit.

Rejicit appellationes ad S. Sedem interpoſitas.

Declarat, eo Decreto nihil additum, vel detractam Reſponſionibus datis anno 1704.

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in ſuo Mandato, ſeu Decreto ſupradicto, Apoftolice decifioni die 20. Novembris 1704. lata ſe expreſſè inherere profeſſus fuerit, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ipſam Mandatum, ſeu Decretum, una cum cenſuris in eo contentis, ad normam eorumdem reſponforum accipiendum eſſe, itaut nihil per illud reſponſis præfatis additum, ſeu detractum

fuiffe cenſendum ſit, ac omnia, quæ in eis inſunt, etiam in Mandato, ſeu Decreto prædicto ineſſe intelligantur.

Ceterum Sanctitas Sua, tameſi non ſine ingenti animi ſui marore acceperit, quod humani generis hoſtis multiplicia in die xizania in latiffimis illis Regionibus ſuperſeminare non ceſſat; non tamen propterea in eis Catholica Religionis propaganda ſaluberrimum, ac ſanctiſſimum opus ullatenus deſerere volens, ſed illud majori, qua poteſt, animi contentione, ac ſtudio, iſſique potiſſimum diſſidiis, quibus inibi Chriſtiana Fidei ſeges veluti ſpinis ſuffocatur, proſus ſubmotis, ardentius ſemper, & enixius promoveri cupiens; congruam ſuper præmiſſis, aliſque ad ea pertinentibus inſtructionem conſici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, ſi minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apoftolicis earumdem partium tranſmitti mandavit, qua non minus debite Apoftolicorum Decretorum executioni, quam Miſſionariorum concordie, Evangelicæ veritatis prædicationi, arque animarum ſaluti opportune conſulatur.

Pleniorem Inſtructionem conſici jubet.

Demum, ut nimia illi de his rebus ſcribendi licentiæ, qua non ſine Fidelium ſcandalo inter Partes diuturnâ contentione exaſperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas Sua diſtrictè præcepit omnibus, & ſingulis cujuſvis Ordinis, Congregationis, Inſtituti, & Societatis, etiam de neceſſitate expreſſe, Regularibus, aliſque quibuſcumque ſecularibus Perſonis, tam Eccleſiaſticis, quàm Laicis, cujuſcumque tandem ſtatus, gradus, conditionis, & dignitatis exiſtant, ut in poſterum non audeant ſub quovis quæſito colore, vel prætextu, imprimere, vel quoquo modo in lucem edere Libros, Libellos, Relationes, Theſes, Folia, ſeu ſcripta quacumque, in quibus ex profeſſo, vel incidenter de Ritibus Sincis hujusmodi, vel de controverſis deſuper, ſeu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, ſine expreſſa, & ſpeciali licentiâ à Sanctitate Sua, ſeu pro tempore exiſtente Romano Pontifice in Congregatione ſupradicta Sancta, & Universalis Inquifitionis obtinenda. Ut autem ejuſmodi prohibitio inviolabiliter obſervetur, eadem Sanctitas Sua voluit, & declaravit, contravenientes quoſcumque excommunicationis late ſententiâ; Regularis vero etiam privationis vocis activæ, & paſſivæ penas ipſo facto abſque alia declaratione incurrere; & nihilominus aliis etiam penis Sanctitatis ſue, & Suceſſorum ſuorum Romanorum Pontificum arbitrio inſurgendis ſubjacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theſes, Folia, ac Scripta quacumque, qua in futurum contra præſentis prohibitionis tenorem edi contigerit, (citra ullam aliorum hætenus editorum approbationem, ſuper quibus oportune providebitur), pro expreſſè prohibitiſ haberi voluit, abſque alia declaratione, ſub penis, & cenſuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impreſſores vero, præter Scriptorum ſic impreſſorum amiſſionem, pecuniariis, aliſque corporalibus penis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium faciuntibus, non obſtantibus quibuſcumque.

Verat publicari ſcripta ſuper Rit. Sin., abſque licentiâ S. S.

Publicata verò prohibet, ſub penis &c.

Joſeph Bartholus Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquifitionis Notarius.

§. 9. At verò, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos ſubjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI., quò illos tandem aliquando franaret, Conſtitutionem anno 1715. evulgavit, qua ſolemniter iterum confirmavit antedictas Sacra Inquifitionis reſponſiones, eaſque exactè, & ad amuſſum obſervari mandavit, præcluſis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum obſervantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuiſſent; & eſt tenoris, qui ſequitur:

Idem Clemens XI. præfatas Reſponſiones edita Conſtitutione confirmat.

§. 10. CLEMENTIS PAPÆ XI. Præceptum ſuper omnimoda, abſoluta, integra, & invio-

Tenor Conſtitutionis, EX ILLA DIS-

labili observatione eorum, qua aliàs à Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Cereemoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum reiectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac prescriptione Formula Juramenti per Missionarios illarum partium presentes, & futuros hac in re præstandi.

CLEMENS PAPA XI. Ad futuram rei memoriam. Ex illa die, qua, nullo licet merito nostrorum suffragio, Catholica Ecclesie gubernacula, hoc est, munus suâ amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa quasdam voces Sinicas, ad sanctum, & inesfacibile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quàm circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti Superstitiosos à quibusdam ex Missionariis prædictis reprobatos; ab aliis vero, utpotè eos civiles tantum asserentibus, permisos; Apostolici Judicii censurâ opportunè dirimere: ut, sublati dissidiis, Christiane Religionis, Catholicaque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad varias quaestiones super ejusmodi rebus excitatas, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis, à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitionum adversus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolicâ deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quæ sequuntur: Cum Deus Optimus Maximus congruè apud Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, ad eundem verum Deum significandum, vocabulum Tien Chû, hoc est, Cœli Dominus, quod à Sinensibus Missionariis, & Fidelibus longo, ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina verò Tien Cœlum, & Xang Tè Supremus Imperator, penitus rejicienda.

Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica King Tien, Cœlum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inibi retineri permittendum non esse. Ad hæc nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christianidelibus, quod præfint, ministrent, aut intersint solemnibus Sacrificiis, seu Oblationibus, quæ à Sinensibus in utroque æquinoctio cujuscumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent, tamquam superstitione imbutis. Similiter, nec esse permittendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine Miao appellantur, iidem Christianifideles exercent, ac peragant Cereemonias, Ritus, & Oblationes, quæ in honorem ejusdem Confucii sunt tum singulis mensibus in Novilunio, & Plenilunio à Mandarinis, seu primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, & Litteratis; tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam dignitatem adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam; tum denique à Litteratis, qui postquam ad gradus sunt admissi,

è vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

Præterea non esse permittendum Christianis, in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes, minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & Cereemonias peragere.

Item, nec esse permittendum præfatis Christianis, Oblationes, Ritus, & Cereemonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis, in privatis domibus, sive in eorundem Progenitorum Sepulchris, sive antequam defuncti sepultura tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, unâ cum Gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse; immo prædicta omnia, utpote quæ, perpensis hinc inde deductis, necnon diligenter ac maturè discussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut à superstitione separari nequeant, Christianæ Legis cultoribus ne quidem permittenda esse, præmissa publica, vel secreta protestatione, se, non religioso, sed civili, ac politico tantum cultu erga defunctos illa præstare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Non tamen per hæc censendam esse damnatam præsentiam illam, seu assistentiam merè materialem, quam cum Gentilibus superstitionis peragentibus, citra ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitionis actibus quandoque præstari contingat a Christianis, cum aliter odia, & inimicitia vitari non possunt: factâ tamen prius, si commodè fieri poterit, Fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

Demum permittendum non esse Christianidelibus, Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc est cum inscriptione Sinica, quæ Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Anima N. significetur; immo nec cum alia, qua Sedes, seu Thronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta, inscriptione, designari videatur. Quo verò ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usum, dummodo in eis conficiendis omittantur omnia, quæ superstitionem redolent, & secluso scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hujusmodi a Christianis retineri eâ mente, quâ ipsi illas retinent, necnon adjectâ insuper declaratione ad latus ipsarum Tabellarum apponendâ, quâ, & quæ sit Christianorum de defunctis fides, & qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuntietur.

Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, ab iis gentibus peragi consuetas, quæ verè superstitionis non sint, nec superstitionis speciem præferant, sed intra limites civilium, & politicorum Rituum contineantur. Porro quam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii, & Visitatoris Generalis Apostolici, seu ejus vice exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, & Vicariorum Apostolicorum illarum partium judicio relinquendum esse: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Cereemonias penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis hac in re usi recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis piè præscripsit.

De cultu Majorum Defunctorum in Templis.

Et in domibus, in sepulchris, & super eorum Cadaveribus.

Præsentia materialis non damnatur in quibusdam casibus &c.

De Tabellis Progenitorum domi retinendis.

Pietatis officia non superstitiosa neutiquam Prohibentur.

Eorum examen Visitatori Apostolico, Episcopis, & Vicariis Apostolicis relinquitur.

Exordium. Pontificis studium dirimendi controversias super Ritibus Sinensibus.

In eum finem approbavit Responsum, de quibus supra.

Tenor Responsum. De Dei nomine.

Ejusque inscriptione.

De cultu Confucii.

1742.
Referatur De-
cretum supra
insertum
S. 8.

Post hæc verò, labente ferè sexennio, nempe die 25. Septembris 1710., auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expressè inhaerendo, a pia recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem S. R. E. Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & singulis, ad quos spectabat, inconcusè, & inviolabiliter, sub censuris, & penis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse decrevimus, & declaravimus, quovis contrarietate quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis ad Nos, & Sedem Apostolicam interpositâ, quam propterea profusè rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito susus continetur.

Hæc omnia plenè, & abundè sufficere debuissent, ut ea, quæ inimicus homo superfeminaverat, zizaniam ex agro illo radicibus evellerentur, Fidelesque omnes nostris, & hujus Sanctæ Sedis mandatis, eâ, quâ par erat, humilitate, & obedientiâ obsequerentur: præsertim cum in calce responsorum prædictorum a Nobis, sicut præmittitur, confirmatorum, & approbatorum, Causam jam finitam esse, apertis, & perspicuis verbis pronuntiatum fuerit.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixè à Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio malè a plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionariis, quàm Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Ceremoniis Sinicis a præfata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontificia nostra autoritatis injuria, Christianissimum scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur:

Hinc est, quod Nos, ex commissa Nobis divinitus Apostolicæ servitutis munere, difficultates, tergiverbationes, subterfugia, & prætextus hujusmodi penitus, & omnino è medio tollere, ac rejicere, necnon Christianissimum quieti, animarumque salutem, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorundem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in suprascripto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, & pro tempore quocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eorum verò Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis, tam secularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis lata sententiâ, a qua nemo a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares, etiam privationis vocis activæ, & passivæ penis per contrarietates ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium præci-

pinimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta, exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, & inconcusè observent; ac ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causâ, occasione, colore, vel prætextu, contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant.

Præterea motu, scientiâ, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservata, ac privationis vocis activæ, & passivæ penis, ordinamus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici tam seculares, quàm prædictorum Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliæ præfata Regna, & Provincias, sive ab hac Sanctâ Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint; missi scilicet, statim, ac præsentem Litera eis innoverint; mittendi verò, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant; Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Præcepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in præsentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii, & Visitatoris Apostolici in præfato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respectivè jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum; Regulares verò in manibus insuper Superiorum sue Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem Juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propriâ manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tamquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tamquam simplices suæ Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causâ, seu privilegio, de quibus expressa, & specialissima esset faciendâ mentio, Christianissimam Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nullique omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respectivè Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter a Sede præfata concessis, uti possint; sed quoad eos, præter, & ultra superius expressas pœnas, omnes & singula facultates prædictæ omnino cessent, nullique roboris sint, & esse consueant.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quocumque Missionarios tam Seculares, quàm Regulares, in memoratorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eisdem Commissarium, & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præfata Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem penis, teneantur non solum idem Juramentum in præfatorum, sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra præscriptum, præstare, ejusque formulæ subscribere, sed etiam illius præstationem a suis respectivè Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittere ad suos

De qua omnes Missionarii juramentum præstare jubentur.

Et donec illud præstiterint, eisdem suspenduntur facultates.

Juramenti præstiti exempli authentica ad S. Sedem transmittantur.

Superiores curent præmissorum executionem.

respecti-

Ejus observantia variis effugiis retardata.

Præceptum arctissimum, sub censuris, & penis, pro eisdem Decreti executione.

Clausulae pro
omnimoda
Literarum
observantia.

respective Superiores Generales, qui illa memoratae Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Decernentes, easdem presentes Literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod praedicti, & alii quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet pretendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, praeminentiae, & dignitatis existant, seu alias specificae, & individuae mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, casusque propter quas presentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae, & iustificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis iuridica, & privilegiata causa, colore, prae-textu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissima, & totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitiis, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove qualibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuaeque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperi-tionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intemari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine concessio, vel emanatio, quempiam in iudicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas presentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede praefata concessorum privilegiorum prae-textu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragan-tibus, suos plenarios, & integros effectus sorti-tiri, & obtinere, easque propterea, omnibus, & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis im-pedimentis penitus, & omnino rejectis, ac nequa-quam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari; sicque, & non aliter in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Aposto-lici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Eccle-siae Cardinales, etiam de Latere Legatos, & praefata Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, & potestate fungentes, & sanctu-ros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & aucto-ritate, judicari, & desiniri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit at-teritari.

Decreta irri-
tantia.

Derogatio-
nes ampli-
maz.

Non obstantibus praemissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellaria Apostolica Regulae de Jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synoda-libus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutio-rum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & alius quibuslibet, etiam jura-mento, confirmatione Apostolica, vel quavis fir-mitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationi-bus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis praedictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissimam mentione dignis, a Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remun-erationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogato-riarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, effica-cissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, &

aliis decretis, etiam motu, scientia, & potesta-tis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qua-libet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgen-tium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum con-cessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quan-tisvis vicibus approbatis, confirmatis, & in-novatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorum-que totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hu-jusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, ex-primerentur, & insererentur, praesentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Formula autem Juramenti, sicut praemitti-tur, praestandi, est, quae sequitur, videlicet:
Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Reg-num N., vel ad Provinciam N. a Sede Apo-stolica, vel a Superioribus meis, juxta facul-tates eis a Sede Apostolica concessas, mis-sus, vel destinatus, Praecepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Cereemoniis Si-nensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papae XI. hac de re edita, qua praesentis Ju-ramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutio-nis lectionem optimè noto, plenè ac fide-li-ter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla ter-giverfatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contraven-erim, toties quoties id evenerit, poenis per praedictam Constitutionem impositis me sub-jectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & haec Sancta Dei Evangelia.

Formula Ju-
ramenti a
Missionariis
praestandi.

Ego N. manu propria.
Ceterum volumus, & expresse mandamus, ut eadem praesentes Literae, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, & intimentur omnibus, & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, Super-rioribus Generalibus, & Procuratoribus Genera-libus, ad hoc ut tam suo, quam praedictorum eis respectivè Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spon-deant, actumque Sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla praedicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Reg-nis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctis-simis praecipis easdem Literas, & in eis contenta quacumque plenariè, & integrè, ac verè, reali-ter, & cum effectu in omnibus, & per omnia simi-liter exequendi, & observandi.

Praeceptum
de Literarum
intimatione,
transmissio-
ne, & exe-
cutione.

Quia verò difficile foret, Literas hujusmodi ori-ginales ubique ostendi, & publicari, volumus pari-ter, & decernimus, illarum transumptis, seu exem-plis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica digni-tate constituta munitis, eandem pro sua fide tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum ha-beri, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent ex-hibita, vel ostensa.

Exemplorum
auctoritas.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pon-tificatus Nostri Anno Decimoquinto.
F. Oliverius.

Dat. die 19.
Mart. 1715.

1742. Ejus quoque Constitutionis observantia eludatur.

Præsertim ob permissiones publicatas a Patriarcha Alexandrino.

Pontifex præsertim Constitutionem amplius sine confirmat.

Exponit, quid causam dederit memoratis permissionibus.

Factum Patriarchæ Alexandrini.

Tenor Epistolæ Pastoralis.

Exordium.

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controverſiæ finem dedisse testatur, justum & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis auctoritatem sese quam maxime revereri profiterentur, humili, & obsequenti animo illius Judicio semet omnino subicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, eâ ratione, quod illa Præcepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Præcepti merè Ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temerè audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quadam variabilis disciplina ratio: Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de auctoritatis ejusdem plenitudine, non modo eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, ac omnimodam Apostolicæ Constitutionis auctoritatem habere dicimus, & declaramus.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt à Responſionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæſita nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione, ac praxi, Missionarii quidam propofuerant. Responſiones itaque hujusmodi, unâ cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid de suo addentis iudicio, transmissa fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causâ, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem Responſiones, quas præmemorati duo Viri ad proposita quæſita dederant, bene verò Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastoralis sui Epistola insertæ, cujus tenor est, uti sequitur:

§. 15. Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei, & Apostolica Sedis gratiâ Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, sinitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribula-

tione nostra, ut possumus, & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur & ipsi à Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vinca laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quæ in invicem est, fidem vestram, atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus sæculi loquuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjuter noster nunc & erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis magna est, & continuus dolor adhaeret cordi nostro, quod presentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, & in vobis, & in cæteris gentibus.

At verò, quod non licuit per præsentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis; qui Spiritu Sancto serventes, & fortes, Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui à Domino dictum est: Paſce oves meas; cui tradita sunt claves Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, matte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magna est in Cælis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis, & doctrinam. Lucerna estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo prædicationis ardentes. Si qui verò adhuc essent bastantes, & in opere non efficaees, obsecramus vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, sicut perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientiâ Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientiâ in omnem locum divulgetur.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papæ XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis à Sanctissimo Domino Nostro Clemente Papæ XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in ea vetantur, permittimus.

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quædam Cæremonias peragere consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinca Domini strenuè, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quæ permitti poterunt: quæ & separatim unicuique secundam quæſita dedissemus, nisi compertum Nobis esset, unâ cum incertis nuntiis jam disseminata, proborum animos, & Christianifideles bone voluntatis non parùm perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut Gentium Cæremoniis penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia piè præscripsit.

Primò. Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, appositâ ad latus declaratione debitâ, & omisâ quacumque superstitione in earum constructione, necnon seculo omni scandalo.

Secundò. Permittuntur omnes Cæremonie Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ non sint aut superstitiosæ, aut suspectæ, sed civiles.

Tertiò. Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ &

Excitat Missionarios ad eorum munus implendum.

Proficitur se nihil innovare circa Constitutionem Ex 11. LA DIA.

Ratio edendarum permissionum.

Permissions. I.

II.

III.

literis,

literis, & superstitiosa inscriptione, & adjuncta declaratione debita; sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uti odores, apponi comestibilia.

IV. Quartò. Permittitur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in scheda debita declaratione.

V. Quintò. Permittuntur reverentia genuflexionum & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.

VI. Sextò. Permittitur preparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cum debita declaratione, & omisis superstitiosis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos.

VII. Septimò. Permittitur coram Tabella correcta reverentia dista Ko teu, tum in anno novo Sini-co, tum in aliis anni temporibus.

VIII. Octavò. Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uti odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus.

Operarios ad laborem entis hor-tatur.

Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim audiores Legis justis sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Nè diutius agamus secundum potestatem, paternè vos commone-re volumus per Epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in vineam suam, audite: Quid hic statis tota die otiosi? Ite & vos in vineam meam. Vocem Patris perpendite, & illam Judicis time-te. Apri vos probare; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei sancti recipietis mercedem, immarcescibilem nimirum à Pastorum Principe gloria coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis pretextibus cessandum sibi putat à ministerio Missionarii, ledit animam suam, & de alienis eterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, & crescent tanquam palmites, & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantes, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi: Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur ut tandem facerent vvas, spinas super spinas adjecissent, ve, ve à die iræ, à die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, qua mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntia-remus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cetero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete; & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.

Prohibet ventionem & publica-tionem Epi-scopi, sub censuris, & pœnis, ad-dita causa

Cum verò ad promovendam in Neophitis debita Decretis Apostolicis obedientiam, presentium nostrarum Literarum notitiam istem Neophitis minime necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere, juxta Pontificia Constitutionis præscripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos

presentes Literæ directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, presentes Literas, aut que in eis continentur (exceptis Permissionibus, qua quidem cautè, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefacienda erunt) sive directè, sive indirectè per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertat, aut quocumque modo culibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub excommunicationis lætæ sententiæ, à qua non nisi à Nobis, aut à Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ, pœnis, per contrafacientes ipso factò absque alia declaratione incurrendis, tenore presentium vetamus, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio nostræ Residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastoralis mentem suam satis prudenter explicasset, nimirum Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitiâ opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, & observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in via salutis dirigerentur; præterea cum omnibus, & quibuscumque interdictum voluisset, sub pœna quoque excommunicationis lætæ sententiæ, ne quis illam in Sinensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam faceret; de Permissionibus autem cum statuisset, non nisi cautè, & ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profectò omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille animi angustiis obsessus, & quam anceps, ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeò ut œconomia quadam usus fuisset ad loci, & temporis circumstantias prorsus necessariâ: à qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis, aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Christiani cultus puritatem, & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent.

§. 17. At Permissiones illæ contra expressam adeò Patriarchæ ipsius voluntatem, evulgatæ; & quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub pœna suspensionis ipso factò incurrendæ, universis Diocesis suæ Missionariis, ut observarent, & observari præciperent Constitutionem: Ex illa die, juxta Permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quæ in præcitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcepit insuper, ut Christiani quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distinctè instruerentur cum iis, quæ Constitutione Apostolicâ prohibentur, tum in iis, quæ à Patriarchæ Alexandrini Pastoralis permittuntur.

§. 18. Enimverò Clemens Papa XII. Prædecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens, muneri suo maxime interesse judicavit binas illas Epistolâs damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit, declarandi Sinensibus Christianis mentem suam, & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis, aliisque, quæ ad materiam hujusmodi spectarent. Præfatum autem Breve est tenoris sequentis:

§. 19. CLEMENTIS PAPÆ XII. Revocatio, annullatio, & cassatio duarum Epistolârum Pastoralium bonæ memoriæ Francisci Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die 6. Julii, & die 23. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Sinenses editarum.

1742. & præscri-pto prudenti permissionum usu.

Dat. Macai die 4. Nov. 1721.

Quid sentiendum de factò Patriarchæ Alex., ex ipsius Pasto-ralis lenit.

Permissio-num abusus, earumque divulgatio ab Episcopo Pekinensi facta.

Quæ dam-natur à Cle-mente XII.

Tenor Bre-vis hac de re editi.

1742.
Proccium.

Epistolarum
Episcopi Pe-
kinen. per-
niciosus ef-
fectus.

Eadem ca-
santur, & ir-
ritantur.

Reservatur
facultas ape-
riendi fen-
sum Aposto-
licæ Sedis.

Clausulæ, &
Decreta.

CLEMENS PAPA XII. Ad perpetuam rei memoriam. Apostolica sollicitudinis Nobis divinitus commissa ratio Nos admonet, ut ea, quæ Christiana Religioni, Catholicaque Fidei propagationi, ac incrementis quacunque ratione obsistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac è medio tollere studeamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sineses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exorte fuerint dissensiones, quæ uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Domini partem missorum labore præcolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios pax, & animorum concordia, sublatis quibusvis dissidiis, restitatur, de opportuno in præmissis remedio providere volentes, ac Epistolarum prædictarum tenores, & alia quacunque etiam specificam, & individuum mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactè specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedulo, ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, binas memorati Francisci Episcopi Pekinensis Epistolas Pastorales præfatas, ac penas, & alia quacunque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsàn quodocunque secuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuo fore, tenore præsentium declaramus: & nihilominus, ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & singula motu, scientiâ, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, haurum serie iidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuumus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & aboliis, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, & Apostolicæ Sedi reservantes facultatem Christianis fidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dictæ Sedis mentem, post maturam iidem habitam deliberationem, super aliis rebus, quæ hujusmodi materiam respiciunt.

Decernentes ipsas præsentis Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quodocunque spectabit; præsertim verò Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Apostolicis tam secularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus in suprascripto Sinarum Regno nunc, & pro tempore existentibus, inviolabiliter, & inconcussè observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscunque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis præfata Nuncios, aliosque quoslibet quacunque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quocunque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscunque. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica di-

gnitate constituta munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ presentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Septembris MDCCXXXV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

F. Card. Oliverius.

§. 20. Id verò quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinesibus declarandum reservavit, erat profectò materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maximâ inde secutâ inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: Ex illa die: omnem viam suam amittere, si Permissiones illæ in praxi consistant; alii verò factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad prædictâ Constitutionis observantiam minime teneri, juxtâ illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quò Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratâ Constitutionis observantiam servanda erat, asereret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut a Theologis, tum etiam a Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Sacræ Inquisitioni propòsitis, maturè serioque discuteretur. Antequam verò supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad plenioris facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causâ, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

§. 21. Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensî, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam, & consilium exquisivimus; ac tandem satis apertè compertum habemus, antedictas Permissiones nunquam a Sancta Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quæ partim Ceremonias, Ritumque Sineses a prædictâ Constitutione præscriptis admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsâ traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

§. 22. Nolentes itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiosè evertendam, Permissionibus ejusmodi uti; definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitionis omnino damnamus, & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuò valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, & nullis prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus, ac pronunciamus.

§. 23. Præterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: Ex illa die: apposuerit hæc verba: Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, quæ vere superstitionis non sint &c.: Nos dicimus, & declaramus ea verba: Alia si quæ sint: intelligenda esse de usibus, & Ceremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolicâ

Idem Clemens XII. committit examen Permissionum Congregat. S. Inquisit. auditis Missionariis, aliique.

Pontifex examen hujusmodi coram sacro resp. per se ipsum absolvit.

Declarat Permissiones nunquam a S. Sede approbatas fuisse, immo ejus Defectionibus adversari.

Eisdem Permissiones reprobat, & annullat, earumque praxim damnat.

Quocumque a Clemente XI. interdicta fuerint, iterum expresse interdicat.

Permissio-
num usum
omnibus
prohibet.Constitutio-
nem Clemē-
tis XI. ali-
ter explicari
vetat.Præsentium
observantiam,
& executionem
omni-
bus, & sin-
gulis injun-
git, atque
demandat,
adjectis pœ-
nis.Missionarios
inobedientes
in Europam
revocari ju-
bet.Comminatis
pœnis in Su-
periores Or-
dinem.

Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdiximus, ne antedictis Permissioibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

§. 24. Distinctè itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius tam Sæcularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissioibus prædictis ullo pacto uti valeat, sive publicè, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo antecitata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

§. 25. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expressè mandamus omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis, sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis a Pontificali exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum verò Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorundem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, a qua non possint nisi a Nobis, & a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, additâ quoque Regularibus etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœnâ, præcipimus, & distinctè mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exactè, integrè, absolute, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent a singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causâ, occasione, seu prætextu aliquo, huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant.

§. 26. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, si quis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ a Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctæ obedientiæ expressè mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo defides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuò privabimus.

§. 27. Postremò, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti a Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maximè necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfata Constitutionis vigore, sub pœnis in ea contentis, Juramentum præstare debent, in posterum sequenti Formulâ utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, & Ceremonia Sinensibus in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissæ, ac a Sanctissimo Domino Nostro B E N E D I C T O P P. XIV. damnata, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contraxerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subiectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus a Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clarè, nitidèque esulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earundem Pastores intelligant, planèque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublaturum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam hæc a Divina Gratia sperari potissimum debet: quæ quidem ab eorum ministerio longè non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavidè prædicaverint, atque eâ puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est; parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum abiit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosorem effecit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructuum multum in patientia.

§. 29. Volumus autem, ut earundem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis,

Apostolica
exhortatio
ad Evange-
licos Opera-
rios.Exemplorum
auctoritas.

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 11. Julii 1742.

eadem fides profus adhibeatur, quae ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annulationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Pro-Datarius. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus. J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium. Publicat. die 9. Augusti ejusdem Anni.

LX.

Spectacula invereconda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Provinciae Maritima, & Campaniae, aliorumque Locorum &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex dolet, veterum ludos, jam dudum damnatos, in usum revocari.

Nihil profecto Nobis ad vigiliis Dominici Gregis assidue excubantibus accidere potuit acerbius, nihilque quod minus hac tempestate opinaremur, quam ut deformes, & inverecondi Ethnicorum mores, a quibus Christiani hominis pudor, & modestia semper abhorruit, denuo isthic inveci essent, ac veluti postliminio restituti. Quamvis enim minime Nos lateret, scelestos olim Lupercalium Admiistratos, Sacra Fauno, vel Pani per ludum, atque lasciviam persolventes, nudos huc illuc per Urbem discurrisse; Sanctumque Pontificem Gelasium Praedecessorem nostrum tantam commotum impudentiam, ac obscenum morem execrantem, literas dedisse Andronico Senatori, Populoque Romano acri nefarii ritus assertori: Nihil tamen minus memoriae proditum est, quanto post Christum saeculo exeunte, Theodorico Italiae Rege, & Anastasio Orientis Imperatore, pestem illam penitus fuisse sublaram, & extinctam. Nunc vero multorum relatu, (quod dolentes dicimus), certisque indicis admonemur, profanum morem, perpetua involvendum caligine, e tenebris antiquitatis rursus emergere, ac in Vestris Dioecesebus foede revocari, cum ad Sanctorum Patronorum Festa solemniter recolenda, Pueri, ac interdum etiam Adolefcentes, cursu in spem Bravii nudi contendere jubeantur, maxima utriusque sexus, ac omnium aetatum spectante frequentia. Quae quidem spectacula eo nequitiae magis, ac improbitatis praeserunt, quo magis non impuro alicui, ut antea, Numini, sed pia, castaque Sanctorum memoriae nuncupantur.

Praesertim diebus festis.

Explicat Ecclesiae mentem quoad celebrationem Christianarum solemnitatum.

§. 1. Qua igitur corporis nuditate impudentissime habita sunt apud veteres Lupercalia, eadem Festi Christianorum Dies istic celebrantur; nec minus injuria in illis verecundia passa est, quam in his hodie morum honestas habeat detrimenti. Dies Festi non ad id instituti sunt, ut Christianus Populus epulis, ebrietatibus, ludis, spectaculis, aliaque id genus licentiae liberius vacet; Sed ut Fideles in precibus, divi-

nisque laudibus frequentes, & assidui sint, ut Ecclesiis intersint, Sacramenta ad animae vulnerum curationem instituta adhibeant, seduloque se exerceant in his operibus, quae veram pietatem continent, & ut demum Sanctos una cum Christo Regnantes, tamquam Patronos, congruis officiis, & honoribus prosequantur.

§. 2. Deducet praeterea membrorum nuditas, atque ita dedecet, ut veterit Ecclesiastica Disciplina Salvatoris Imagines nudo penitus corpore in Tabulis, vel Simulacris expressas; Et quamvis nudo corpore Christum Crucis suae affixum, & illorum temporum mores, & gravium Scriptorum auctoritas suadeant; adhuc Christianorum Pietas a tali spectaculo semper abhorruit. Athletarum pugnae (ut literis consignatum est) in Stadio apud Graecos, in Circo apud Romanos usui fuere, atque in illis Disco, Lucta, & Coestu strenue certatum est; utque Veterum testantur monumenta, interdum nudi, interdum etiam fasciati teeti homines dimicarent. In vestris igitur Dioecesebus, Venerabiles Fratres, nonnihil praesae licentiae adhuc remanet: Et cum in Plateis seminudi his luctationibus vacent homines; cumque ex industria saepius, saepius vero ex violento motu nudi penitus circumagantur: Facile quisque conjicere potest, quam absonum, & indecorum sit, his ludis aditum non intercludere.

§. 3. Quapropter ne inuncto Nobis Apostolicae servitutis officio deesse videamur, districtè per haec scripta mandamus, ut turpes, & obscenae hujusmodi exercitationes, Puerorum, & Adolefcentum nudorum cursus, luctaque, quocumque nomine, vel occasione exhibenda, a vestris Dioecesebus eliminentur. Et quia inobedientiae delictum, mixti, ut ajunt, Fori videri potest; curabimus diligenter, ut si qui legum vestrarum rationi fuerint refragati, in eos, etiam qui nostro nomine Civitatis temporaliter praesunt, rigide, & condigne animadvertant; sicque fore speramus, ut foeda haec corruptela, utroque percussa gladio radicitus evellatur.

§. 4. Verum quia impioribus etiam Causis Vindices non desunt, & perpugnaces Assertores, si qui forte sint, qui impudenter exprobrent, hujusmodi Indos Pontificum Antecessorum tolerantiam, ac diuturno usu invaluisse: hi probe sciant, nullum ex temporis lapsu deploratae Causae comparari praesidium. Et ne longè a vestris Dioecesebus petantur exempla, in memoriam revocent, choreas etiam quasdam Mulierum, & Virorum publicè eo die haberi solitas, quo S. Xisti Pontificis, & Martyris Alatrinae Civitatis Patroni recolebatur, jussu Episcopi providè veritas fuisse; & Edictum Episcopi, licet acri calamo Romanae Curiae Advocatorum impetum, die 2. Aprilis 1694. a Congregatione Negotiorum Episcoporum, & Regularium proposita, strenue fuisse propugnatum. Ceterum cum Sancto etiam Gelasio objiceretur, antiqui moris fuisse Lupercalia; Sanctissimus Pontifex consuetudinem pudori inimicam, & honestati detrahentem reprobavit, ratus Praedecessorum suorum leges saluberrimè institutas non desuisse, sed hominum fraude, & malitia leges ipsas fuisse contemptas.

§. 5. Quemadmodum itaque Nos de perfecta Praedecessorum nostrorum vigilantia egerit, ut par est, sentimus, & abulum non illorum incuriam, sed Subditorum inobedientiam ducimus referendum; Sic a Vobis spectabiles Ecclesiarum vestrarum Antistites a quavis negligentia nota vindicentur. Quanti Dei honorem, Sanctorum cultum, & animarum salutem facitis, Venerabiles Fratres, vos hortamur, & obtestamur, ut corrupti hujusmodi mores, specie quadam laticiae inveci, reformentur; utque redita Vobis Oves ab impuro, profanoque Ritu

Inverecundam membrorum nuditatem abominatur.

Praecipit Episcopis prohibere ejusmodi cursus, luctas &c.

Idem Locorum Gubernatoribus demandat.

In veteratam consuetudinem non obflare decernit.

Refert Decretum Congregationis Episc., & Reg.

Adhortatio ad Episcopos.

decli-

declinantes, ad piam, & fructuosam Festos dies celebrandi rationem traducantur. Nos interea, in optati eventus auspiciis, Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XII. Augusti MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Archiepiscopo & Episcopo consecrandum præberet: qua illicita, ac nefaria consecratione tot reliquas subiret pœnas, & nihilominus ab omni suscepti Episcopalis Ordinis exercitio suspensus maneret.

§. 2. Quis sana mentis homo tam terribili percussus fulmine non cohorrisset? non is tamen sese cohibuit, quem veluti ad perficiendum scelus furia quædam agitare videbantur; sed repertiens, qui suo temerario consilio nequiter obsecundarent, pristinum inanis electionis novo delectanda consecrationis crimine cumulavit. Exarsimus ad immane scelus, atque hominem perditum nulliusque pudoris, Satanae in interitum tradidimus Censuris omnibus illigatum, ni resipisceret: nefariam illius consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata & sacrorum Canonum sanctiones factam declaravimus; Palam denunciavimus, eundem Petrum Joannem, non solum ab iis, quæ sunt Jurisdictionis, esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandavimus propterea, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, ne ullo pacto Chrisma conficeret, Clericos ordinaret, Virgines consecraret, aut alia Episcopalis Ordinis exercere auderet; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris ac momenti omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumperit; ac proinde denunciavimus, si qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus fuissent initiati, suspensionis vinculo obstrictos esse, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos ordines exercuissent. Hæc omnia decrevimus ad apertissimum Schisma delendum; quorum vos participes fecimus nostris Literis in forma Brevis 24. Junii 1741.; ne subdolis artibus ad ejus suorumque assecularum communionem subornari possent.

§. 3. Tantum verò absuit, ut homo ille Ecclesiasticæ pacis inimicus, aut a supremo Patrefamilias minitendo rogandoque revocatus, aut ingenua instinctus verecundia, aut publica execratione deterritus, deslexerit a via iniquitatis; ut immo, quam semel ingressus fuit, insititiam, pergatque audacius: cum dudum non erubuerit quemdam Hieronymum de Bock Harlemensem donare Episcopatu jamdiu exoleto, & ab se nunc restitutum ea potestate, quam sibi ex ingenio fingit. Illum cum suo commentitio Ultrajectensi Capitulo ad hoc etiam temeritatis devenisse, ac tot jam flagitiis utrumque inquinatum tam diro ac prope incredibili scelere se fordidasse, ingenti sane luctu comperimus: Non quòd perterrefacti simus schismate ad extrema præcipitante: & Sectatores per summum nefas malumque dolum ad sui præsidium illiciente. Confidimus enim fore neminem compotem mentis, ne dum Catholica veritate imbutum, qui non sit irrisurus perniciosam hujusmodi novitatem, & surgentem, Petro Joanne Meindarts conditore, inopinatam Ecclesiam, ipsi, veluti suo Capiti, conjunctam, ab eaque divisam, quam Nos, licet indigni, Deo auctore moderandam suscepimus. Sed hinc præcipue vehementer angimur, quòd renovari hoc tempore videmus veterem aliquot Schismaticorum infaniam, Episcopales Cathedras, ubicunque liberet, excitantium; Quamquam ut illa suo consumpta furore, ludibrioque habita tandem deperit; hujus etiam parem exitum fore non dubitamus. Quod ad Nos attinet, id primum supplices oramus a Patre misericordiarum, ut obstinatam hanc perduellionem sedare velit; Deinde, ut, si qui ea involuti ob impletam iniquitatis mensuram in profundum demerguntur, nec ullam afferunt emergendi spem, in iis insitit nefandum ulcus, ne quid ultra sani Gregis inficiat.

Item referatur ipsius sacrilega Consecratio.

Censuræ in ipsum denudata.

Ejusdemque suspensio ab exercitio Ordinis.

Is tamen, deplorando ausu, Hieron. de Bock Pseudo-Episcopus Harlemensis, elegit.

Dat. die 12. Aug. 1742.

LXI.

Electio Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemensem nulla & illicita declaratur; eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Procerum.

QUAMQUAM inharens altis radicibus fidei animo vestro Catholica Religio satis habeat in se virtutis ad prævandam execrandi schismatis lumen, quæ magis, magisque serpere apud vos nititur; adeo tamen solliciti sumus de incolum vestra salute, ut nos ter erga vos amor verè singularis quiescere nequeat, nisi & Nos pro commisso tenuitati nostræ Apostolico Ministerio accurramus ad acuendam vestram vigilantiam, avertendumque venenatæ fraudis periculum, cui devitando nihil salubrius, ac illud, præmonitum fuisse.

§. 1. Quartus jam labitur annus, cum pauci turbulento, ut nostis, ingenio, & a sincera Fide abhorrentes, adscito simulatorum Canoniorum nomine, Petrum Joannem Meindarts in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem incredibili temeritate cooptarunt. Sed hujusmodi Electionem statim san. mem. Decessor Noster Clemens XII. vi suarum Literarum in forma Brevis 6. Octobris 1739. nefandam, irritam, inanem declaravit, delevit, abjudicavit. Eundem verò Petrum Joannem, & quotquot falso Canoniorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, illique adherentes favorem, open, consilium, consensum præstiterunt, excommunicavit, anathematizavit, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & vitandos esse declaravit. Quin etiam sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ mandavit, ac severè indixit, ne Jurisdictionem Episcopalem, quam nullam adeptus fuerat, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogaret, atque exercere auderet; ne pro suscipiendis ordinibus Dimissorias Literas daret; ne Pastores; ne Missionarios; ne Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constitueret, ac deputaret. Hinc etiam palam edixit, & declaravit, omnes, & singulas antedictorum Officiorum deputaciones pro animarum regimine quocumque nomine jam factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Qui verò per ipsius Literas Dimissorias fuisset Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, denunciavit eum suspensionis vinculo obstrictum esse, atque irregularitati propterea obnoxium, si susceptos ordines exercuisset. Præterea sub pœnis canonicis, suæque indignationis, interdixit omnibus cujusque Catholicæ Ecclesiæ Archiepiscopis & Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare auderent; sub eisdemque pœnis ipsi Petro Joanni mandavit, ne se cuiquam

Referatur electio Pseudo-Archiepiscopi Ultrajectensis, ejusque dænatio.

Et inhibitiones ipsi factæ ne jurisdictionem ullam exerceret.

Neve consecrationis munus susciperet.